HARUKİ MURAKAMİ

KADINSIZ ERKEKLER

DK

Kadınsız Erkekler

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

İmkânsızın Şarkısı
Zemberekkuşu'nun Güncesi
Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
Yaban Koyununun İzinde
Sahilde Kafka
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84
Koşmasaydım Yazamazdım
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları
Uyku

KADINSIZ ERKEKLER

Orijinal adı: Onna Noinai Otokotachi

Yazan: Haruki Murakami
Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

1. baskı / Ocak 2016 / ISBN 978-605-09-3097-9
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kadınsız Erkekler

Haruki Murakami

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

DOĞAN KİTAP

İçindekiler

Drive my Car*

Kafuku bugüne değin defalarca kadın sürücülerin arabalarına binmişti ve onun gözünde kadınların araba kullanma tarzları kabaca ikiye ayrılıyordu: Ya aşırı gözükara ya da fazlasıyla dikkatli. İkinci gruptakiler, ilkine göre –bu duruma şükretmek lazım gerçi– daha çoktu. Genelde kadın sürücülerin daha özenli ve dikkatli araba kullandıkları söylenebilir. Özenli ve dikkatli araba kullanıyor olmalarından şikâyet etmek akıldışı olur elbette. Yine de böyle araba kullanmak bazen diğer sürücüleri çileden çıkarabilir.

Öte yandan, "gözükara grup"taki kadın sürücülerin çoğunluğunun, "Ben araba kullanmakta çok iyiyim" şeklinde bir inanışları olduğu görülür. Çoğu zaman da, aşırı dikkatli araç kullanan kadınlarla dalga geçer, onlar gibi araba kullanmadıkları için kendileriyle övünürler. Ne var ki bu kadınların büyük kısmı, şerit değiştirirken çevrelerindeki sürücülerin derin derin iç çektiklerini ya da aniden fren pedalına yüklenip kendileri için pek de övgü dolu olmayan şeyler söylediklerini fark etmezler.

Kuşkusuz bu iki gruba da girmeyen kadınlar da vardır. Fazla gözükaralık yapmadan veya aşırı dikkatli davranmadan araba süren kadınlar. Kafuku, becerikli kadın sürücülere de rastlamıştı ama yan koltukta otururken her neden-

* Beatles şarkısı. Şarkının akışına göre "Şoförüm olabilirsin" anlamına gelir. Eski bir *blues* tabiri olarak "seks yapmak" anlamını da içerir. (ç.n)

se onların bile gerildiğini hissederdi. Somut nedenini anlayamasa da, yanına oturduğu kadın sürücünün "huzursuzluğu" Kafuku'yu da etkiler, bir türlü rahat edemezdi. Ya boğazı kurur ya da sessizliği bozmak için sıkıcı konuşmalar yapmaya başlardı.

Erkek sürücüler arasında da usta olanlar kadar olmayanlar da vardır şüphesiz. Ancak erkeklerin çoğu araba kullanırken, kadın sürücülerde olduğu gibi yanındakine gerginliğini hissettirmezler. Öte yandan bu, onların rahat oldukları anlamına da gelmez. Aslında çok huzursuz hissediyor bile olabilirler. Dikkatlerini araba kullanmaya verirken, bir yandan da havadan sudan konuşarak duruma göre hareket ederler. O anki gerginlik hissi ile genel ruh hallerini –muhtemelen bilinçsizce– birbirinden ayrı tutarlar. Kafuku, kadın ve erkek sürücüler arasındaki bu farkın neden kaynaklandığını bilmiyordu.

Günlük yaşantısı içinde kadın-erkek ayrımı yapan biri değildi. Kadınlarla erkeklerin yetenek konusunda farklı olmadıklarını düşünürdü. İş yaptığı kadınlarla erkeklerin sayısı eşitti ama Kafuku, kadınlarla iş yaparken kendini daha rahat hissederdi. Birlikte çalıştığı kadınlar genelde detaylara dikkat eden, iyi dinleyicilerdi. Ancak konu araba kullanmaya gelince, kadın sürücülerin arabasına bindiğinde, yanda direksiyonu tutan kişinin bir kadın olduğu gerçeğini göz ardı edemiyordu. Bu konudaki fikirlerini kimseyle paylaşmamıştı, başkalarına söz etmek için uygun bir konu olmadığını düşünüyordu çünkü.

Bu yüzden özel şoför tutmak istediğini söylediğinde, oto bakım-tamir servisi işletmecisi Oba genç bir kadın sürücü tavsiye edince, Kafuku'nun yüzünde pek de hoşnut olmadığını gösteren bir ifade belirdi. Oba, ona bakarak gülümsedi, *hislerini anlıyorum*, dermişçesine.

"Kakufu Bey, sizi temin ederim bu çocuğun araba kullan-

ma becerisine diyecek yok. En azından kendisiyle bir kez görüşün derim, tabii isterseniz?"

"Peki. Sen öyle diyorsan" diye yanıtladı Kafuku. Acilen bir şoföre ihtiyacı vardı ve Oba da güvenilir bir adamdı. Birbirlerini on yıldır tanıyorlardı. Fırça gibi saçları vardı Oba'nın, görüntüsü de küçük bir canavarı andırıyordu, ama konu araba olduğunda, Kafuku onun aklına uymakla hiç yanılmamıştı.

"Her ihtimale karşı rotbalans ayarına son bir bakmak istiyorum. Bir sıkıntı çıkmazsa iki gün sonra, öğleden sonra saat ikide arabayı tastamam hazır durumda teslim ederim. Onu da buraya çağırırım. Etrafta bir deneme sürüşüne çıkmaya ne dersiniz? Memnun kalmayacak olursanız, lütfen söyleyin. Kabalık etmiş olmazsınız."

"Kaç yaşlarında?"

"Yanılmıyorsam yirmili yaşlarının ortalarındadır. Hiç sormadım" diye yanıtladı Oba. Sonra bir an yüzünü buruşturdu, "Az önce de dediğim gibi, sürücülüğünde hiç sıkıntı yoktur ama..."

"Ama?"

"Aması, nasıl desem, bazı tuhaf yanları vardır."

"Ne gibi?"

"Suskun biri ama konuşunca da pek patavatsız olabilir, çok da sigara içer" diye yanıtladı Oba. "Karşılaşınca göreceksiniz, öyle cazibesi olan kızlardan değil. Neredeyse hiç gülümsemez. Dahası, açıkça söylemek gerekirse, biraz *kaba sabadır.*"

"Bunlar sorun değil. Çok güzel olursa bu sefer de ben rahat hissedemem, tuhaf dedikodular çıksın istemem."

"Bu durumda o tam da aradığınız kişi."

"Her neyse, iyi bir sürücü olduğu kesin ama, değil mi?"

"Ona hiç şüphe yok. Sadece *bir kadına göre* iyi değil, sahiden iyi bir sürücü."

"Şimdi ne iş yapıyor peki?"

"Hımın, pek emin değilim. Markette kasiyerlik, kargo şir-

ketinde şoförlük gibi yarı zamanlı işler yaparak yaşamını idame ettiriyor olsa gerek. Daha iyi fırsatlar çıktığında hemen bırakabileceği türden işler. Bir tanıdığım aracılığıyla ulaştı bana, ama benim de maddi durumum pek parlak olmadığından yeni bir eleman çalıştırmak gibi bir lüksüm yok. Bazen, ihtiyacım olunca çağırıyorum, o kadar. Ama bence sağlam bir çocuk. Hiç değilse ağzına tek bir damla bile içki koymuyor."

İçki sözünü duyan Kafuku'nun yüzü asıldı. Sağ elinin parmakları kendiliğinden dudağına uzandı.

"İki gün sonra, öğleden sonra ikide görüşelim" dedi Kafuku. Kızın suskun, konuştuğunda patavatsız ve cazibesiz oluşu ilgisini çekmişti.

İki gün sonra, öğleden sonra saat ikide sarı Saab 900 Convertible'ın tamiri tamamlanmıştı. Sağ tamponundaki hafif göçük düzeltilmiş, üzerinde tek bir iz kalmayacak şekilde itinayla boyası yapılmıştı. Motor kontrolden geçmiş, vites ayarı yapılmış, fren balatası ve silecekler yenileriyle değiştirilmişti. Yıkanmış, pasta cilası atılmış, tekerlekleri parlatılmıştı. Oba'nın işi her zamanki gibi, eksiksizdi. Kafuku, Saab'ı on iki yıldır kullanıyordu, aracın kilometresi yüz bini aşmıştı. Tentesi de epey yıpranmıştı, sağanak yağışlı havalarda aralıklardan sızan suya dikkat etmek gerekiyordu. Bunlara rağmen şimdilik yeni araba almak gibi bir niyeti yoktu. Bugüne değin ciddi bir sıkıntı yaşatmamıştı; her şeyden önemlisi bu arabaya karşı özel bir sevgi besliyordu. Arabayı yaz kış demeden tentesi açık kullanmayı seviyordu. Kışın kalın bir palto giyip boynuna atkı doluyor, yazın ise başına bir şapka, gözüne de güneş gözlüğü takıp direksiyon başına geçiyordu. Şehir merkezindeki caddelerde keyifle vites değiştirerek arabayı sürüyor, kırmızı ışıkta beklerken telaşsızca gökyüzünü izliyordu. Hareket eden bulutları, elektrik tellerine konmuş

kuşları seyrediyordu. Bu, yaşamının vazgeçilmez bir parçasıydı. Kafuku, Saab'ın çevresinde yavaş yavaş dolandı, yarış öncesi atını kontrol eden at sahipleri gibi, arabasını en ince ayrıntısına kadar inceledi.

Bu arabayı aldığında, karısı henüz hayattaydı. Sarı renk, onun tercihiydi. İlk yıllarda birlikte gezintiye çıkarlardı. Karısı araba kullanmadığından, direksiyon başına geçme görevi her zaman Kafuku'nundu. Sık sık uzak yolculuklara çıktıkları da olmuştu. İzu, Hakone ve Nasu gibi yerlere gitmişlerdi. Ama yaklaşık son on yıldır Kafuku hep tek başına binmişti arabaya. Karısının ölümünden sonra, birkaç kadınla ilişkisi olmuştu ama bir kez olsun bu kadınları yolcu koltuğuna oturtma fırsatı olmamıştı. İş için gerekli olan durumlar dışında şehir dışına da çıkmamıştı hiç.

"Ufak tefek arızalar çıkarabilir belki ama hâlâ rahatlıkla kullanılabilir" dedi Oba, iri bir köpeğin başını sever gibi arabanın kontrol panelini avucunun içiyle şefkatle okşarken. "Güven veren bir araba bu. O dönemde İsveç arabaları epey sağlam yapılıyormuş. Elektrik sistemine dikkat etmek gerekiyor ama genel mekanizmasında hiçbir sorun yok. Büyük bir itinayla elden geçirdim."

Kafuku gerekli belgeleri imzalayıp fatura detaylarıyla ilgili açıklamaları dinlerken, kız geldi. Boyu 1.65 kadardı, şişman değilse de geniş omuzlu ve yapılıydı. Ensesinin sağ tarafında zeytin büyüklüğünde oval bir morluk vardı, bunun görülmesinden bir rahatsızlık duymadığı da ortadaydı. Kapkara, gür saçlarını sanki kendine bir engel oluşturmasın diye toplamıştı. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın güzel denemezdi, dahası Oba'nın dediği gibi soğuk bir görünümü vardı. Yanağında bir sivilcenin izi kalmıştı. Gözleri iriydi, belirgin gözbebeklerinin bir şekilde şüphe uyandıran derin bir rengi vardı. Gözleri büyük olduğundan bu renk de daha koyu görünüyordu. Kulakları geniş ve biraz da kepçeydi, sanki uzak bir yere yerleş-

tirilmiş antenlere benziyorlardı. Üzerine mayıs ayı için epey kalın görünen balıksırtı bir erkek ceketi, altına da kahverengi pamuklu pantolon giymişti, ayağında ise Converse marka siyah spor ayakkabısı vardı. Ceketin altından uzun kollu beyaz tişörtü görünüyordu; göğüskafesi oldukça genişti.

Oba, onu Kafuku'yla tanıştırdı. Kız adının Misaki olduğunu söyledi. Misaki Vatari.

"Misaki, *hiragana* ile yazılıyor. Gerek duyarsanız özgeçmişimi hazırlamıştım..." dedi iddiasız bir ses tonuyla.

Kafuku başını hayır anlamında salladı, "Şimdilik özgeçmişin lüzumu yok. Vitesli araba kullanabiliyorsun, değil mi?"

"Vitesli araba severim" dedi soğuk bir ses tonuyla. Sanki kendinden emin bir vejetaryene, "Marul yiyor musun?" diye sorulmuşçasına.

"Araba oldukça eski, navigasyon cihazı da takılı değil..."

"Gerek yok zaten. Bir süre kargo dağıtım işi yapmıştım. Şehir merkezinin haritası aklımda."

"O zaman etrafta kısa bir deneme sürüşüne çıkalım mı? Hava güzel, tenteyi açalım."

"Nereye gideceğiz?"

Kafuku kısa bir süre düşündü. Şu an bulundukları yer Şinohaşi yakınlarındaydı. "Tengenci kavşağından sağa sapıp Meici Market'in altındaki otoparka park edelim, orada küçük bir alışveriş yapayım. Sonra Arisugava Parkı yönündeki yokuştan devam edip Fransa Büyükelçiliği'nin önünden geçerek Meici Caddesi'ne devam edelim. Sonrasında buraya döneriz."

"Anladım" dedi kız. Güzergâhı teyit etme gereği duymadı bile. Oba'dan arabanın anahtarını aldı, koltuğun pozisyonunu ve aynayı hızlı bir şekilde ayarladı. Nerede hangi düğme var, hepsini biliyor gibiydi. Debriyaja basıp vitesi denedi. Ceketinin iç cebinden çıkardığı yeşil camlı Ray-Ban marka güneş gözlüğünü taktı. Sonra Kafuku'ya dönüp başını hafifçe öne eğerek onay verdi. Bu, *hazırlık tamam,* demekti.

Oto teybe bakarak, “Kasetçalar mı?” dedi mırıldanır gibi.

“Kasetleri severim” dedi Kafuku. “CD’den daha rahat kullanımı. Replik tekrarı da yapabiliyorum.”

“Uzun zamandır görmemiştim.”

“Benim araba kullanmaya başladığım dönemde *8-track* kullanılıyordu” dedi Kafuku.

Misaki bir şey söylemedi ama duruşundan *8-track*’in nasıl bir şey olduğunu bilmediği anlaşılıyordu.

Oba’nın da kefil olduğu üzere, kız mükemmel bir şofördü. Sürüşü akıcı ve kontrollüydü; yol kalabalıktı ve kırmızı ışıkta sıkça durup kalkmalarına rağmen Kafuku onun motorun devrini sabit tutma gayretini ancak gözlerindeki hareketten anladı. Gözünü kapattığında vites değişimini fark etmiyordu bile, ancak motorun sesindeki değişim kulağına geldiğinde anlıyordu bunu. Gaz pedalı ve frene basışı da yumuşak ve ölçülüydü. En çok memnun olduğu şey ise, kızın araba kullanırken son derece rahat olmasıydı. Araba kullanmadığı zaman daha gergindi, demek ki araba kullanırken gerginliği gidiyordu. Soğuk yüz ifadesi biraz yumuşuyor, bakışlarına bir sıcaklık geliyordu. Kendisine bir şey sorulmadığı takdirde ağzından tek bir söz çıkmıyordu.

Kafuku bu durumu hiç sorun etmedi. Kendisi de sıradan sohbetlerde pek becerikli sayılmazdı. Dostlarıyla anlamlı sohbetler etmekten hoşlanmıyor değildi, ancak bu sohbetler dışında hiç konuşulmaması onu daha çok memnun ediyordu. Yan koltuğa gömülmüş, geçtikleri caddeleri boş bakışlarla seyrediyordu. Direksiyon başında olmaya alışkın olan Kafuku için yan koltukta oturarak caddeleri seyretmek yeni bir tecrübeydi.

Trafiğin yoğun olduğu Gayennişi Caddesi’nde birkaç kez paralel park etmesini istedi, kız her seferinde beceriyle, düzgün bir şekilde üstesinden geldi. Çabuk kavrayan biriydi. Refleksleri de kuvvetliydi. Kırmızı ışıktaki uzun bekleyişler sırasında kız sigara içti. Marlboro içiyordu. Işık yeşile döner dön-

mez de sigarasını söndürüyordu. Araba hareket halindeyken sigara içmiyordu. İzmarite ruj izi çıkmamıştı. Tırnakları manikürlü değildi. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı.

"Birkaç şey sormak istiyorum ama..." dedi Kafuku, Arisugava Parkı dolaylarında.

"Buyurun, sorun" dedi Misaki Vatari.

"Araba kullanmayı nerede öğrendin?"

"Hokkaydo'da dağlık bir bölgede büyüdüm. On beş yaşımdan beri araba kullanırım. Arabasız bir yaşamın düşünülemeyeceği bir yerdir orası. Benim köyüm bir vadide yer alır, pek gün ışığı almayan, yılın yarısına yakın zamanı yolları buz tutan bir yerdir. İstemeseniz bile sürücülüğünüz gelişir."

"Ama dağda paralel park etme alıştırması yapılamaz, değil mi?"

Genç kadın bu soruyu yanıtlamadı. Cevap verilmesi gerekmeyen, lüzumsuz bir soru olarak görmüş olmalıydı.

"Neden acilen bir şoföre ihtiyacım olduğunu Oba Bey söyledi mi?"

Misaki, dümdüz ileriye bakarak hafif bir aksanla yanıtladı, "Kafuku Bey bir oyuncu, haftada altı gün sahneye çıkıyor. Tiyatroya kendi arabasıyla gider. Metro ya da taksi tercih etmiyor çünkü arabada repliklerini prova eder. Ama geçenlerde az hasarlı bir trafik kazasına neden olduğundan, ehliyetine el konuldu. Biraz alkollüymüş ve görme bozukluğu teşhis edilmiş."

Kafuku, başıyla onayladı. Sanki kendi rüyasını bir başkasının ağzından dinler gibiydi.

"Polis göz doktoru muayenesine yönlendirdi, glokom belirtisi ortaya çıktı. Görüş alanımda kör nokta varmış. Sağ köşede. O güne dek hiç mi hiç fark etmemiştim."

Alkol oranı pek yüksek çıkmadığından alkollü araç kullandığı gizli tutulabilmişti. Medyaya da sızmamıştı. Ancak, bağlı olduğu ajans görme bozukluğunu önemsedi. Sağ taraftan

gelen bir araç gözündeki kör noktaya denk gelirse, onu görememe riski vardı. Kendisine, yeni bir göz muayenesinde iyileşme görülene değin hiçbir şekilde araç kullanmaması yönünde resmi bir belge tebliğ edilmişti.

"Kafuku Bey" dedi Misaki, "size Kafuku Bey diye mi hitap edeyim? Bu gerçek adınız mı?"

"Evet, gerçek adım" diye yanıtladı Kafuku, "iyi şans getiren bir ad* gibi görünse de, bugüne dek pek bir faydası olmadı. Akrabalarım arasında zengin olmuş tek bir kişi bile yok."

Bir süre sessiz kaldılar. Sonra Kafuku, ona özel şoförlük işi için vereceği aylık ücret miktarını bildirdi. Fazla değildi. Ancak bu, Kafuku'nun ajansının ödeyebileceği en yüksek miktardı. Kafuku, tanınan biriydi fakat sinema filmi ve televizyon dizilerinde başrol oynayan bir oyuncu da değildi. Tiyatrodan kazandığı para sınırlıydı. Onun durumundaki bir oyuncu için, birkaç ayla sınırlı olsa da, özel şoför tutulması istisnai bir lükstü.

"Çalışma saatleri programa göre değişiklik gösterecek ama şimdilik tiyatro odaklı hareket edeceğimizden, temelde sabahtan iş yok. Öğleye dek uyuyabilirsin. Gece ise, işim en geç saat 11'de biter. Daha geç vakitlere sarkarsa, araba ihtiyacını taksiyle gideririm. Haftada bir gün izin kullanabilirsin."

"Olur" dedi Misaki fazla düşünmeden.

"Bu, pek ağır bir iş değil. Zor olan, aksine, hiçbir şey yapmadan geçireceğin uzun saatler."

Misaki yine hiçbir şey demedi. Dudaklarını büzmekle yetindi yalnızca. Yüzünde geçmişte pek çok kez bundan daha çetin şeyleri de deneyimlediğini anlatan bir ifade vardı.

"Tente açıkken sigara içebilirsin. Ama kapalıyken, içmeni istemiyorum" dedi Kafuku.

"Tamam."

* *Kafuku*, ev anlamına gelen *ka* (ie) ve iyi şans, uğur anlamına gelen *fuku* ideogramlarından oluşmaktadır. (ç.n.)

"Senin bir isteğin var mı peki?"

"Özel bir şey yok." Gözlerini kısıp yavaşça soluk alarak vites küçülttü. Sonra, "Bu arabayı sevdim" dedi.

Sonrasında ikisi de bir daha konuşmadılar. Bakım-tamir servisine döndüler, Kafuku Oba'yı yanına çağırdı ve "Onu işe alıyorum" dedi.

Ertesi gün Misaki, Kafuku'nun özel şoförü olarak işe başladı. Öğleden sonra saat üçte Ebisu'daki evine geldi, apartmanın alt katındaki otoparktan sarı Saab'ı çıkardı ve Kafuku'yu Ginza'daki tiyatroya götürdü. Yağmur yağmadığı zamanlarda tenteyi açık bırakıyordu. Kafuku yol boyunca kasetten replikleri tekrarlıyordu. Oyun, Meici Dönemi Japonya'sının sahneye taşındığı, Anton Çehov'un *Vanya Dayı* oyununun bir uyarlamasıydı. Vanya Dayı rolünü o oynuyordu. Tüm replikleri kusursuz bir şekilde ezberlemişti, ama endişeye kapılmamak için her gün tekrar etme ihtiyacı duyuyordu. Bu, yıllardır sürdürdüğü bir alışkanlıktı.

Dönüş yolunda Beethoven'ın yaylı çalgılar dörtlüsünü dinliyorlardı sık sık. Beethoven'ın yaylı çalgılar dörtlüsünü seviyordu, bıkıp usanmadan dinleyebilirdi bu müziği; bir şeyler düşünürken de hiçbir şey düşünmeden durmak için de uygun bir müzikti. Daha hafif şeyler dinlemek istediğindeyse eski tarz Amerikan rock müziği dinlerdi. Beach Boys, The Rascals, Creedence, The Temptations; Kafuku'nun gençliğinde popüler olan gruplardı bunlar. Misaki, Kafuku'nun dinlediği müzikler için özellikle bir yorumda bulunmadı. Bu müziklerden keyif mi alıyor, rahatsızlık mı duyuyordu yoksa hiçbir şey işitmiyor muydu, Kafuku karar veremiyordu. Duygularını belli etmeyen bir kızdı.

Yanında biri olduğunda normalde heyecanlanırdı, repliklerin sesli provasını yapamazdı hiç ama Misaki'nin varlığı onu rahatsız etmiyordu. Bu anlamda, onun ifadesiz ve soğuk olu-

şundan, Kafuku çok hoşnuttu. Onun yanında replikleri tekrar ederken sesini ne kadar yükseltirse yükseltsin, Misaki sanki onu hiç duymuyormuş gibi davranıyordu. Her zaman araba kullanmaya odaklanmış görünüyordu. Ya da zihni, araba sürmenin getirdiği özel bir Zen haline geçiyordu.

Misaki'nin onu nasıl gördüğü hakkında da hiçbir fikri yoktu. Acaba ona biraz olsun yakınlık duyuyor muydu, yoksa hiç mi umurunda değildi, yahut ondan iğreniyor, sırf işi istediği için mi ona katlanıyordu; hiç bilmiyordu. Aslında onun ne düşündüğü Kafuku için önemli değildi. Bu kızın arabayı yumuşak ve düzgün bir şekilde kullanıyor olmasını beğeniyordu, ayrıca lüzumsuz bir şey söylememesinden ve duygularını belli etmemesinden de hoşnuttu.

Oyun bitince Kafuku hemen sahne makyajını temizleyip kıyafetini değiştirir, çabucak tiyatrodan ayrılırdı. Orada oyalanmayı sevmezdi. Diğer oyuncularla da iletişimi yok denecek kadar azdı. Cep telefonundan Misaki'ye haber verip arabayı tiyatronun arka kapısına getirtiyordu; böylece dışarı çıkınca sarı Saab Convertible'ı onu beklerken buluyordu. Gece on buçuk gibi de Ebisu'daki dairesine dönmüş oluyordu. Bu hemen hemen her gün böyle olurdu.

Arada bir başka işler de çıkabiliyordu. Televizyon dizisi çekimleri için, haftada iki kez şehir merkezindeki stüdyoya gitmek zorundaydı. Sıradan bir polisiye dizisiydi ama izlenme oranları yüksekti ve ücreti de oldukça iyiydi. Başroldeki kadın dedektife yardım eden kâhin rolündeydi. Rolünün üstesinden gelebilmek için birçok kez falcı gibi giyinip sokağa çıkmış, gerçek bir falcı gibi yoldan geçenlerin falına bakmıştı. Hatta baktığı falların çıktığına dair söylentiler bile yayılmıştı. Akşamüzeri dizi çekimi bitince doğrudan hızlıca Ginza'daki tiyatroya geçerdi. Haftanın en riskli kısmı buydu. Hafta sonları, matinenin ardından oyunculuk kursunda akşam sınıfında oyunculuk dersi veriyordu. Kafuku, gençleri yönlen-

dirmeyi seviyordu. Bu geliş gidişlerin tümünü Misaki sağlıyordu. Misaki onu program dahilinde sorunsuz bir şekilde gereken yerlere getirip götürürken Kafuku onun kullandığı Saab'ın ön koltuğunda oturmaya alışmıştı. Bazen derin uykuya daldığı bile oluyordu.

Havalar ısınınca Misaki balıksırtı erkek ceketinin yerine yazlık ince bir ceket giymeye başladı. Araba kullanırken her zaman mutlaka bu ceketlerinden birini giyiyordu. Muhtemelen şoför üniforması yerine olsa gerekti. Yağmur mevsimi geldiğinde, arabanın tentesinin kapalı olduğu günler de çoğaldı.

Kafuku, ön koltukta otururken sık sık kaybettiği eşini düşünmeye başlamıştı. Misaki şoför olarak işe girdiğinden beri, nedense sık sık karısı geliyordu aklına. Karısı da oyuncuydu, ondan iki yaş küçük, güzel yüzlü bir kadındı. Kafuku artık "karakter oyuncusu" olmuştu ve ona teklif edilen işlerin çoğu garip yardımcı oyuncu rolleriydi. Yüzü biraz fazla uzun ve inceydi, saçı ise daha gençliğinde seyrelmeye başlamıştı. Başrollere uygun değildi. Onunla karşılaştırıldığında karısı geleneksel güzellikte bir aktris olup verilen roller de geliri de buna göreydi. Ancak yıllar geçtikçe, aksine Kafuku özel bir karakter oyuncusu olarak daha büyük beğeni toplar oldu. Yine de ikisi birbirlerinin durumlarını kabul ederek, aralarındaki popülerlik ve gelir farklarını bir kez bile sorun etmediler.

Kafuku, karısına âşıktı. İlk gördüğü andan itibaren (o zaman 29 yaşındaydı) ona tutulmuş ve karısının ölümüne değin de (o zaman 49 yaşındaydı) duyguları hiç değişmemişti. Evlilikleri boyunca karısı dışında hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Aslında başka bir kadınla birlikte olmasına elverişli durumlar da olmuştu ama hiç böyle bir isteğe kapılmamıştı.

Ne var ki karısı ara sıra onun dışında birileriyle birlikte olmuştu. Kafuku'nun bildiği kadarıyla, dört kişiyle. Bu, karısının belirli aralıklarla cinsel ilişkiye girdiği en az dört kişinin olduğu anlamına geliyordu. Karısı bu durumu şüphe-

siz gizlemişti ama onun başka bir yerde başka bir adamın kollarında olduğunu Kafuku hemen anlamıştı. Kafuku, eskiden beri sezgileri kuvvetli biriydi, hem karşısındakini büyük bir aşkla sevince, ister istemez insan sezerdi. Birlikte olduğu adamların kim olduğunu da karısıyla konuşurken, onun ses tonundan kolayca anlardı. Karısının yattığı adam çoğunlukla filmde birlikte rol aldığı bir aktör olurdu. Ve genelde partneri ondan genç biriydi. Kafuku karısının ilişkilerinin aylarca devam eden film çekimleri boyunca sürdüğünü, çekimlerin bitmesiyle de sona erdiğini tahmin ediyordu. Bu durum aynı şekilde dört kez tekrar etmişti.

Neden karısı başka bir erkekle yatmak istemişti ki, Kafuku bunu hiç anlayamamıştı. Şimdi de anlayamıyordu. İkisi evlendikten sonra hem eş hem de hayat arkadaşı olarak ilişkileri hep iyi olmuştu. Boş vakit bulduklarında çeşitli konularda hevesle, açık yüreklilikle sohbet eder, birbirlerine duydukları güveni önemserlerdi. Karakterleri açısından ve tensel olarak da uyumlu olduklarını düşünürdü hep. Etraflarındakilere göre de onlar iyi anlaşan, ideal bir çifttiler.

Peki bütün bunlara rağmen o zaman *neden başka adamlarla yatmıştı*? Bunun sebebini karısı henüz hayattayken ona sormaya cesaret etseydi keşke. Sık sık sormayı aklından geçirmişti. Hatta bu sorunun dilinin ucuna kadar geldiği zamanlar da olmuştu: "Sen neden o adamlara gereksinim duydun? Benim neyim yetmedi sana?" Karısı ölmeden aylar öncesiydi. Ancak şiddetli ıstıraplar içinde, ölüm döşeğindeki karısına tutup da bunları soramamıştı. Sonra da karısı tek bir açıklama bile yapamadan Kafuku'nun yaşadığı dünyadan göçüp gitmişti. Sorulamamış soruya verilmemiş cevap. Krematoryumda karısının kemiklerini toplarken, sessizce bunları düşünmüştü. Öyle derin düşüncelere dalmıştı ki birilerinin kulağının dibinde konuşmaya başladığını bile duyamayacak haldeydi.

Karısını başkalarının kollarında hayal etmek, hiç kuşkusuz Kafuku'nun canını yakıyordu. Can yakmaması düşünülemez. Gözlerini kapatınca zihninde somut bir şekilde hayaller canlanıp kayboluyordu. Böyle şeyleri hayal etmek istemiyordu ama hayal etmeden de duramıyordu. Bu hayaller, sivri bir bıçak gibi, ağır ağır ve acımasızca doğruyordu sanki etini. *Hiçbir şey bilmemiş olsaydım ne kadar iyi olurdu*, diye düşündüğü zamanlar da olmuştu. Ancak, ne olursa olsun, bilmenin bilmemekten daha iyi olduğu onun temel düşüncesiydi, yaşam karşısında aldığı tavırdı; bilginin cehaleti yenmesi... "Ne kadar şiddetli bir acıya sebep olursa olsun, ben *bunları* bilmek zorundayım. Çünkü insan ancak bilgiyle güçlenir."

Fakat hayal etmenin verdiği acıyı daha da artıran, karısının sakladığı sırrı bildiği halde, ona bunu fark ettirmemeye çalışarak, normal bir yaşam sürmekti. Yüreği parçalanırken, içi kan ağlarken o sakin gülümseme eksik olmamıştı yüzünden. Hiçbir şey olmamış gibi günlük işleriyle uğraşmış, gündelik sohbetler etmiş, yatakta kollarına almıştı karısını. Muhtemelen bu, normal bir insanın yapabileceği bir şey değildi. Ancak Kafuku, profesyonel bir oyuncuydu; kendi karakterinden çıkıp rol yapmak onun işiydi. Böylece o da en iyi şekilde rolünü oynadı. Seyircisi olmayan bir oyunda.

Bu bir kenara bırakılırsa –karısının kimi zaman gizli gizli başka erkeklerin koynuna girmiş olduğu gerçeği ayrı tutulursa– ikisi hemen hemen doyumlu, pek fazla iniş çıkışı olmayan bir evlilik yaşamı sürmüşlerdi. İşleri yolundaydı, ekonomik açıdan rahattılar. Yirmi yıla yakın evlilik yaşamları boyunca sayısız kez seks yapmışlardı, bu en azından Kafuku için, tatmin edici bir durumdu. Karısı rahim kanserine yakalanıp göz açıp kapayana kadar ölmüştü. Daha sonraları karşısına başka kadınlar da çıkmıştı elbet, olayların akışı sonucu yatağını onlarla paylaşmıştı. Fakat karısıyla yaşadığı mahrem sevinçleri bu ilişkilerde bulamamıştı. Diğer ka-

dınlarla yaşadığı, önceki deneyimlerinin tekrarı gibiydi, zayıf bir *deja vu*'ydu sanki.

Misaki'nin maaş ödemesinin yapılabilmesi için bağlı bulunduğu ajansa, resmi belge gerekince, kızın oturduğu evin adresi, nüfusa kayıtlı olduğu yer, doğum tarihi ve ehliyet numarası gibi bilgileri öğrenmişti. Kuzey Akabane Bölgesi'nde bir apartman dairesinde yaşıyordu, nüfusa kayıtlı olduğu yer Hokkaydo Bölgesi Kamicunitaki köyüydü; daha yeni yirmi dört yaşına basmıştı. Kamicunitaki köyü, Hokkaydo'nun neresindeydi, ne büyüklükte bir yerdi, orada yaşayan insanlar nasıldı, Kafuku'nun bunlar hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Ancak, kızın yirmi dört yaşında olduğunu öğrenince yüreği sızlamıştı.

Kafuku'nun sadece üç gün yaşayan bir çocuğu olmuştu. Bir kız çocuğuydu, üçüncü günün gece yarısı hastanenin bebek bakım odasında ölmüştü. Hiçbir belirti göstermeden, öylece aniden durmuştu kalbi. Gün ağardığında çoktan ölmüştü. Hastaneden yapılan açıklamaya göre kalp kapakçığında doğuştan bir sorun vardı. Gerçek neden bu muydu kesin olarak bilmesi olası değildi. Hem gerçek nedeni bulsa da, çocuğu dirilmeyecekti ki. Bebeğin daha adını bile koymamış olmaları şans mıydı yoksa şanssızlık mı? O bebek yaşasaydı, tam yirmi dört yaşında olacaktı. O adsız çocuğun doğum gününde Kafuku hep tek başına onu anardı. Ve hep, eğer yaşasaydı nasıl bir hayatı olurdu diye düşünürdü.

Bebeklerini böyle aniden kaybedince, ikisi de derin yara almışlardı kuşkusuz. Ölümün yarattığı boşluk ağır ve karanlıktı. Tekrar kendilerine gelmeleri için uzun bir zaman geçmesi gerekmişti. İkisi de eve kapanmış, uzun saatler boyunca suskun kalmışlardı. Ağızlarını açıp bir şey söylemeye kalksalar bu acıyı hafifsemiş olmaktan çekinir gibiydiler çünkü. Karısı, çok fazla şarap içer olmuştu. O ise bir süre kendini bü-

yük bir azimle kaligrafiye vermişti. Bembeyaz kâğıdın üzerine simsiyah fırçayı gezdirip çeşitli ideogramları çizince, sanki yüreği saydam bir şekilde görünür oluyor gibiydi.

Birbirlerine verdikleri destekle her ikisinin yaraları da azar azar iyileşti, böylesine riskli bir zamanı aşmayı başardılar. Ve öncesine göre kendilerini daha yoğun olarak işlerine verdiler. Büyük bir hırsla kendilerine verilen rollerin hazırlığına gömüldüler. Karısı, "Üzgünüm ama bir daha çocuk yapmak istemiyorum" demiş, o da bunu kabul etmişti. "Peki, çocuk yapmayalım. Sen istemiyorsun madem, yapmayız."

Geriye dönüp bakınca, karısının diğer erkeklerle cinsel ilişkiye girmeye başlamasının, bu olaydan hemen sonrasına denk geldiğini fark ediyordu. Çocuğunu kaybetmek, karısının içinde böylesine bir arzu canlandırmış olabilirdi. Ne var ki bu sadece bir ihtimaldi, *olabilir* dediği bir şeydi.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Misaki.

Kendi kendine düşücelere dalıp gitmiş, etrafı boş gözlerle izlerken şaşırmış halde Misaki'nin yüzüne baktı. İki aya yakın bir süredir birlikte, arabada uzun zamanlar geçiriyorlardı ve bir sohbetin Misaki tarafından başlatılması son derece ender bir şeydi.

"Elbette" dedi Kafuku.

"Neden oyuncu oldunuz?"

"Üniversitede öğrenciyken, birkaç kız arkadaşımın davetiyle tiyatro topluluğuna girdim. Eskiden beri tiyatroya meraklı olduğumdan filan değil anlayacağın. Aslında beyzbol takımında oynamak istiyordum. Lise döneminde defansta oynuyordum ve iyi savunma yapıyordum. Ancak girdiğim üniversitenin beyzbol takımının düzeyi benimkinden oldukça yüksekti. Bu yüzden bir deneyeyim bakayım diye katıldım tiyatro topluluğuna. Bir de söz ettiğim o kızlarla birlikte zaman geçirmek istiyordum. Tiyatroyla biraz uğraşınca rol

yapmaktan keyif aldığımı gördüm. Rol yaparken kendimden başka biri olabiliyordum. Rolüm sona erince de yine kendime dönüyordum. İşte bu eğlenceli gelmişti bana."

"Başka biri olabilmek eğlenceli bir şey mi?"

"Tekrar kendine döneceğini bilirsen, evet."

"Kendinize dönmeyi istemediğiniz zamanlar olmadı mı peki?"

Kafuku bu soru üzerine düşündü. Daha önce böyle bir soru soran olmamıştı ona. Trafik yoğundu. Başkent çevre yolundaki Takebaşi çıkışına yönelmişlerdi.

"İnsanın kendinden başka dönebileceği bir yer var mıdır ki?" diye yanıtladı Kafuku.

Misaki bir yorum yapmadı.

Bir süre sessizlik oldu. Kafuku başındaki beyzbol şapkasını çıkardı, şeklini inceledi, sonra yine başına geçirdi. Sayılamayacak kadar çok tekerleği olan büyük bir TIR'ın yanında, sarı Saab Convertible ufacık kaldı. Sanki bir şilebin yanında salınan bir kayık gibi.

"Üstüme vazife değil belki ama" dedi Misaki kısa bir süre sonra, "merak ettiğim bir şey daha var, sormak istediğim. Sorabilir miyim?"

"Elbette" diye yanıtladı Kafuku.

"Neden hiç arkadaşınız yok sizin?"

Kafuku, yandan Misaki'nin yüzüne meraklı gözlerle baktı. "Arkadaşım olmadığını nasıl anladın?"

Misaki omzunu silkti, "Yaklaşık iki aydır her gün sizi getirip götürüyorum, o kadarını da bileyim artık."

Kafuku, bir süre TIR'ın iri tekerleklerini derin bir ilgiyle izledi. Sonra, "Eskiden beri arkadaş olarak adlandırabileceğim pek kimsem yoktu" diye yanıtladı.

"Çocukluktan beri mi böyleydi?"

"Hayır, çocukken yakın arkadaşlarım vardı. Birlikte beyzbol oynayıp yüzmeye gitmek gibi şeyler yapardık. Ama yetiş-

kin olduktan sonra, arkadaşım olsun diye düşünmedim pek. Özellikle de evlendikten sonra."

"Bu, eşiniz olduğundan arkadaşa pek de ihtiyacınız kalmamıştı mı demek oluyor?"

"Öyle sanırım. Biz eşimle aynı zamanda iyi arkadaştık da."

"Evlendiğinizde kaç yaşındaydınız?"

"Otuzumdaydım. Aynı filmde rol almış, böylece tanışmıştık. O zaman o, yardımcı oyuncuydu, ben ise önemsiz bir roldeydim."

Arabaları yoğun trafikte yavaş yavaş ilerliyordu. Başkent çevre yoluna girişlerinde hep olduğu gibi, tente kapalıydı.

"Sen hiç içki içmiyor musun?" diye sordu Kafuku konuyu değiştirmek için.

"Bünyem alkolü kabul etmiyor sanırım" diye yanıtladı Misaki, "annem içince dağıtan biriydi, belki bununla da ilgisi vardır."

"Annen şimdi de sorun çıkarıyor mu?"

Misaki başını birkaç kez sağa sola salladı. "Annem öldü. Sarhoş araba kullanırken direksiyonu ters yöne kırmış, araba fırıl fırıl dönerek yoldan çıkıp bir ağaca çarpmış. Anında ölmüş. Ben o zaman on yedi yaşındaydım."

"Üzüldüm" dedi Kafuku.

"Su testisi su yolunda kırılır" dedi Misaki kayıtsızca. "Günün birinde böyle bir şey başına mutlaka gelecekti. Er ya da geç, sadece bir zaman sorunuydu."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Peki ya baban?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Evi terk ettiğinde ben sekiz yaşındaydım. Ondan sonra da hiç görmedim. Hiç haberleşmedik de. Bununla ilgili olarak annem hep beni suçladı."

"Ne diye?"

"Ben tek çocuktum. Daha şirin ve güzel bir kız çocuğu olsaymışım, babam evi terk etmezmiş. Annem bunu söyler du-

rurdu. Doğuştan çirkin olduğumdan, beni istememişmiş."

"Sen çirkin falan değilsin" dedi Kafuku durgun bir sesle. "Sadece annen böyle düşünmeni istemiş."

Misaki omzunu silkti, "Öyle biri değildi aslında, içince ağzını bozardı. Bir şeyi tekrar tekrar söyler, beni çok incitirdi. Belki bunu söylemem kötü bir şey ama, açıkçası ölmesi beni rahatlatmıştı."

Sonrasındaki suskunlukları öncekilere göre daha uzun sürdü.

"Senin arkadaşın yok mu peki?" diye sordu Kafuku.

Misaki, başını hayır anlamında salladı. "Arkadaşım yok."

"Neden yok?"

Buna yanıt vermedi. Gözlerini kısıp önüne doğru baktı sadece.

Kafuku gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı ama başaramadı. Misaki, arabanın duruş kalkışlarında özenle vites değiştirdi. Yan şeritteki TIR, kaderin büyük bir gölgesi gibi Saab'ın bir önüne düşüyor, bir arkasına geçiyordu.

"En son on yıl kadar önce bir arkadaşım oldu" dedi Kafuku gözlerini açıp suskunluğunu bozarak; "*Arkadaşım sayılırdı* demek daha doğru olabilir. Benden altı ya da yedi yaş küçüktü, fena biri sayılmazdı. İçki içmeyi severdi, ben de ona eşlik ederdim, içerken çeşitli konularda sohbet ederdik."

Misaki, hafifçe öne eğdiği başıyla onu onayladı, konuşmanın devamını bekledi. Kafuku bir süre bocaladı ama sonra cesaretini toplayıp baklayı ağzından çıkardı.

"Aslına bakarsan, o adam bir süre benim karımla yatmıştı. O benim bunu bildiğimden habersizdi."

Misaki bir süre duyduklarını hazmetmek için sustu, sonra "Yani o adam karınızla seks yapmıştı, öyle mi?" dedi.

"Evet, öyle. Üç ya da dört ay boyunca, karımla defalarca seviştiğini biliyorum."

"Bunu nasıl anlamıştınız?"

"Karım bu durumu saklamıştı elbette, ama ben yine de anlamıştım. Açıklamaya kalkarsam uzun bir hikâye olur. Ama şüphe yok. Uydurmuyorum!"

Misaki arabayı durdurduğu sırada iki eliyle dikiz aynasını ayarladı. "Karınızla yatmış olması, sizin onunla arkadaş olmanızı olumsuz etkilemedi mi?"

"Tam aksine" diye yanıtladı Kafuku, "o adamla arkadaş olmamın nedeni, karımla yatmış olmasıydı."

Misaki ağzını açmadı. Anlatmaya devam etsin diye bekliyordu.

"Nasıl desem... Anlamayı istedim. Karımın neden o adamla yattığını, neden o adamla yatma gereği duyduğunu. En azından baştaki dürtüm buydu."

Misaki derin bir nefes aldı. Ceketinin altında göğsü hafifçe kalkıp tekrar indi. "Böyle bir şey yapmak, size acı vermedi mi? Karınızla yattığını bildiğiniz bir adamla içki içip onunla sohbet etmek?"

"Acı vermedi diyemem" dedi Kafuku, "düşünmek istemediğim şeyler geliyordu aklıma. Hatırlamak istemediğim şeyleri anımsıyordum. Ama rol yaptım. Sonuçta rol yapmak benim işim."

"Başka bir karaktere büründünüz" dedi Misaki.

"Aynen öyle."

"Sonra yine eski karakterinize döndünüz."

"Aynen öyle" dedi Kafuku, "istemesen de dönersin. Ama geri döndüğünde, döndüğün yer eskisine göre biraz farklıdır. Kural böyledir. Tamamıyla öncesiyle aynı olmak mümkün değildir."

Yağmur çiselemeye başlamıştı, Misaki silecekleri çalıştırdı. "Peki anlayabildiniz mi? Karınızın neden o adamla yattığını."

Kafuku başını sağa sola salladı. "Hayır, anlayamadım. Bende olmayan şeyler vardı onda, hatta *epeyce vardı* sanırım. Ama

karımı onun neyi cezbetmişti, o kadarını anlayamadım. İnsan o kadar kesin, nokta atışı yaparcasına hareket etmiyor. İlişkiler, özellikle de kadın erkek ilişkileri, nasıl desem ki, başlı başına bir mesele. Daha anlaşılmaz, daha bencilce, daha üzücü."

Misaki bir süre düşündükten sonra, "Ne var ki, anlayamasanız da, o adamla arkadaşlığınızı sürdürdünüz, öyle mi?" diye sordu.

Kafuku beyzbol şapkasını bir kez daha çıkardı, bu kez dizinin üzerine taktı. Sonra avuç içiyle başını sıvazladı. "Nasıl ifade etsem acaba? Bir kez gerçekten bir karaktere büründüğünde, ondan çıkma fırsatı bulmak güç oluyor. Her ne kadar psikolojik olarak zor bir şey haline gelse de, rolünü doğru çıkış noktasında sonlandırmalısın. Bir enstrümanın akortsuz çalınması durumunda notaların düzgün bir müzik oluşturamaması gibi... Dediklerimi anlayabiliyor musun?"

Misaki paketten bir tane Marlboro çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdiyse de, yakmadı. Arabanın tentesi kapalıyken kesinlikle sigara içmiyordu. Dudakları arasında tutuyordu sadece.

"O sırada, o adamla karınız yatıyor muydu?"

"Hayır, yatmıyorlardı" dedi Kafuku, "o kadarı da, nasıl desem... büyük hüner gerektirir. O adamla arkadaş olmam, karım öldükten kısa bir süre sonraydı."

"Onunla *sahiden* arkadaş olmuş muydunuz? Yoksa sonuna değin rol mü yapmıştınız?"

Kafuku, bunu düşündü. "Her ikisi de. Bunun sınırını kendim bile bilemez olmuştum. Gerçekten rol yapmak denilen şey, böyle bir şeydir işte."

Kafuku, ilk karşılaştıkları andan itibaren adama karşı oldukça iyi niyetli davranmıştı. Adı Takatsuki'ydi, uzun boylu ve yakışıklıydı, deyim yerindeyse, aşk sahnesi jönlerindendi. Kırklı yaşlarının başındaydı, oyunculuğunun pek ilgi çeken

bir yanı yoktu ve kapasitesi de sınırlıydı. Genel olarak, iyi izlenim bırakan, yaşam dolu, orta yaşlı bir erkekti. Hep gülümsüyor, bazen yüzünde melankolik bir ifade beliriyordu. Yaşlı kadınlardan büyük ilgi görüyordu. Kafuku, onunla tesadüfen bir televizyon kanalının bekleme odasında karşılaşmıştı. Karısının ölümünden altı ay sonraydı, Takatsuki onun yanına gelip kendini tanıtmış, baş sağlığı dilemişti. "Karınızla bir kez, bir filmde birlikte oynamıştık. O zaman bana çok emeği geçmişti" demişti Takatsuki sakin bir tavırla. Kafuku teşekkür etmişti. Kronolojik olarak, onun bildiği kadarıyla, Takatsuki karısının cinsel ilişkiye girdiği erkekler listesinde son sıradaydı. Onunla ilişkisi sona erdikten kısa bir süre sonra karısı muayene olmak için hastaneye gitmiş, rahim kanseri teşhisi konmuş, kanserin epeyce ilerlemiş olduğu anlaşılmıştı.

"Sizden bir isteğim olacak" demişti Kafuku tanışma faslı sona erdikten sonra.

"Nedir acaba?"

"Uygun olduğunuzda birlikte biraz zaman geçirmek isterim. Bir şeyler içip karımın hatırası üzerine sohbet etmek isterim, mümkünse. Eşim sizden sıkça söz ederdi."

Bu ani istek karşısında Takatsuki şaşırmış gibiydi. Şok geçiriyordu demek daha doğru olabilir belki. Kaşları çatıldı, Kafuku'nun yüzüne temkinle baktı. Bu konuşmanın arkasında bir şey var mı, dercesine. Ama bir art niyet göremedi. Kafuku'nun yüzünde, uzun bir evlilik yaşamı sürdürdüğü eşini yeni kaybetmiş bir adamın yüzündeki durgun ifade vardı. Dalgalanıp durulmuş bir gölün yüzeyi gibi.

"Ben, karım hakkında konuşabileceğim birisini arıyorum sadece" diye ekledi Kafuku, "evde tek başına öylece oturmak, açıkçası bazen çekilmez bir şey oluyor. Size rahatsızlık vermezsem..."

Bunu duyan Takatsuki, çok rahatlamış göründü. Anlaşılan, onun karısıyla ilişkisinden şüphelenmemişti.

"Yok, rahatsızlık da ne demek. Size elbette zaman ayırabilirim. Benim gibi sıkıcı bir sohbet arkadaşı istiyorsanız tabii." Böyle derken dudaklarına ince bir tebessüm yayıldı. Göz kenarlarındaki hafif kırışıklık ortaya çıktı. Oldukça çekici bir gülümsemeydi bu. *Eğer orta yaşlı bir kadın olsaydım kesin yanaklarım kızarmıştı*, diye düşündü Kafuku.

Takatsuki, hızlıca programını gözünün önüne getirdi. "Yarın akşam boşum, sizin için de uygun olur mu acaba?"

Kendisinin de uygun olduğunu söyledi Kafuku. Tüm yaşananlara rağmen, *duyguları ne de kolay anlaşılır bir adam*, diye düşünerek etkilendi. Ona dikkatlice bakınca ardına kadar görülebilecek saydamlıkta biri gibiydi. Eğilip bükülmüyordu, önceden düşünüp kötülük yapacak biri değildi. Kazdığı derin çukura gece yarısı birinin düşmesini bekleyen türden biri değildi. *Büyük bir oyuncu olamaz* diye geçirdi içinden Kafuku.

"Neresi uygun olur?" diye sordu Takatsuki.

"Yer seçimini size bırakıyorum. Ben dediğiniz yere gelirim" dedi Kafuku.

Takatsuki, Ginza'daki ünlü bir barın adını verdi. *Orada ayrı bir loca tutarım, konuşmalarımızı kimse duymaz, gönül rahatlığıyla sohbet edebiliriz,* dedi. Kafuku o barın yerini biliyordu. El sıkışıp ayrıldılar. Takatsuki'nin eli yumuşak, parmakları ince ve uzundu. Avuç içi sıcaktı, terden nemlenmişti biraz. Heyecanlandığı için olabilirdi.

O gidince Kafuku bekleme salonundaki koltuğa oturdu, onunla el sıkıştığı elini açarak gözünü avuç içine dikti. Orada Takatsuki'nin elinin bıraktığı his canlı olarak kalmıştı. *O el, o parmaklarla karımın çıplak vücudunu okşadı,* diye düşündü Kafuku. *Telaş etmeden, her yerini.* Sonra gözünü kapatıp uzun ve derin bir soluk aldı. *Ne halt etmeye çalışıyorum ben*, diye düşündü. Ama, ne olursa olsun, *bunu* yapmaktan kendini alamamıştı.

Bardaki sakin locada bardağın içindeki malt viskisini dalgalandırıp dururken, Kafuku bir şey fark etti. Takatsuki, karısına hâlâ âşıktı. Karısının ölmüş olduğunu, onun bedeninin yakılıp kemik ve küle döndüğü gerçeğini Takatsuki henüz tam olarak hazmedememiş gibiydi. Bu duygusunu Kafuku da anlıyordu. Karısı hakkında konuşurken, Takatsuki'nin gözlerinde ara sıra yaşlar belirdi. Bunu görünce, Kafuku neredeyse onu teselli edecekti. Bu adam duygularını gizlemeyi başaramıyordu. Biraz üzerine gidilse her şeyi itiraf edecek türden biriydi.

Takatsuki'nin konuşmalarındaki imalardan anlaşılan, ilişkilerini bitirenin karısı olduğuydu. Muhtemelen, "Artık görüşmesek ikimiz için de iyi olur" demişti Takatsuki'ye. Sonra da bir daha görüşmeye kalkışmamıştı anlaşılan. Aylarca süren bir ilişkiyi bir anda, kararlı bir şekilde bitirmişti. Sürüncemede bırakmamıştı. Kafuku'nun bildiği kadarıyla, bu karısının gönül maceralarını (böyle adlandırmak uygunsa tabii) yaşama tarzıydı. Ancak Takatsuki'nin tarafından bakılırsa, ondan kolayca ayrılma kararlılığı gösterememişe benziyordu. Herhalde o hiç bitmeyecek bir ilişkiyi sürdürmeyi arzu etmiş olmalıydı. Kanserin son evresinde, şehir hastanesine bağlı bakımevine yattıktan sonra, Takatsuki geçmiş olsun ziyaretine gelmek istediğini haber vermişti ama eşi bu isteğini de kesin bir şekilde reddetmişti. Hastaneye yattıktan sonra, neredeyse hiç kimseyle görüşmemişti. Tedavisini yapan kişiler dışında hasta odasına sadece üç kişinin girmesine izin vermişti; annesi, kız kardeşi ve Kafuku. Takatsuki, bir kez bile onu hastanede ziyaret edememiş olmaktan dolayı vicdan azabı duyuyor gibiydi. Takatsuki onun kansere yakalandığını ölümünden birkaç hafta önce öğrenmişti. Haberi alınca kulaklarına inanamamıştı ve şimdi bile durumu kabullenmekte güçlük çekiyordu. Kafuku bu duyguyu iyi biliyordu. Elbette bu onunla tamamıyla aynı şeyleri hissettiği anlamına gel-

miyordu. Kafuku, zayıflayıp bir deri bir kemik kalmış karısının son zamanlarına şahit olmuş, dahası krematoryumda onun bembeyaz kemiklerini toplamıştı. Kendince bir kabulleniş aşaması geçirmişti. İşte bu ciddi bir farktı.

İkisi hatıralardan söz ederken, "Sanırsın ki teselli etmeye gelen o değil benim. Karım bu sahneyi görseydi, acaba ne hissederdi?" diye düşünen Kafuku, tuhaf bir duyguya kapıldı. Ne var ki, artık ölü olan biri muhtemelen bir şey düşünmez, hissetmezdi. Kafuku'ya göre işte bu ölümün müthiş özelliklerinden biriydi.

Kafuku başka bir şey daha tespit etmişti: Takatsuki çok içmeye meyilli biriydi. Kafuku'nun işi gereği alkolle yakın bir ilişkisi olmuştu (neden oyuncular öyle istekli içerler acaba?) ama hangi açıdan bakılırsa bakılsın Takatsuki'nin alkolle ilişkisi ya sağlıklı bir ilişkiydi ya da adam sağlam içiciydi. Kafuku'ya göre, alkolikler kabaca iki gruba ayrılırdı. İlki, kendisine bir şey katmak için içmek zorunda hissedenler, ikincisi ise, içkinin kendisinden bir şeyler götürmesini istedikleri için içenler. Takatsuki'nin içme tarzı açıkça ikinci gruba aitti.

Kafuku onun neyi geride bırakmak istediğini bilmiyordu. Belki de bu kadar çok içmesinin nedeni zayıf bir kişiliği olmasıydı; eski bir gönül yarası olabilirdi ya da belki de bugünlerde yaşadığı bir sorun yüzünden içiyordu. Yahut da tüm bu nedenlerin bir toplamıydı onu bu kadar çok içmeye iten. Ne olursa olsun, onun içinde "mümkünse unutmak istediği bir şey" vardı ve onu unutabilmek için veya onun neden olduğu acıyı azaltmak için içmeden duramıyordu. Kafuku bir kadehi bitirdiğinde Takatsuki aynı içkiden iki kadeh içmiş, üçüncüyü yarılamış oluyordu. Hayli hızlıydı.

Hızlı içmesinin nedeni gergin hissetmesi de olabilirdi. Ne de olsa eskiden gizli bir ilişki yaşadığı kadının kocasıyla baş başaydı, karşılıklı içiyorlardı. Gerilmemesi garip kaçardı asıl.

Ancak sebebin yalnızca bu olamayacağını düşündü Kafuku. Kim bilir belki de hep çok içen biri olmuştu.

Kafuku, kendi hızında, temkinli bir şekilde içerken bir yandan da onu gözlemliyordu. Boşalan kadehler çoğaldıkça biraz daha rahatlamış görünen Takatsuki'ye evli olup olmadığını sordu. "Evleneli 10 yıl oldu, yedi yaşında bir oğlum var" diye yanıtladı. Ancak bazı özel durumlardan ötürü geçen seneden beri ayrı yaşıyorlardı. Muhtemelen yakında boşanacaklardı ama çocuğun velayeti aralarında büyük bir sorun oluşturuyordu. Her ne olursa olsun oğluyla istediği gibi görüşmek istiyordu. Oğlunun varlığı onun olmazsa olmazıydı çünkü. Fotoğrafını gösterdi; yakışıklı ve uslu görünen bir oğlan çocuğuydu.

Alkoliklerin çoğunda olduğu gibi Takatsuki'nin de içtikçe çenesi açılıyordu. Söylememesi gerekenleri, sorulmadan, kendiliğinden dillendirdiği oluyordu. Kafuku, daha çok dinleyici rolünü üstleniyor, samimi yanıtlar veriyor, uygun cümleleri bulup söyleyerek gerektiğinde onu avutuyordu. Kafuku onunla ilgili pek çok şey öğrenmişti ve Takatsuki'ye son derece iyi niyetli davranıyordu. Bunu yapmak hiç de zor değildi. Doğuştan iyi bir dinleyiciydi, ayrıca Takatsuki'ye karşı *sahiden* de iyi niyetliydi. Dahası, ikisinin ortak bir yanı vardı. Ölüp gitmiş güzel bir kadının büyüsü altındaydılar hâlâ. Durumları birbirinden farklıydı ama ikisi de aynı şekilde, o kaybın yerini dolduramıyorlardı. Böylece konuştukları konular da uyuşuyordu.

"Takatsuki Bey, siz de dilerseniz yine görüşebilir miyiz? Sizinle konuşmak bana iyi geldi. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu" dedi Kafuku ayrılırlarken. Kafuku önce davranıp bardaki hesabı ödemişti. Birinin hesabı ödemesi gerektiği düşüncesi Takatsuki'nin aklına bile gelmemiş gibi görünüyordu. İçki ona pek çok şeyi unutturuyordu. En azından önemli bazı şeyleri.

"Elbette" dedi Takatsuki kadehten başını kaldırarak, "mut-

laka yeniden görüşmek isterim. Ben de sizinle sohbet edince ferahladım."

"Sizinle böyle tanışmış olmamız kader sanki" dedi Kafuku, "sakın ölen eşim bizi bir araya getirmiş olmasın?"

Bu bir anlamda doğruydu da.

Birbirlerinin cep telefonu numaralarını aldılar. Sonra el sıkışıp ayrıldılar.

İşte bu şekilde ikisi arkadaş olmuşlardı. Birbirleriyle iyi anlaşan içki arkadaşlarıydılar. Haberleşip bir araya geliyor, şehir merkezindeki barlarda içiyor, gelişigüzel konularda sohbet ediyorlardı. Bir kez bile yemeğe çıkmamışlardı, gittikleri yer hep bardı. Kafuku, Takatsuki'nin hafif mezeler dışında bir şey yediğini görmemişti. Öyle ki, belki de bu adam hiç yemek yemiyordur diye düşünmüştü. Bira bir tarafa bırakılırsa viski dışında bir içki sipariş etmişliği de yoktu. Yalnızca malt tercih ediyordu.

Sohbetlerinin içeriği çeşit çeşitti ama konu hep dönüp dolaşıp Kafuku'nun karısına geliyordu. Kafuku, karısının gençlik günlerinden söz edince, Takatsuki ciddi bir surat ifadesiyle dikkat kesiliyordu. Sanki başkasının hatıralarını derleme işi yapan bir insan gibi. Kafuku, bu sohbetten kendisinin de keyif aldığını fark etmişti.

O gece, Aoyama'da küçük bir barda içiyorlardı. Burası, Nezu Müzesi'nin arka caddesindeki dar sokağın dibinde, dikkat çekmeyen bir yerdi. Barmen, kırk yaşlarında, sessiz biriydi, köşedeki dekoratif rafın üstünde kül renginde sıska bir kedi kıvrılmış uyuyordu. Bu bara gelmeyi alışkanlık edinmiş sokak kedilerinden biri olmalıydı. Eski caz plakları döner tablanın üzerinde dönüyordu. Bu barın ortamı ikisinin de hoşuna gidince sık sık gelir olmuşlardı. Ne zaman buluşmak için sözleşseler, her nasılsa, çoğunlukla yağmur yağıyordu; o gün de hafif bir yağmur çiseliyordu.

"Gerçekten mükemmel bir kadındı" dedi Takatsuki masanın üzerine koyduğu iki eline bakarak. Orta yaşlı bir erkek için güzel elleri vardı. Ellerinde belirgin bir kırışıklık yoktu, tırnak bakımını da aksatmadığı anlaşılıyordu.

"Onunla bir yaşam sürmek mutlaka sizi çok mutlu etmiştir."

"Aynen öyle" dedi Kafuku, "dediğiniz gibi. Sanırım mutluydum. Ama mutlu olduğum kadar acı çektiğim durumlar da oldu."

"Ne gibi durumlar?"

Kafuku, bol buzlu viski bardağını kaldırıp sallayarak içindeki iri buzları döndürdü. "Bir gün onu yitirebileceğimi hissediyordum. Bunu hayal etmek, sadece hayali bile, yüreğimi burkuyordu."

"Bu duyguyu biliyorum" dedi Takatsuki.

"Nasıl yani?"

"Yani..." diyen Takatsuki, doğru sözcükleri aradı, "onun gibi harika birini yitirmeyi."

"Genel anlamda mı?"

"Aynen öyle" dedi Takatsuki. Sonra kendi kendini ikna eder gibi art arda başıyla onayladı. "Gerçi bu benim ancak hayal edebileceğim bir durum."

Kafuku sustu, olabildiğince uzun bir süre korudu sessizliğini. Derken yeniden konuşmaya başladı, "Ama nihayetinde, onu yitirdim. Daha yaşarken de azar azar yitiriyordum onu, sonunda tümüyle kaybettim. Dalgaların azar azar aşındırdığı bir şeyin nihayet büyük bir dalga tarafından köklerinden sökülüp götürülmesi gibi... Söylediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum sanırım."

Hadi oradan, sen bunu nasıl anlayacaksın ki, diye geçirdi içinden Kafuku.

"Beni en çok üzen şey" dedi Kafuku, "benim onu –en azından muhtemelen onun önemli bir parçasını– *gerçekten* anlayamamış olmam. Ve artık o yaşamıyor, muhtemelen onu son-

suza değin anlayamayacağım, öylece bitecek her şey. Derin bir denizin dibine batmış ağır bir sandık gibi. Bu aklıma geldikçe yüreğim sıkışıyor."

Takatsuki, bunun üzerine bir an düşündü. Sonra "Ama Kafuku Bey, bir kişiyi tam olarak anlamaktan söz ediyorsunuz, bu gerçekten mümkün mü ki, o kişiye büyük bir sevgi duysak bile?" dedi.

"Biz neredeyse yirmi yıl birlikte yaşadık, bir çift olarak birbirimize yakındık, aynı zamanda birbirine güvenen iki arkadaş olduğumuzu da düşünüyordum. Her şeyi açık yüreklilikle konuşurduk. En azından ben öyle sanıyordum. Fakat gerçekte böyle olmamış olabilir. Nasıl desem... Belki de ölümcül bir kör nokta gibi bir şey vardır bende."

"Kör nokta mı?" diye sordu Takatsuki.

"Ben onun içindeki, önemli bir şeyi görememiş olabilirim. Tam gözümün önünde bile olsa *gerçekte* fark edemediğim bir şey olabilir bu."

Takatsuki bir süre dudağını ısırdı. Sonra içkisinin kalanını kafasına dikip barmenden yenisini istedi.

"Bu duyguyu anlıyorum" dedi Takatsuki.

Kafuku gözlerini ayırmadan Takatsuki'nin gözlerine baktı. Takatsuki bir süre gözlerini kaçırmadı sonra nihayet gözlerini başka yöne çevirdi.

"Anlıyorsun demek. Nasıl?" diye sordu Kafuku sakin bir şekilde.

Barmen, yeni bir bardak bol buzlu viski getirdi, nemlenip kabarmış bardak altlığını yenisiyle değiştirdi. Bu sırada ikisi de suskunluklarını korudular.

Barmen yanlarından ayrılınca Kafuku yineledi, "Anlıyorsun demek. Nasıl?"

Takatsuki bir süre düşündü. Gözlerinden bir gölge geçti, Kafuku *bu adam bocalıyor,* diye düşündü. Bir şeyleri açık açık ortaya dökme isteğini bastırmak için kendi kendiyle şid-

detli bir mücadele veriyor gibiydi. Sonunda bu isteği bastırdı.

"Kadınların ne düşündüğünü bütünüyle anlamamız imkânsızdır, değil mi? Kastettiğim buydu. Karşınızdaki nasıl bir kadın olursa olsun, bu değişmez. Bu yüzden kör nokta sadece sizde mi vardır diye soracak olursanız, bence öyle değil. Eğer bu bir kör nokta ise, biz hepimiz aynı kör noktayla yaşamaktayız. Bu yüzden kendinizi suçlamamalısınız."

Kafuku onun söyledikleri üzerine bir süre düşündü. Sonra, "Ama bu son derece genel bir görüş" dedi.

"Aynen dediğiniz gibi" diye onayladı Takatsuki.

"Ben şimdi, ölmüş eşim ve kendim hakkında konuşuyorum. Anlattıklarım, öyle basitçe, genel bir görüş olarak kabul edilsin istemem."

Takatsuki çok uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Bildiğim kadarıyla, eşiniz gerçekten harika bir kadındı" dedi. "Elbette benim bildiklerim, sizin onun hakkında bildiklerinizin yüzde biri kadar bile değildir; yine de bundan emin olarak söylüyorum. Öylesine harika bir insanla tam yirmi yıl birlikte yaşamış olduğunuz için, siz, ne olursa olsun, şükran duymalısınız. Bunu içtenlikle söylüyorum. Ancak, çok iyi anlaşan eşlerin, birbirine büyük bir aşk besleyen eşlerin bile, birbirinin yüreğindekileri bütün çıplaklığıyla görmesi mümkün değildir bence. Böyle bir şeyin olması için çabalasanız bile kendinizi üzmekle kalırsınız, o kadar. Ama bu niyetinizde samimiyseniz, gayret ettiğiniz takdirde, gayret ettiğiniz ölçüde karşınızdakinin içini görebilirsiniz. Zaten nihayetinde hepimizin yapması gereken kendimizle açık yüreklilikle uzlaşmayı başarmak değil midir? Karşımızdakini *sahiden* görmenin, kendi içimize, taa dibimize kadar dosdoğruca bakmaktan başka bir yolu yoktur. Ben böyle düşünüyorum."

Takatsuki'nin içinde, derinlerdeki özel bir yerden, bu cümleler çıkıp gelmişti. Kısacık bir süre de olsa, o gizli kapı açılmıştı. Dedikleri anlaşılırdı, içtendi. Kafuku, hiçbir şey söyle-

meden onun gözlerinin içine baktı. Takatsuki bu kez gözünü kaçırmadı. Uzun bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sonra birbirlerinin gözbebeklerinde, çok uzaklardaki yıldızlar gibi bir parıltı gördüler.

Ayrılırken yine el sıkıştılar. Dışarı çıktıklarında yağmur çiseliyordu. Takatsuki, üzerinde bej bir yağmurluk, şemsiyesini açmadan yağmurun içine doğru yürüyüp gözden kaybolduktan sonra, Kafuku her zamanki gibi sol avuç içine gözünü dikip baktı bir süre. *O el, karımın çıplak vücudunu okşadı,* diye düşündü.

Böyle düşünmüş olsa da, o gün her nasıl olduysa, bunaltıcı bir hisse kapılmadı. *Böyle şeyler olabiliyor demek ki,* diye düşündü sadece. "Böyle şeyler olabiliyor demek ki. Sonuçta o sadece bir beden değil miydi?" diye kendi kendine mırıldandı Kafuku. *En nihayetinde küçük kemik parçaları ve küle dönüşecek şeyler değil miydi? Bundan çok daha önemli başka şeyler olmalıydı.*

Eğer bu bir kör nokta ise, biz hepimiz aynı kör noktayla yaşamaktayız. Kafuku'nun kulaklarında uzun bir süre yankılandı bu sözler.

"O kişiyle uzun süre arkadaşlık ettiniz mi?" diye sordu Misaki önlerindeki araba sırasına gözünü dikmiş halde.

"Yaklaşık altı ay arkadaşlık ettik, ayda iki kez barda buluşup birlikte içki içtik" dedi Kafuku. "Sonra hiç görüşmez olduk. Beni aradı ama telefonlarına çıkmadım, ben de aramadım onu. Bir süre sonra da artık telefon gelmez oldu."

"O, bu durumu tuhaf bulmuştur, değil mi?"

"Olabilir."

"İncinmiştir belki."

"Belki."

"Neden ansızın kestiniz görüşmeyi?"

"Artık daha fazla rol yapmaya gerek yoktu."

"Rol yapmanın gereği kalmayınca, arkadaşlığı sürdürme gereği de ortadan kalkmıştı yani?"

"O da var" dedi Kafuku, "ama başka bir neden daha vardı."

"Ne gibi bir neden?"

Kafuku uzun bir süre sustu. Misaki, yakmadığı halde sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırmıştı, Kafuku'nun yüzüne bir bakış fırlattı.

"İstiyorsan içebilirsin sigaranı" dedi Kafuku.

"Ne?"

"Sigaranı diyorum, yakabilirsin."

"Tente kapalı ama."

"Sorun değil."

Misaki, camı indirip araba çakmağı ile Marlboro'sunu yaktı. Derin bir nefesle dumanı içine çekti, leziz bir tat almışçasına gözlerini kıstı. Bir süre ciğerlerinde tuttuktan sonra dumanı camdan dışarı yavaşça üfledi.

"Öldürücü olabilir" dedi Kafuku.

"Öldürücü olmak demişken, asıl yaşamın kendisi öldürücüdür."

Kafuku güldü, "Bu da bir düşünce" dedi.

"Kafuku Bey, ilk kez güldüğünüzü gördüm" dedi Misaki.

Öyle diyorsa öyledir, diye düşündü Kafuku. Rol yaptığı zamanlar dışında çok uzun zamandır gülmemişti.

"Epeydir söyleyeyim diyordum" dedi "dikkatli bakınca aslında sen oldukça şirinsin. Hiç de öyle çirkin biri değilsin."

"Teşekkür ederim. Ben de çirkin olduğumu düşünmüyorum. Yalnızca çekici değilim. Sonya gibi."

Kafuku şaşırıp Misaki'ye baktı. "*Vanya Dayı*'yı okudun demek."

"Her gün tekrarladığınız replikleri bölük pörçük ve gelişigüzel bir sırayla dinlerken, nasıl bir hikâyesi olduğunu bilmek istedim. Ben de bir şeyleri merak edebilirim" dedi Misaki.

"*Ah, hayır! Dayanamıyorum artık. Neden bu kadar çirkin yaratılmışım ben? Kendimden nefret ediyorum.* Üzücü bir oyun."

"Çaresizliğin öyküsü" dedi Kafuku, "*ah, yapamıyorum. Bir şeyler yapsana. Ben artık kırk yedi yaşındayım. Altmış yaşında öleceğime göre, bundan sonra on üç yıl daha yaşamak zorundayım. Çok uzun. Bu on üç yılı nasıl geçirmeliyim? Nelerle uğraşarak günlerimi doldurmalıyım?* O zamanın insanları genelde altmış yaşında ölüyorlardı. Vanya Dayı'nın günümüzde dünyaya gelmemiş olması iyi bir şey olsa gerek."

"Ben biraz araştırdım da, siz babamla aynı yılda doğmuşsunuz."

Kafuku buna yanıt vermedi. Susup eline birkaç kaset aldı, üzerlerindeki etiketlerde yazan şarkı adlarını inceledi. Fakat müzik çalmadı. Misaki sigara tuttuğu sol elini camdan dışarı çıkarmıştı. Araba sırası yavaş yavaş ilerliyordu, vites değiştirirken iki elini de kullanabilmek için sigarayı dudaklarına koyuyordu.

"Doğrusunu istersen, o adamı bir güzel cezalandırmayı düşünmüştüm" dedi Kafuku itiraf edercesine, "karımla yatmış olan o adamı." Kasetleri aldığı yere geri koydu.

"Cezalandırmak mı?"

"Ona kötü bir şeyler yapmayı düşündüm. Arkadaşıymış gibi davranarak güvenini kazanıp, çok zayıf bir noktasını kullanarak onun canını yakmak niyetindeydim."

Misaki, omzunu yanaştırdı, dediklerine anlam vermeye çalışıyordu. "Zayıf nokta mı? Ne gibi mesela?"

"O kadarını bilmiyorum. Ancak içki içince *savunması* zayıflayan bir adam olduğundan, içtiği sırada mutlaka bir şey bulunurdu. Sözgelimi bir skandal – toplumsal imajını yıkacak bir problem çıkarmak, o denli güç bir şey olmazdı. Böyle bir şey olduğunda da, ilkin boşanma davasında çocuğun velayetini alamayacak hale düşerdi ve bu duruma dayanamazdı. Muhtemelen bir daha da kendine gelemezdi."

"İç karartıcı."

"Öyle, iç karartıcı bir konu."

"Karınızla yattığı için, ondan intikam mı almış olacaktınız?"

"İntikamdan biraz daha farklı" diye yanıtladı Kafuku, "sonuçta olanları bir türlü unutamamıştım. Unutmak için çok gayret etmiştim. Ama yapamamıştım. Karımın başka bir erkeğin kollarında olduğu sahneleri kafamdan bir türlü uzaklaştıramamıştım. Zihnimde bu sahneler tekrarlanıp duruyordu. Sanki gidecek yeri olmayan bir ruh, tavanın bir köşesine tutunmuş aşağıyı izliyor gibiydi. Karım öldükten sonra zamanla bu duygu da kaybolup gider diye düşünmüştüm. Ama kaybolmamıştı. Aksine etkisi öncesine göre daha da kuvvetlenmişti. Artık benim bu ruhu bir yere göndermem gerekiyordu. Bu yüzden içimdeki hiddete benzeyen duyguyu yok etmeliydim."

Hokkaydo, Kamicunitaki köyünden gelmiş, kızım yaşındaki birine bunları neden anlatıyorum acaba, diye düşündü Kafuku. Ancak bir kez söze başlayınca duramamıştı.

"Bu yüzden de onu incitmek istediniz" dedi kız.

"Öyle."

"Ama gerçekte bir şey de yapmadınız, değil mi?"

"Evet, yapmadım" dedi Kafuku.

Misaki, bunu duyunca rahatlamış göründü. Kısa bir nefes çektiği sigarasını olduğu gibi camdan dışarı fırlatıp attı. Herhalde bu Kamicunitaki köyünde herkesin yaptığı olağan bir şeydi.

"Pek iyi açıklayamıyorum ama bir gün aniden artık hiçbir şeyin umurumda olmadığını fark ettim. Kötü ruh pat diye düşmüş gibi" dedi Kafuku, "hiddet kaybolmuştu. Ya da o duygu aslında hiddet değil de başka bir şeydi."

"Bu, sizin için kesinlikle iyi bir şey olmuş bence. Ne şekilde olursa olsun, insanları incitmemeniz yani."

"Ben de aynı kanıdayım."

"Ancak karınız neden o adamla seks yapmıştı, neden *başkası değil de o adamla yaptı*, bunun yanıtını bulamadınız, değil mi?"

"Hayır, bulamadım. Bunlar benim içimde hâlâ belirsizliğini koruyor. O adam yapmacıksız, iyi bir insandı. Karımı gerçekten sevmişti. Sırf eğlence olsun diye onunla yatmış değildi. Karımın ölümüyle, büyük bir şok geçirmişti. Ölmeden önce ona geçmiş olsun ziyaretine gelme isteğinin geri çevrilmesi de onu yaralamıştı. Ona karşı iyi hisler beslemiyor değildim, gerçek bir arkadaşlık bile kurabilirdim hatta."

Kafuku bir süre sustu, yüreğinden geçenlere kulak verdi. Hakikati dile getirebileceği cümleleri aradı.

"Ne var ki, açıkça söylemek gerekirse, o *dikkate değer* biri değil. Karakteri iyi olabilir. Yakışıklı ve gülüşü de çekici. Ama hiç de doğru bir insan değildi. Saygı gösterilecek bir insan da değildi. Açık yürekli ama duyarsızdı. Zayıf noktaları vardı ve oyunculuğu da ikinci sınıftı. Buna karşın benim karım arzulu, incelikleri olan bir kadındı. Bir şeyi düşünmeye uzun vakit ayıran, bunu yavaşça ve sakince yapan biriydi. Öyleyse neden bu *anlamsız* adama gönlünü kaptırmıştı, neden onun kollarında olma gereği duymuştu, bu sorular şimdi bile diken gibi yüreğime batıyor."

"Bir anlamda aşağılanmış hissediyorsunuz. Böyle bir şey mi?"

Kafuku biraz düşündü, açık yüreklilikle kabul etti, "Öyle olmalı."

"Karınız o adama gönlünü kaptırmamıştır belki, olamaz mı?" dedi Misaki. "Belki de bu yüzden onunla yatmıştır."

Kafuku sanki çok uzaktaki bir yere bakıyormuş gibi, yandan Misaki'nin yüzüne öylece bakakaldı. Kız silecekleri hızlı hızlı çalıştırıp ön camda biriken su damlalarını alıyordu. Yeni silecekler mızmızlanan ikiz bebekler gibi sert gıcırtılar çıkarıyordu.

"Kadınların böyle yanları vardır" diye ekledi Misaki.

Bir şey diyemedi Kafuku, sessizliğini korudu.

"Böyle yanları vardır derken kastettiğim, hastalık gibi bir şeydir bu Kafuku Bey. Düşünmek fayda etmez. Babamın beni terk edip gitmesi de, annemin esaslı azarları da, onların hastalığıydı. Aklınız anlamaya çare değildir. Bunların üstesinden kendi kendimize gelebiliriz ancak; yaşananları yutup, yaşamaya devam etmekten başka bir yol yok."

"Ve hepimiz rol yapmaya devam edeceğiz" dedi Kafuku.

"Evet, aşağı yukarı öyle bir şey."

Kafuku deri koltuğa iyice bıraktı kendini, gözlerini kapatıp dikkatini tek bir yere topladı; vites değişikliklerini hissetmeye çalıştı. Ama bu olanaksızdı. Kızın araba sürüşü öylesine yumuşaktı ki, âdeta sır gibiydi. Kulağına gelen sadece motorun çalışması sırasındaki hafif değişim sesiydi. Uçuşan bir böceğin kanat çırpışı gibi. Yaklaşıyor, sonra uzaklaşıyordu.

Biraz uyuyayım, diye düşündü Kafuku. Bir süre derin derin uyudu, on, on beş dakika kadar, sonra gözlerini açtı. Yine sahneye çıkıp rolünü oynuyordu. Sahne ışıkları altında, belirlenmiş replikler çıkıyordu ağzından. Alkışlanıyor, sahneden iniyordu. Kendisinden uzaklaşıp, yine kendisine dönüyordu. Ancak döndüğü yer, tam olarak o eski yer değildi.

"Biraz uyuyayım" dedi Kafuku.

Misaki bir şey demedi. Sessizce arabayı sürmeye devam etti. Kafuku onun bu sessizliğine minnettardı.

Yesterday

Beatles'm "Yesterday" adlı şarkısına Japonca söz yazan (üstelik bunu Kansay lehçesiyle yapan) Kitaru'dan başka biri daha yoktur herhalde. Banyoda yüksek sesle söylerdi bu şarkıyı.

Dün
Yarından iki önceki gün,
İki gün öncesinin yarınıdır.

Aklımda kaldığı kadarıyla böyle başlıyordu şarkı. Ancak üzerinden o kadar çok zaman geçti ki sözler gerçekten bunlar mıydı, emin olamıyorum. Baştan sona neredeyse hiçbir anlam içermeyen, saçma sapan, şarkının asıl sözleriyle tek bir benzerliği bile bulunmayan sözlerdi bunlar. O alışılmış melankolik, güzel melodi ile az çok da olsa rahatlatıcı –duygusuz da denebilir– Kansay lehçesi ve arsızca değiştirilmiş sözlerle tuhaf bir kombinasyon oluştururdu. En azından benim kulağıma böyle geliyordu. Gülüp geçmekle kalmamıştım, sonradan sözlerin ardında saklı kalmış anlamı da kavramıştım. Ancak, o günlerde şarkıyı şaşırarak dinliyordum sadece.

Kitaru, benim duyduğum kadarıyla mükemmel bir Kansay lehçesiyle konuşuyordu ama doğup büyüdüğü yer Tokyo, Ota Bölgesi Denençofu mahallesiydi. Doğup büyüdüğü yer Kansay olan bendim ama neredeyse tamamen standart Ja-

ponca (Tokyo lehçesi) konuşuyordum. Anlaşılacağı üzere, oldukça tuhaf bir ikiliydik.

Onunla Vaseda Üniversitesi'nin ana kapısına yakın bir kafede tanışmıştım, ikimiz de yarı zamanlı çalışıyorduk; ben mutfaktaydım, o ise garsonluk yapıyordu. Boş vakit bulduğumuzda sohbet ediyorduk. İkimiz de yirmi yaşındaydık ve doğum günlerimiz bir hafta araylaydı.

"Kitaru, az bulunur bir ad" dedim.

"Hı hı, öyle, oldukça enderdir" diye yanıtladı Kansay lehçesiyle.

"Lotte beyzbol takımında aynı adda bir atıcı vardı."

"Hı hı, onunla bir akrabalığım yok ama. Pek rastlanmayan bir ad olduğundan, kim bilir, belki de uzaktan da olsa bir bağ vardır aramızda."

Ben o zaman Vaseda Üniversitesi Edebiyat Bölümü ikinci sınıf öğrencisiydim. O ise üniversite giriş sınavında iki kez başarısız olmuş, Vaseda'nın hazırlık kursuna devam ediyordu. İki yıl üst üste başarısız olmasına karşın, sınav için hiç de çalışıyor gibi görünmüyordu. Boş vakitlerinde üniversite giriş sınavıyla ilgisi olmayan kitaplar okuyordu; Jimi Hendrix'in biyografisi, Japon satrancı alıştırma kitapları, ***Evren Nasıl Oluştu?*** ve benzeri şeyler. Evinin Ota Bölgesi'nde olduğunu söylemişti.

"Evin Ota'da mı?" diye sordum. "Kansay bölgesinden geldiğinden emindim oysaki."

"Hayır, hayır. Doğup büyüdüğüm yer Denençofu."

Bunu duyunca aklım karışmıştı.

"Peki o zaman neden Kansay lehçesiyle konuşuyorsun?" diye sordum.

"Sonradan öğrendim. Kendi isteğimle."

"Sonradan mı öğrendin?"

"Evet, çok gayret ettim. Yüklemler, adlar, aksan, hepsini ezberledim. Tıpkı İngilizce ya da Fransızca öğrenir gibi. Pra-

tik yapmak için defalarca Kansay'a bile gittim."

Onu takdir etmiştim. İngilizce ve Fransızca öğrenir gibi *sonradan* Kansay lehçesi öğrenen insanlar olabildiğini ilk kez duyuyordum. Tokyo gerçekten büyük bir şehirdi. *Sanşiro*'da betimlendiği gibi.*

"Çocukluğumdan beri sıkı bir Hanşin Tigers taraftarıyım. Tokyo'da oynanan Hanşin maçlarını kaçırmazdım. Boyuna çizgili Hanşin üniformasını giyip taraftarlarla birlikte oturduğum halde, Tokyo lehçesi konuştuğum için kimse beni kale almazdı. Onların grubuna giremiyordum anlayacağın. Bu yüzden, ben de Kansay lehçesi öğrenmem gerektiğine karar verdim ve gece gündüz çalıştım."

"Bu muydu yani seni Kansay lehçesi öğrenmeye iten neden?" diye sordum hayret içinde.

"Öyle. O zamanlar benim için Hanşin her şey demekti. Ondan sonra, okulda da evde de hep Kansay lehçesiyle konuşmaya başladım" dedi Kitaru. "Nasıl, Kansay lehçem mükemmel, değil mi?"

"Kesinlikle. Senin Kansay bölgesinden geldiğini düşünmüştüm" dedim, "ancak senin konuştuğun Hanşin bölgesindeki Kansay lehçesi değil, Osaka'da, hem de epey iç kısımlardaki konuşma tarzı."

"Oo, nasıl da bildin! Lisedeyken yaz tatilinde Osaka'da Tennoci Bölgesi'nde Osakalı bir ailenin yanında kısa bir süre misafir kalmıştım. Çok ilginç bir deneyimdi. İnanır mısın, hayvanat bahçesine bile yürüyerek gidiliyordu."

"Osakalı bir ailenin yanında misafir kaldın demek" dedim ilgiyle.

"Kansay lehçesini öğrenmek için gösterdiğim gayreti üniversite giriş sınavı için gösterseydim, üst üste başarısız olmazdım sanırım" dedi Kitaru.

* Natsume Soseki'nin romanı (1908); kırsal kesimden Tokyo'ya gelen 23 yaşında, Sanşiro adlı bir genç adamın öyküsünü anlatır. (ç.n.)

Kesinlikle haklı, diye düşündüm. Kendi hatasını bulup kendini eleştirmek, işte Kansaylı olmak böyle bir şeydi.

"Peki sen neredensin?"

"Kobe yakınları."

"Kobe yakınları derken, neresi yani?"

"Aşiya" dedim.

"Oo, güzel bir yer! En baştan desene şunu. Niye uzatıyorsun ki?"

Açıkladım: "Ne zaman memleketim sorulsa ve Aşiya'danım desem, illa ki varlıklı bir aileden geldiğim sanılıyor. Ancak Aşiya'daki herkes zengin değil ki. Ben, varlıklı bir aileden gelmiyorum. Babam ilaç yapım şirketinde çalışıyor, annem ise kütüphane görevlisi. Evimiz küçük, arabamız krem rengi bir Toyota Corolla. Bu yüzden memleketim sorulduğunda, lüzumsuz önyargılardan kaçınmak için 'Kobe yakınları' diye yanıtlıyorum."

"Öyle demek, benim durumumla aynıymış" dedi Kitaru. "Adresimiz Denençofu olarak geçiyor ancak evimizin bulunduğu yer oranın en döküntü bölgesidir. Oturduğumuz ev de eski mi eski. Bir ara bize gelsene. *Bu muymuş Denençofu? Hadi canım!* diyeceğinden, şaşıracağından eminim. Sadece bir yer adı, o kadar işte. Benim yaşadığım yerin durumu da böyle işte, insanı aksine şoke eden bir yer."

Etkilenmiştim. Artık arkadaş sayılırdık.

Tokyo'ya geldikten sonra hiç Kansay lehçesiyle konuşmamamın birkaç nedeni vardı. Liseden mezun oluncaya dek Kansay lehçesi dilimden düşmemiş, bir kez bile Tokyo lehçesiyle konuşmamıştım. Tokyo'ya geleli bir ay kadar olmuştu ve buradaki yeni lehçeyi kendiliğimden, akıcı bir halde konuştuğumu ayrımsadığımda şaşırmıştım. Ben, (kendim bile farkına varmamıştım ama) aslında bukalemun gibi karakteri olan biriydim sanırım. Ya da diğer insanlara göre dil duyarlı-

lığım çok gelişkindi. Sebep hangisi olursa olsun, Kansaylı olduğumu söylediğimde kimse bana inanmıyordu.

Kansay lehçesini kullanmayışımın en büyük nedeni ise, bugüne dek hep başka bir insan olarak yeniden doğmak istemiş olmamdı.

Tokyo'da bir üniversite kazanınca, bindiğim tren Tokyo'ya varana dek tüm yol boyunca düşünmüştüm. O güne dek geçirdiğim on sekiz yıllık yaşamıma baktığımda, başıma gelen şeylerin çoğu, gerçekten utanç vericiydi. Abartmıyorum. Hatırlamak bile istemediğim yüz kızartıcı olaylardı hepsi. Düşündükçe kendimden daha çok nefret ediyordum. Öte yandan, elbette az da olsa güzel anılarım da vardı. Yaşadığım mutlu anları yadsıyamam. Fakat, yüzümün kızarmasına neden olan, aklımı allak bullak eden olayların sayısı, diğerlerine göre çok daha fazlaydı. O güne değin süregelen yaşam biçimimle düşünce tarzımı çok banal ve son derece acınası buluyordum. Yaşadıklarımın çoğu hayal gücünden yoksun, orta sınıf saçmalıklarıydı. Bunların tümünü toparlayıp bir çekmecenin içine tıkmayı istemiştim. Veya yakıp kül etmeyi (yanarken nasıl bir duman çıkardı acaba?). Her neyse, tüm geçmişimden kurtulup yeni bir insan olarak Tokyo'da yeni bir yaşama başlamak istemiştim. Yeni bir ben olarak yeni olasılıkları denemeye gayret edecektim. Bu durumda benim için Kansay lehçesini kullanmayı bırakıp yeni bir tarzda konuşmak, bunun pratik (aynı zamanda da sembolik) yöntemiydi. Nihayetinde konuştuğumuz dil bir insan olarak bizi biz yapıyordu. Öyle değilse bile, en azından on sekiz yaşındayken benim düşüncem buydu.

"Utanç verici şeyler derken, neydi yapmış olmaktan bu kadar utandığın şeyler?" diye sordu Kitaru.

"Hemen hemen her şey."

"Ailenle aran iyi değil mi yoksa?"

"Bozuk sayılmaz" dedim "ama utanıyordum işte. Özellikle de ailemle birlikte olmaktan utanıyordum."

"Tuhaf birisin sen" dedi Kitaru. "Ailenle birlikte yaşamanın nesinden utanılır ki? Ben ailemle olmaktan keyif alıyorum."

Sustum. Açıklayamıyordum. Krem rengi Toyota Corolla'mn nesi kötüydü sorusuna cevap veremediğim gibi. Sadece evimizin önündeki yol dardı ve ailem dış görünüşe para harcamakla ilgilenmiyordu, hepsi buydu.

"Pek ders çalışmadığım için annem her gün kızıp duruyor bana. Bu elbette rahatsız edici ama yapacak bir şey de yok. Onların işi de bu sonuçta. Mümkün olduğunca görmezden, duymazdan geleceksin."

"Sen de pek rahatsın, ne iyi" dedim imrenerek.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu Kitaru.

"Artık yok."

"Eskiden vardı yani?"

"Bir süre önce."

"Ayrıldınız mı?"

"Öyle" diye yanıtladım.

"Neden ayrıldınız peki?"

"Uzun hikâye... Şimdi anlatasım yok."

"Aşiya'dan mıydı?" diye sordu Kitaru.

"Hayır, Aşiya'dan değildi. Şukugava'da yaşıyordu; çok yakında bir yer."

"Sonuna kadar gitmene izin vermiş miydi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Yok, sonuna kadar değil."

"Bu yüzden mi ayrıldın?"

Biraz düşündüm. "O da var."

"Sonuna kadar olmasa da epey ileri gitmiş miydiniz?"

"Evet, epeyce."

"Somut olarak ne kadar ileri gitmiştiniz?"

"Bunu konuşmak istemiyorum" dedim.

"Bu da senin 'utandığın' şeylerden biri mi yoksa?"

"Öyle" dedim.

"Sen de pek tuhaf, karmaşık biriymişsin be adamım" dedi Kitaru ilgiyle.

Tuhaf şarkı sözleriyle söylediği "Yesterday"i ilk kez Kitaru'nun Denençofu'daki aile evindeki banyoda duymuştum. (Hiç de onun dediği kadar döküntü bir yer, eski püskü bir ev değildi. Alışıldık bir mahalle, alışıldık bir evdi. Eskiydi ama bizim Aşiya'daki evimizden daha büyüktü. Özellikle mükemmel bir yer olarak nitelendirilemezdi, hepsi bu. Bu arada arabaları Golf'ün bir önceki modeliydi, lacivertti.) Eve döndüğünde ilk iş olarak banyoya girmişti. Bir kez girince de küvette çok uzun süre kalıyordu. Bu yüzden ben de sık sık soyunma kısmına bir sandalye koyarak kapı aralığından onunla sohbet ederdim. Oraya sığınmazsam, annesinin uzun konuşmalarını (bu konuşmalar çoğunlukla kendini ders çalışmaya vermeyen, tuhaf oğlu hakkında bitip tükenmeyen şikâyetler oluyordu) dinlemek zorunda kalıyordum. Böylece Kitaru sözlerini akıl almaz şekilde değiştirdiği şarkıyı, benim için –öyle olup olmadığından emin değilim aslında– yüksek sesle söylerdi.

"Bu şarkı sözlerinin bir anlamı yok ki" demiştim. "'Yesterday' adlı şarkıyla dalga geçiyormuşsun gibi geliyor bana."

"Aptallaşma! Dalga geçtiğim falan yok benim. Hem öyle bile olsa, saçmalamak aslında John'un sevdiği bir şeydi. Öyle değil mi?"

"'Yesterday'in sözlerini yazan Paul'dü!" dedim.

"Aa, öyle miydi?"

"Kesinlikle" dedim, "Paul tek başına stüdyoya girip, gitar çalıp sözleri de kendi söyleyerek yapmıştı bu şarkıyı. Daha sonra yaylı çalgılar dörtlüsü ona eşlik etmişti. Diğer üyelerden hiçbiri katılmadı. Bu şarkının Beatles için fazla zayıf kaldığını düşünmüştü diğer üçü. Gerçi telif listelerinde Lenon-McCartney şarkısı olarak görünür ama."

"Hımm... Ben böylesine elit bilgilere sahip değilim."

"Elit değil. Bu tüm dünyanın bildiği bir gerçek sadece" dedim.

"Aman neyse, bu kadar detaya gerek yok" dedi Kitaru buharların arasından sakince, "evimin banyosunda canımın istediği gibi söylüyorum yalnızca. Albüm falan çıkarmıyorum ya. Telif haklarını ihlal etmediğim gibi, kimseye de bir zarar vermiyorum. Bu kadar didiklemenin ne anlamı var?"

Sonra şarkının nakarat kısmını banyonun özel ortamında, net şekilde duyulacak biçimde, keyifle tiz sesler çıkararak söyledi. "*Daha düne kadar o çocuk, tam olarak orada olmasına rağmen...*" gibi bir şeyler diyordu. Sonra iki elini hafifçe vurup sudan şıp şıp sesler çıkararak tempo tutuyordu. Belki ben de eşlik etsem fena olmazdı ama kendimi hiç de o havada hissetmiyordum. Başka birinin banyoda vakit geçirmesine bir saat eşlik edip camekânın ardından durmadan sohbet etmek, pek o kadar da eğlenceli bir şey değildi.

"Nasıl olur da bu kadar uzun süre küvette kalabiliyorsun? Vücudun şişmiyor mu?" dedim.

Ben hiçbir zaman banyoda uzun süre geçiren biri olmamıştım. Öylece küvete uzanıp kendimi sıcak suya bırakmaktan hemen sıkılıyordum çünkü. Bu sırada ne kitap okuyabiliyor ne de müzik dinleyebiliyordum. Bu tür şeyler yapmayınca da vakit geçmek bilmiyordu.

"Küvette uzun süre kalınca kafam rahatlıyor, aklıma iyi fikirler geliyor. Pat diye" dedi Kitaru.

"Fikir derken 'Yesterday'in şarkı sözleri gibi şeyleri mi kastediyorsun?"

"Şey, onun gibi" dedi Kitaru.

"Madem iyi fikirler falan bulabilecek boş vaktin var, üniversite giriş sınavına biraz daha ciddiyetle hazırlansan ya?" dedim.

"Bak, bak! Sen de sıkıcı biri oldun çıktın başıma. Annemle aynı şeyleri söylüyorsun. Beni yargılamak için fazla genç değil misin sen?"

"İyi de, iki yıldır üst üste sınavı kazanamadın, bıkmadın mı artık?"

"Bıkmaz mıyım hiç? Ben de bir an önce üniversiteye girip rahat etmek istiyorum. Kız arkadaşımla doğru düzgün bir şekilde çıkmak istiyorum."

"O halde çalışmaya kendini biraz daha versen?"

"İyi de" diye geveledi "bunu yapabilseydim şimdiye çoktan yapmış olurdum zaten."

"Üniversite sıkıcı bir yer aslında" dedim, "girdiğinde hayal kırıklığına uğrayacaksın, bu kesin. Ama üniversiteli olmamak, o daha can sıkıcı olmalı."

"Mantıklı" dedi Kitaru, "o kadar mantıklı ki bunun üstüne diyecek bir şeyim yok."

"Ee, o zaman neden çalışmıyorsun?"

"Motivasyonum olmadığından" dedi Kitaru.

"Motivasyon mu?" dedim, "Kız arkadaşınla doğru düzgün çıkabilmek mükemmel bir motivasyon gibi geliyor bana."

"O konu var ya" diye söze başladı Kitaru, sonra nefes mi alıyor, inliyor mu anlaşılmayan bir ses çıktı boğazının derinlerinden, "anlatmaya başlarsam uzun sürer, sanki benliğim ikiye bölünmüş gibi bir durum oldu."

Kitaru'nun ilkokuldan beri görüştüğü bir kız arkadaşı vardı. Çocukluk arkadaşı yani. Aynı sınıfta okumuşlardı ama kız üniversite giriş sınavında Sophia Üniversitesi'ni kazanmıştı. Fransız Dili ve Edebiyatı bölümüne girmiş, okulun tenis kulübüne de katılmıştı. Kızın fotoğrafını gösterdi, insanın görünce elinde olmadan ıslık çalacağı türden güzel bir kızdı. Hoş bir tarzı vardı, yaşam dolu görünüyordu. Ama son günlerde pek görüşmüyorlarmış. Karar almışlar, Kitaru üniversiteyi kazanıncaya dek, çalışmasına engel olmamak için sevgili olarak görüşmemek iyi olur, diye. Bunu öneren de Kitaru'ymuş. Kız, "İyi, madem sen öyle istiyorsun" diyerek

kabul etmiş. Telefonda sık sık konuşsalar da haftada sadece bir kez buluşuyorlarmış, bu da çıkmaktan ziyade daha çok "görüşme"ye yakın bir şeymiş. Birlikte çay içip son zamanlarda başlarından geçen şeylerden söz ediyorlarmış. El ele tutuşuyor, küçük bir öpücükle de tamamlıyorlarmış buluşmalarını. Eski zaman insanları gibi.

Kitaru'ya çok yakışıklı denemezse de hoş biri sayılırdı. Pek uzun boylu değildi ama ince bir bedeni vardı, saç kesimi de giyimi de sadeydi. Ağzını açmasa, iyi yetişmiş, duyarlı bir şehir çocuğu izlenimi veriyordu. Sevgilisi ile birbirlerine yakışıyorlardı. Tek kusuru, yüzünün fazla ince ve uzun olmasıydı; insanda "zayıf karakterli biri" izlenimi bırakıyordu. Ancak bir kez konuşmaya başladı mı, o ilk izlenim, haşarı bir Labrador Retriever'ın, kumdan bir kalenin içine girip ortalığı darmaduman etmesi gibi bir anda siliniyordu. İnsanlar onun Kansay lehçesini akıcı bir şekilde kullanması ve tiz sesi karşısında şaşırıp kalıyorlardı. Bunlar, dış görünüşü ile ciddi bir uyumsuzluk sergiliyordu. Bu fark başta beni de hayrete düşürmüştü.

Kitaru bir gün, "Baksana, kız arkadaşın olmayınca yalnızlık çekmiyor musun?" diye sordu.

"Yalnız hissetmiyorum diyemem" diye yanıtladım.

"O zaman, Tanimura, benim kız arkadaşımla çıkmaya ne dersin?"

Kitaru'nun ne demek istediğini pek anlayamamıştım. "Senin kız arkadaşınla çıkmak mı?"

"İyi bir kızdır. Çok güzeldir, samimidir, çok da akıllıdır. Bundan emin olabilirsin. Onunla çıkarsan pişman olmazsın."

"Pişman olurum diye düşündüğümden değil" dedim, ne demeye çalıştığını pek anlayamamıştım. "İyi de neden ben senin kız arkadaşınla çıkayım ki? Bunun nedenini anlayamadım."

"Sen oldukça iyi birisin çünkü" dedi Kitaru, "yoksa bunu senden istemezdim."

Bu hiçbir şey açıklamıyordu. Benim iyi biri olmam ile (eğer

gerçekten öyle biriysem tabii) Kitaru'nun kız arkadaşıyla *çıkmam* arasında ne gibi bir sebep sonuç ilişkisi olabilirdi ki?

"Erika (bu kız arkadaşının adıydı) ile ben aynı mahalle ilkokuluna gittik, sonra ortaokul ve lisede de beraber okuduk" dedi Kitaru. "Kısacası, bugüne kadarki yaşamımın neredeyse tümünü onunla birlikte geçirdim. Bir baktık ki sevgili olmuşuz, ilişkimiz yakınlarımız tarafından da onaylandı. Arkadaşlarımız, ebeveynlerimiz, hatta öğretmenlerimiz tarafından bile. Böylelikle ikimiz, aralarından su sızmayan, neredeyse birbirine yapışık bir çift gibi olduk."

Kitaru, göstermek ister gibi iki avuç içini birbirine bastırarak ellerini kenetledi.

"Sonuçta yine iyi anlaşan bir çift olarak birlikte üniversiteye devam edebilseydik, hiçbir sıkıntı olmayacak, her şey yolunda gidecekti; ne var ki ben üniversiteye giriş sınavında başarısız oldum ve işte halim de ortada. Nerede nasıl bir yanlış yaptım bilmiyorum ama her şey yavaş yavaş rayından çıkmaya başladı. Bütün bunlar için kendimden başka suçlayacak kimse de yok."

Sessizce dinliyordum.

"Sonra da benim, nasıl desem... benliğim ikiye bölündü" diye devam etti Kitaru, sonra kenetlediği ellerini açtı.

Benliğin ikiye bölünmesi mi? "Nasıl?" diye sordum.

Kitaru bir süre gözlerini avuç içlerine dikti. Sonra konuşmaya başladı: "Şöyle ki; bir yandaki ben, endişe ediyor, bir işe yaramayan hazırlık kursuna devam edip bir işe yaramayan derslere çalışıyor, Erika ise keyifli bir üniversite hayatı sürmekte. Tenis oynuyor, başka şeylerle vakit geçiriyor. Yeni arkadaşlar da edinmiş, muhtemelen başka bir erkekle de çıkıyordur. Bu tür şeyler aklıma geldikçe, kendimi geride bırakılmış gibi hissedip sersemliyorum. Bu duyguyu bilir misin sen?"

"Biliyorum sanırım" diye yanıtladım.

"Ama diğer ben, bu dediklerimin aksine, rahatlamış hisse-

diyor kendini. Demek istediğim, şimdiki durumumuzla ilgili hiçbir sorunum, hiçbir sıkıntım yok; iyi anlaşan bir çift olarak rahatça sürdürüyoruz yaşamlarımızı. Bunun sonu nereye varır? Daha önemlisi, bir kez ayrılıp kendi yolumuzda yürümeye başlasak ve birbirimize ihtiyaç duyduğumuzu anladığımız takdirde, o noktada tekrar bir araya gelsek, bu daha iyi olmaz mı? Böyle bir seçim şansımız var mı acaba, diye düşünüyorum. Anlıyor musun?"

"Hem anlıyor hem de hiç anlamıyor gibiyim" dedim.

"Diğer bir deyişle, üniversiteden mezun olup bir şirkette işe başlayıp Erika ile evleneceğim. Herkes bu birbirine yakışan çift için mutlu olacak. İki çocuk yapıp onları Ota Bölgesi Denençofu mahalle ilkokuluna gönderecek, pazar günleri Tama Nehri'ne eğlenmeye gideceğiz, *Ob-la-di, Ob-la-da*... Böyle bir yaşam hiç de kötü değil elbette. Ancak yaşam denen şey öyle istikrarlı devam eden bir şey midir ki? Hiçbir sorunla karşılaşmadan rahat bir şekilde yaşayıp gitmek, iyi bir şey midir? Bunları düşünmeden de edemiyorum."

"Buradaki problem, her şeyin doğal, sorunsuz ve rahat ilerliyor olması mı yani?"

"Evet, öyle."

Her şeyin doğal, sorunsuz ve rahat ilerliyor olmasının neden bir sorun olması gerektiğini anlamamıştım ama zaten söylediklerini de pek anlayamadığımdan, bu meselenin üzerine gitmedim.

"İyi de, neden senin kız arkadaşınla benim çıkmam gerekiyor?" diye sordum.

"Başka bir erkekle çıkacaksa, bu kişinin sen olması iyi olur. Hem seni iyi tanıyorum, hem de kız arkadaşımın son günlerde neler yaşadığını senden öğrenebilirim."

Bunun akla yatkın bir konuşma olduğunu hiç düşünmüyordum ama Kitaru'nun sevgilisiyle buluşmak ilgimi çekmişti. Fotoğraftaki kızın gözalıcı bir güzelliği vardı, böylesine

alımlı bir kız neden Kitaru gibi tuhaf bir çocukla çıkıyordu, bunu da anlamak istiyordum. Başkalarının yanında hep biraz tutuk olsam da aslında oldukça meraklı biriydim.

"Ee, kız arkadaşınla ne kadar ileri gittiniz?" diye sordum.

"Seksi mi kastediyorsun?" diye sordu Kitaru.

"Evet, tabii ki onu. Sonuna kadar gittiniz mi?"

Kitaru hayır anlamında başını salladı. "Hayır, olmadı! Onu çocukluğundan beri tanıdığımdan, onu soyup vücuduna dokunmaktan, onu okşamaktan, böyle şeyleri yapmaktan çekiniyorum. Başka bir kız olsa, böyle bir şey hissetmezdim, ama elimi onun külotunun içine sokmak mı? Bunu hayal etmek bile yanlış bir şey gibi geliyor bana. Anlıyor musun?"

Anlamıyordum.

Kitaru anlatmaya devam etti, "Elbette öpüşüyoruz, el ele tutuşuyoruz. Kıyafetinin üzerinden göğsünü okşamışlığım da var ama bunları bile yarı şaka yarı oyun gibi bir şekilde yaptım. Tahrik olsak da, daha ileri gitmek için yeterli olmuyor."

"Yeterli olmasını beklemeden, olayın akışına göre biraz da senin gayret etmen gerekmez mi?" dedim. İnsanlar buna şehvet diyordu.

"Hayır, öyle değil. Benim durumumda işler öyle yürümüyor. Bunu pek iyi açıklayamıyorum" dedi Kitaru, "sözgelimi mastürbasyon yaparken bir kızı hayal edersin değil mi?"

"Şey, öyle" dedim.

"Ama Erika'yı bir türlü öyle hayal edemiyorum. Böyle bir şey yapmanın *yanlış* olduğunu hissediyorum. Bu yüzden de mastürbasyon yaparken hep başka kızları hayal ediyorum. Pek de sevmediğim kızları. Bu konuda sen ne düşünüyorsun?"

Biraz düşündüm ama bir sonuca varamadım. Başka birinin nasıl mastürbasyon yaptığı hakkında ne diyebilirdim ki? Kendimle ilgili bile akıl erdiremediğim bir dolu şey vardı daha.

"Her neyse, üçümüz bir araya gelip bir bakalım" dedi Kitaru, "ondan sonra karar verirsin, ne dersin?"

Üçümüz, Kitaru, kız arkadaşı (tam adı Erika Kuritani) ve ben bir pazar öğleden sonrası bir araya geldik. Yer, Denençofu yakınlarında bir kafeydi. Kız Kitaru'yla yaklaşık aynı boydaydı, teni bronzlaşmıştı; üzerine ütülü, yarım kollu güzel bir beyaz bluz, altına lacivert mini etek giymişti. İyi eğitim görmüş, şehirli, üniversiteli bir kız için mükemmel bir örnekti. Fotoğraftaki kadar çekiciydi, ancak kendisini görünce insan fark ediyordu ki aslında görünüşünden daha çok dikkat çeken şey, ondan yayılan yaşam enerjisiydi. Kitaru onun yanında sönük kalıyordu.

Kitaru, bizi tanıştırdı.

"Aki'nin arkadaş edindiğine sevindim" dedi Erika Kuritani. *Aki, Kitaru'nun adı* diye açıkladı. Ona bu adla seslenen tek kişi Erika'ydı.

"Abartmasaydın! Arkadaşlarım var benim" dedi Kitaru.

"Yalan" dedi Erika sakin bir tavırla. "Gördüğün gibi böyle biri işte, bu yüzden de pek arkadaş edinemez. Tokyo'da doğup büyümüş olmasına karşın Kansay lehçesi konuşur, ağzını her açışında rahatsız edici şeyler dökülür ordan, Hanşin Tigers ve Japon satrancı dışında da bir şey konuşmaz, böylesine *ayrıksı* biri diğer insanlarla nasıl anlaşabilsin, değil mi ama?"

"Ona bakarsan bu da çok tuhaf biri" dedi Kitaru parmağıyla beni işaret ederek. "Aşiya doğumlu ama Tokyo Japoncası konuşuyor."

"İyi de normali de bu değil mi zaten?" dedi Erika, "en azından diğerinden daha alışılmış."

"Dur, dur, bu yaptığına kültür ayrımcılığı denir" dedi Kitaru, "bir kültürün değeri diğerinden daha az ya da çok değildir ki. Tokyo lehçesi ile Kansay lehçesi eşdeğerdedir."

"Pardon ama, ikisi eşdeğerde olsa da, Meici Restorasyonu'ndan sonra Tokyo Japoncası, tüm ülke için standart dil oldu" dedi Erika, "bunun bir kanıtı *Franny ve Zooey* değil midir? Onun hiç Kansay lehçesinde çevirisi çıktı mı?"

"Basılırsa ben satın alırım" dedi Kitaru.

Ben de satın alırdım, ama bunu söylemedim. Lüzumsuz çıkışlardan sakınmak daha iyi olacaktı.

"Japonlardaki genel anlayış bunu getirmiş" dedi Erika, "Aki bağnazlık ediyor işte."

"Bağnazlık etmek mi? Bana göre asıl kültür ayrımcılığı yapmak bağnazlık oysa" dedi Kitaru.

Erika akıllıca bir tavırla tartışmadan kaçınıp konuyu değiştirmeyi yeğledi.

Bana dönerek, "Tenis kulübünde Aşiya'dan bir kız var" dedi. "Eiko Sakurai adında, tanıyor musun?"

"Tanıyorum" dedim. Eiko Sakurai. Tuhaf bir burnu olan, ince uzun boylu bir kızdı, ailesi büyük bir golf merkezi işletiyordu. Havalı bir kızdı, pek iyi huylu da değildi. Neredeyse hiç göğsü yoktu. Ancak eskiden beri teniste çok iyiydi, sık sık turnuvalara katılırdı. Ama bir kez daha karşılaşmayı arzu etmediğim biriydi.

"Bu iyi bir adam ama kız arkadaşı yok şimdilerde" dedi Kitaru, Erika'ya dönerek. Benden söz ediyordu. "İyi görünümlü, disiplinli, benden farklı olarak düşünceleri oturmuş biri. Çok bilgili, anlaması zor kitaplar okuyor. Gördüğün gibi temiz biri ve kötü bir hastalık kapmış da değil bildiğim kadarıyla. Gelecek vaat eden bir genç anlayacağın."

"İyi" dedi Erika, "Kulübe yeni katılmış şirin kızlar var, onlarla tanıştırayım öyleyse."

"Hayır, öyle değil. Onu kastetmedim" dedi Kitaru, "Sen onunla çıkmaz mısın? Ben üniversite sınavını kazanamamış biri olarak senin dengin değilim. Benden ziyade o sana daha iyi eşlik edecektir, böylece benim de içim rahat olur."

"İçin rahat mı eder? Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Erika.

"Şöyle ki, her ikinizi de tanıyorum, hiç bilmediğim biriyle çıkmandansa, onunla çıkarsan içim daha rahat olur."

Erika gözlerini kısmış, uzaklığını kestiremediği bir manzaraya bakar gibi Kitaru'nun yüzüne bakıyordu. Sonra ağır ağır ağzını açtı, "Yani ben, Tanimura'yla çıkabilirim, öyle mi? Sırf *iyi biri diye* bizim çıkmamızı mı öneriyorsun sen ciddi ciddi?"

"Bu o kadar da kötü bir fikir değil bence. Yoksa başka bir erkekle mi görüşüyorsun?"

"Yok, yok öyle biri" diye kısık sesle yanıtladı Erika.

"Ee, o zaman *bununla* çık işte. Kültürel değişim olarak düşün."

"Kültürel değişim" diye tekrarladı Erika. Sonra benim yüzüme baktı.

Ne desem faydası olmayacak gibiydi, ben de sessizliğimi korudum. Kahve kaşığını elime alıp üzerindeki desene baktım ilgileniyormuşçasına. Piramitlerdeki eserleri inceleyen bir müze küratörü gibi.

"Kültürel değişim dediğin şey de neyin nesi?" diye sordu Kitaru'ya.

"Demek istediğim, biraz farklı bir bakış açısından ele almak istedim işleri, bizim için kötü bir şey olmaması adına" diye yanıtladı Kitaru.

"Senin aklındaki kültürel değişim böyle bir şey yani?"

"Evet, demeye çalıştığım şey..."

"Olur" dedi Erika kesin bir şekilde. Gözünün önünde bir kurşunkalem olsaydı, alıp ikiye bölebilirdi. "Sen böyle istiyorsan, gerçekleştirelim şu kültürel değişimi."

Çayından bir yudum aldı, fincanı tabağına bırakıp bana baktı. Gülümsedi. "O halde Tanimura, madem Aki öneriyor, çıkalım bakalım. Eğlenceli olabilir. Ne zaman uygunsun?"

Ağzımdan tek sözcük çıkmıyordu. Çok kritik zamanlarda uygun sözleri söyleyememek gibi bir sorunum vardı. Yaşadığım yer değişse de, konuştuğum dil değişse de, bu temel sorunum pek de kolay çözüme ulaşmıyordu.

Erika, çantasından kırmızı deri not defterini çıkardı, sayfayı açıp programına baktı. "Gelecek cumartesi boş musun?"

"Cumartesi için bir planım yok" dedim.

"Tamam o halde, gelecek cumartesi buluşuyoruz. Nereye gidelim?"

"Bu film sever" dedi Kitaru, Erika'ya beni kastederek. "İlerde senaryo yazma hayali var. Senaryo Araştırmaları Derneği üyesi kendileri."

"Peki o zaman, sinemaya gidelim. Ne tür film olsun? Hımın, bunun kararını Tanimura'ya bırakayım. Sadece korku filmi uymaz bana, onun dışında ne olursa olsun izlerim."

"Bu var ya, çok korkaktır!" dedi Kitaru kız arkadaşını ima ederek. "Çocukken Korakuen'deki korku tüneline girmiştik de elimi sımsıkı tutup bırakmamıştı..."

Erika Kuritani onun sözünü bölüp bana, "*Sinemadan sonra* birlikte yemek yeriz" dedi.

Telefon numarasını yazdığı not kâğıdını verdi. "Burada telefon numaram yazıyor. Buluşma yeri ve zamanına karar verince arar mısın?"

Ev telefonum olmadığından (anlayacağınız gibi bu daha cep telefonunun adının bile anılmadığı bir dönemdi) ona çalıştığım restoranın telefon numarasını verdim. Sonra kol saatime baktım.

"İzninizle, benim artık gitmem gerek" dedim olabildiğince neşeli bir sesle. "Yarına kadar tamamlamam gereken bir ödev var da."

"Boş versene" dedi Kitaru, "üçümüz bir araya gelmişken biraz daha sohbet edelim. Bu yakınlarda leziz bir noodle restoranı olacaktı..."

Erika Kuritani bir şey demedi. İçtiğim kahvenin parasını masaya bırakıp ayağa kalktım. "Çok önemli bir ödev, kusura bakmayın" dedim. Aslında o kadar da önemli bir şey değildi.

"Yarın ya da sonraki gün telefon ederim" dedim Erika'ya.

"Bekleyeceğim" dedi, yüzünde hoş bir tebessümle. Bu, gerçek olamayacak kadar hoş bir gülümsemeydi.

İkisini arkamda bırakıp kafeden çıktım. İstasyona yürürken kendi kendime, "Ne halt ediyorum ben?" diye sordum. Önce kararı verip sonra nasıl oldu da işler bu hale geldi diye kara kara düşünmek, işte bu da benim sorunlarımdan biriydi.

O hafta cumartesi günü Erika Kuritani ile Şibuya'da buluşup, New York'ta geçen bir Woody Allen filmi izledik. Onunla ettiğim sohbetten Woody Allen filmlerini sevebileceği yönünde bir izlenim edinmiştim. Kitaru'nun onunla bu tür filmlere gitmediğini düşünüyordum. Şanslıydık; film güzeldi ve ikimiz de sinemadan keyif almış olarak çıktık.

Güneş batarken caddede yürüdük biraz, Sakuragaoka'da bir İtalyan restoranında pizza yiyip Chianti şarabı içtik. Sıradan bir yerdi ve fiyatlar da pek pahalı değildi. Loş bir ortamdı ve masada mumlar yanıyordu (o zamanlarda İtalyan restoranlarının çoğunda masada mum bulunur, damalı masa örtüleri serilmiş olurdu). Çeşitli konular üzerine konuştuk. Üniversite ikinci sınıftayken ilk randevuda (buna sanırım randevu denebilirdi) edilecek türden bir sohbetti. Az önce izlediğimiz film, üniversitedeki yaşantımız, hobilerimiz hakkında konuştuk. Sohbet öngöremediğim kadar canlı geçmiş, o defalarca kahkaha atmıştı. Kendimi övmek için söylemiyorum ama bende eskiden beri kızları güldürmek konusunda doğal bir yetenek vardır.

"Aki'den duyduğuma göre lisedeki kız arkadaşından kısa bir süre önce ayrılmışsın" dedi.

"Hı hı" diye yanıtladım. "Üç yıl çıktık ama sonra sürdüremedik ne yazık ki."

"Sürmemesinin nedeninin seks olduğunu söylemişti Aki. Diğer bir deyişle... nasıl desem ki... senin arzularını karşılayamamış."

"O da var. Ama, sadece o değil. Onu sahiden yürekten sevmiş olsaydım, sabredebilirdim. Onu gerçekten sevdiğime emin olabilseydim, ama öyle değildi."

Erika Kuritani başıyla onayladı.

"Sonuna kadar gitmiş olsaydık, sonuçta yine ayrılırdık sanırım" dedim. "Tokyo'ya gelince araya mesafe girdi, ayrılık da kaçınılmaz oldu. Devam etmemesi üzücü ama başka çare yoktu."

"Böylesi senin için zor olmuyor mu?" diye sordu.

"Böylesi?"

"Yakın zamana kadar iki kişiyken, birdenbire tek başına kalmış olmak."

"Bazen" dedim dürüstçe.

"Ama gençken böyle yalnız ve zor anları deneyimlemek de biraz gerekli değil mi sence de? Olgunlaşma sürecinin bir parçası olarak."

"Sen böyle mi düşünüyorsun?"

"Bir ağacın büyüyüp güçlenmesi için zor bir kış geçirmesinin gerekli olması gibi. Hep ılık ve durgun bir iklim olursa, büyüme halkası da oluşmaz, değil mi?"

İçimdeki büyüme halkasını hayal ettim. Üç günlük bayat bir Baumkuchen* kekinden artakalanlar canlandı gözümde. Bunu söylediğimde, kahkahayı bastı.

"İnsanların zor zamanlar geçirmesi de gerekli kuşkusuz" dedim, "bu zamanların ne zaman sona ereceğini bilirsen çok daha iyi tabii."

Gülümsedi, "Endişelenme, mutlaka yakın zamanda iyi birini bulacaksın" dedi.

Erika Kuritani bir şeyler düşündü. O arada ben de pizza yedim.

"Baksana, sana bir şey danışmak istiyorum. Dinler misin?"

"Elbette" dedim. Sonra da, *eyvah, şimdi başım derde girecek*, diye düşündüm. Yeni tanıştığım birisinin bana hemen önemli bir konuda danışması, bu da sık sık başıma gelen so-

* Ağaç halkaları gibi halkaları olan bir Alman pastası. (ç.n.)

runlardan biriydi. Erika Kuritani'nin bana danışmak istediği konunun benim çok da memnun olmayacağım bir şey olması ihtimali de epey yüksek bir olasılıktı.

"Benim aklım oldukça karışık" dedi.

Gözleri, bir şey arayan bir kedinin gözleri gibi, yavaşça sağa sola hareket etti.

"Sen de fark etmişsindir, bu Aki'nin üniversiteye giriş sınavında başarısız olduğu ikinci senesi, buna rağmen sınava hazırlanmaya hiç gayret göstermiyor. Hazırlık kursuna düzenli devam etmiyor. Sanırım seneye de başarılı olamayacak. Elbette daha düşük seviyede bir üniversite seçerek taviz verirse bir yerlere girebilir ama onun kafasında her nedense Vaseda Üniversitesi dışında bir yer yok. Vaseda'dan başka bir yere girmek olmaz, diye kurmuş kafasında. Bu bana gerçekten anlamsız geliyor ama ben ne söylersem söyleyeyim, ebeveynleri, öğretmenleri ne derlerse desinler, hiç kulak asmıyor. Bu durumda Vaseda'ya girebilmek için kendini çalışmaya verse bari, hayır, bunu da yapmıyor."

"Neden çalışmıyor acaba?"

"Çünkü üniversiteye giriş sınavını şansı yaver giderse geçebileceğini düşünüyor ciddi ciddi" diye yanıtladı Kuritani Erika, "sınava hazırlanmak boşa vakit harcamak, hayatı tüketmekmiş. Nasıl böyle tuhaf bir düşünceye sahip olabilir, hiç anlamıyorum."

Bu da bir görüş, diye düşündüm ama dile getirmedim tabii.

Erika Kuritani, iç çekip devam etti, "İlkokuldayken çok başarılı bir öğrenciydi. Sınıftaki en yüksek notları o alırdı. Ancak ortaokula başladıktan sonra notları tepetaklak olmuştu. Dâhi çocuk gibi bir şeydi, eskiden beri çok zekiydi ama karakteri bir türlü sıkı çalışmasına izin vermedi. Okul sistemine uyum sağlayamadı, tek başına tuhaf şeylerle ilgilenmeyi tercih etti hep. Ben ise onun tam zıttıydım. Kafası çok çalışan biri olmadım hiç ama hep düzenli, çok çalışırdım."

Ben de üniversite giriş sınavına hazırlanmak için büyük bir gayret göstermemiştim, yine de üniversiteye girebilmiştim. Şansım yaver gitmişti belki de.

"Aki'yi çok seviyorum, o çok iyi bir insan. Ama bazen aşırı uçlara varan düşünce tarzını anlamakta güçlük çekiyorum. Kansay lehçesiyle konuşmasını da anlamıyorum. Neden Tokyo'da doğmuş, Tokyo'da yetişmiş biri bin bir zahmete katlanıp Kansay lehçesi konuşmak zorunda hisseder ki kendini? Bunun ne anlamı var? Başta ilginç bir şaka olduğunu sanmıştım, ama değilmiş. Gerçekten konuşuyor o lehçeyi."

"Bugüne kadar olduğu kişiden farklı, başka karakterde biri olmayı istiyor bence" dedim. Diğer bir deyişle, benim yaptığımın tam tersini yapıyordu.

"Bu yüzden mi sadece Kansay lehçesiyle konuşuyor?"

"Kuşkusuz aşırıya kaçan bir düşünce tarzıyla hareket ediyor."

Pizzadan bir parça aldı, hatıra pulu büyüklüğünde bir kısmı ısırıp kopardı, nazik bir şekilde çiğnedi.

"Baksana Tanimura, bunu sorabileceğim yakınlıkta başka biri yok, sana sormamın sakıncası olur mu?"

"Elbette olmaz" dedim mecburen.

"Genel anlamda uzun zamandır birlikte olan bir çifti düşünürsek, o erkek, o kadının bedenini arzular, değil mi?"

"Genel anlamda düşünürsek, sanırım öyle olur."

"Öpüştükten sonra daha ileri gitmek ister, değil mi?"

"Genelde öyle ama."

"Sen de bunu istemiştin değil mi?"

"Elbette" dedim.

"Ama Aki istemiyor. Baş başa kalsak da, öpüşmenin ötesini arzu etmiyor."

Ne demem gerekirdi? Uygun sözleri bulmam biraz zaman aldı. "Bu tamamen kişiye özgü bir durum; kişisine göre de arzusunu gösterme şekli farklılık göstermez mi? Kitaru kuşku-

suz seni çok seviyor, kendiliğinden gelişmiş çok yakın bir ilişkiniz var, bu yüzden de doğal bir şekilde daha ileri gidemiyor olabilir."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Aslına bakarsan, ben hiç böyle bir şey yaşamadım. Demek istediğim, *böyle bir şeyin olabileceği*, sadece."

"Bana karşı cinsel bir istek duymadığını düşündüğüm de oluyor bazen."

"Eminim sana karşı cinsel istek duyuyordur. Ama bunu kabullenmek konusunda biraz utanıyordur belki."

"Yirmi yaşındayız. Mahcup olma yaşını geçtik artık."

"Bazı insanlar daha geç olgunlaşır" dedim.

Bunun üzerine düşündü. Bir şey düşünürken, ciddi şekilde, sadece ona odaklanıyordu.

"Kitaru gerçekten bir şeylerin arayışında" diye devam ettim, "sıradan insanlardan farklı olarak kendi tarzı, kendi hızıyla, çok sade ve dosdoğru bir biçimde. Sadece, ne istediğini kendisi de kavramış durumda değil henüz. Bu yüzden de pek ilerleme kaydedemiyor. Kişinin ne aradığını kendisinin de bilmediği durumlarda, arayış çok güç bir işe dönüşür."

Başını kaldırıp bir süre hiç konuşmadan doğrudan gözlerime baktı. Mumun alevi siyah gözbebeklerinde küçük bir nokta gibi, canlı ve güzel bir şekilde yansıyordu. Gözlerimi kaçırmak zorunda hissettim.

"Elbette sen, onun hakkında benden daha çok şey biliyorsun" diyerek kendimi haklı çıkarmaya çalıştım.

Bir kez daha iç çekti. Sonra, "Aki'den başka biriyle daha görüşüyorum" dedi. "Gittiğim tenis kulübünde, benden bir yıl kıdemli biri."

Bu sefer susup kalma sırası bendeydi.

"Aki'yi yürekten seviyorum, ona karşı hissettiğim yakınlığı bir başkasına daha duyamam muhtemelen. Ondan ayrı ka-

lınca yüreğimin hep aynı yerinde bir sızı oluşuyor. Diş ağrısı gibi bir şey. Gerçekten. Kalbimde onun yeri ayrı. Ama, bununla birlikte, nasıl anlatabilirim ki, içimde çok daha farklı bir şeyleri keşfetme arzusu var, değişik şeyler deneme isteği uyandıran, güçlü bir itki bu. Merak mı desem, macera arayışı mı, ihtimallerin çekiciliği mi? Çok doğal olarak ortaya çıkan, bastırmak istesem de bastıramadığım şeyler..."

Saksının içine sığmayan güçlü bir bitki gibi, diye düşündüm.

"İşte aklımın karıştığı şey bu" dedi Erika Kuritani.

"O zaman bu duygularını Kitaru'ya açık yüreklilikle anlatmalısın" dedim sözcükleri dikkatle seçerek. "Başka biriyle yaşadığın gizli ilişki bir şekilde ortaya çıkarsa Kitaru çok incinir, bu çok daha feci olmaz mı sence de?"

"Ama bu durumu kabul eder mi ki? Yani benim başka biriyle ilişkiye girmiş olmamı?"

"Onun senin duygularını anlayacağını tahmin ediyorum" dedim.

"Öyle mi dersin?"

"Evet" dedim.

Onun yaşadığı duygusal dalgalanmayı ya da akıl karışıklığını Kitaru'nun anlayacağını düşünüyordum. Çünkü kendisi de aynı duygular içindeydi. Bu anlamda ikisi kuşkusuz birbirine uygun bir çiftti. Ancak Erika'nın, somut olarak yaptığı bir şeyi (*belki de* yapıyor olduğu bir şeyi) Kitaru'nun uysalca kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Benim gözlemlediğim kadarıyla, Kitaru o denli güçlü bir insan değildi. Fakat Erika'nın bir sırrının olması, yalan söylemesi, onun için daha katlanılmaz olacaktı.

Erika Kuritani, klimanın esintisiyle salınan mum alevine bakıyordu sessizce. Sonra anlatmaya başladı, "Sürekli aynı rüyayı görüp duruyorum. Aki'yle birlikte bir gemideymişiz. Uzun yolculuklar yapan büyük bir gemi. İkimiz küçük bir kamarada baş başayız. Gece yarısı, oval pencerenin dışın-

da dolunay görülüyor. Ama o ay saydam, güzel bir buzdanmış, alt yarısı denize batmış. Aki, 'O aya benzese de aslı buz, kalınlığı yaklaşık yirmi santimetre kadar' diye açıklıyor, 'bu yüzden sabah güneş doğarken o eriyor. Hâlâ görünür haldeyken iyi bak ona' diyor. Bu rüyayı defalarca gördüm. Çok güzel bir rüya. Hep o ay. Kalınlığı yaklaşık yirmi santimetre. Alt yarısı denize batmış. Ben Aki'ye yaslanmışım, ay güzelce parlıyor, ikimiz baş başayız, hafif bir dalga sesi. Ama gözlerimi açınca hep ama hep üzüntü hissediyorum. Artık hiçbir yerde o buzdan ay görülmüyor çünkü."

Bir süre sustu, sonra tekrar konuştu.

"Aki'yle birlikte o uzun gemi yolculuğuna devam edebilsek ne harika olurdu. Her akşam birbirimize sokulup oval camdan buzdan ayı izlerdik. Ay, sabah olunca erimiş olurdu ama gece yine aynı yerde görülürdü. Ya öyle olmazsa? Ay bir daha ortaya çıkmazsa? Bunun düşüncesi bile çok korkutucu. Sonraki gün nasıl bir rüya göreceğimi düşünmekten öyle korkuyorum ki sanki resmen kemiklerim kırılıyormuş gibi."

Ertesi gün işyerinde Kitaru ile karşılaştığımda, bana buluşmanın nasıl geçtiğini sordu.

"Öpüştünüz mü?"

"Olur mu öyle şey!"

"Öpüştüyseniz söyle, kızmayacağım" dedi.

"Öyle bir şey yapmadık."

"Elini tuttun mu peki?"

"Hayır, elini tutmadım!"

"Ee, ne yaptınız?"

"Film izledik, dolaştık, yemek yiyerek sohbet ettik" dedim.

"O kadar mı?"

"Normalde, ilk çıkmada pek hızlı gidilmez."

"Öyle mi?" dedi Kitaru. "Ben biriyle hiç çıkmadım ki. Bilemiyorum bu yüzden."

"Onunla çok hoş vakit geçirdik. O benim sevgilim olsaydı, ne olursa olsun, onu yanımdan hiç ayırmazdım."

Kitaru, bunu biraz düşündü. Bir şey diyecek gibi oldu ama fikrini değiştirip diyeceğini yuttu. Sonra, "Ee, ne yediniz peki?" diye sordu.

"Pizza ve Chianti şarabı" dedim.

"Pizza ve Chianti şarabı mı?" dedi şaşırarak. "Onun pizza sevdiğini hiç bilmiyordum. Noodle ve fiks mönü restoranları dışında bir yere hiç gitmedik biz. Şarap da içti demek. Onun içki içtiğinden de haberim yoktu."

Kitaru ağzına tek damla içki koymuyordu.

"Onun hakkında bilmediğin birkaç şey mutlaka vardır" dedim.

Kitaru'nun sorduğu tüm soruları yanıtlayıp, buluşmanın ayrıntılarını ona anlattım. Woody Allen filmi (onun ısrarıyla filmin konusunu en ince detayına kadar anlattım), yemek (hesap ne kadar tutmuştu, hesabı paylaşmış mıydık?), kız arkadaşının kıyafeti (beyaz renkli elbise, saçlarını toplamıştı), nasıl iç çamaşırı giydiği (sanki bunu bilmem mümkünmüş gibi), hepsini konuştuk. Onun kendinden büyük biriyle geçici bir ilişki yaşadığını elbette söylemedim. Buzdan ayın çıktığı rüyadan da söz etmedim.

"Yeniden çıkmak için sözleştiniz mi?"

"Yoo, sözleşmedik" dedim.

"Niye? Ondan hoşlandın ama, değil mi?"

"Evet, o harika biri. Ama bunu sürdüremeyiz ki. O senin *sevgilin*! Sen yapabilirsin desen bile benim onu öpmem söz konusu bile olamaz."

Kitaru bir süre düşündü, sonra "Biliyor musun, ortaokul bittiğinden beri düzenli olarak psikiyatra gidiyorum ben" dedi. "Ebeveynlerim, öğretmenlerim git dediler, diye. Çünkü okulda bazı şeyler yapmıştım. Yani, *normal olmayan* bazı şeyler. Ama terapiste gitmenin bir faydası oldu mu diye soracak

olursan, hiç de öyleymiş gibi hissetmiyorum ben. Terapist, adı havalı bir şey ama bir halta yaradığı yok. Seni anlamış gibi bir surat takınarak anlattığın şeyleri 'Hı hıı' diyerek dinlemenin bir faydası oluyorsa o kadarını ben de yapabilirim."

"Devam ediyor musun terapiste gitmeye?"

"Evet. Şimdi ayda iki kez gidiyorum. Paranı çöpe atmaktan başka bir şey değil. Erika, terapist konusundan sana söz etmedi mi ki?"

Başımı sağa sola salladım.

"Düşünce tarzımda tuhaf olan ne, dürüstçe söylersem, hiç bilmiyorum. Bana göre, ben gayet normal şeyleri gayet alışıldık bir şekilde yapıyorum. Ama herkes benim yaptıklarımın çoğunun anormal olduğunu söylüyor."

"Aslında normal olmayan şeyler de yok denemez" dedim.

"Ne gibi şeyler mesela?"

"Sözgelimi, konuştuğun Kansay lehçesi. Tokyolu olmana rağmen bin bir zahmetle öğrenip mükemmel derecede konuşman tuhaf bir şey."

Kitaru bu çıkışımı haklı buldu. "Öyle. Bu sahiden tuhaf bir şey olabilir."

"Bu sıradan insanları rahatsız edebilir."

"Olabilir."

"Normal insanlar bu tür şeyler yapmazlar pek."

"Haklı olabilirsin."

"Ama benim gördüğüm ve bildiğim kadarıyla, çok normal olduğu söylenemese de senin bu davranışların birisine somut bir zarar da vermiyor."

"Şimdilik."

"Sorun ne o zaman?" dedim. Sanırım o sırada (kime karşı olduğunu bilmiyorum ama) biraz sinirlenmiştim. Ses tonumun sertleştiğini kendim bile fark etmiştim. "Neden olmazmış? *Şimdilik* kime ne zararı varmış? İyi işte! *Şimdilik* demenin dışında ne bilip de söylüyorlar ki? Kansay lehçesi konuş-

mak istiyorsan, istediğin kadar konuşabilirsin bence. İstediğin gibi konuş! Üniversiteye giriş sınavı için çalışmak istemiyorsan, bırak çalışmayı. Erika Kuritani'nin donunun içine elini sokmak istiyorsan, sokmalısın elini. Bu senin yaşamın! Nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşa. Çekinme başkalarından."

Kitaru hayretle, ağzı yarı açık, yüzüme bakakaldı. "Hey Tanimura, sen iyi bir adamsın be!" dedi. "Bazen fazla normal biri olsan da!"

"Elimde değil" dedim, "karakterimi değiştiremiyorum ki."

"Aynen öyle. Karakter değiştirilemiyor. Benim demek istediğim de tam bu işte."

"Ama o çok iyi bir kız" dedim, "seni çok önemsiyor. Ne olursa olsun, o kızı sakın bırakma. Onun gibi harika birini bir daha bulamazsın."

"Biliyorum. Çok iyi biliyorum bunu ama..." dedi Kitaru, "bilmek çare değil."

"Kendini bu kadar irdeleyip durma!" dedim.

İki hafta sonra Kitaru kafedeki işini bıraktı. Daha doğrusu birdenbire ortadan kayboldu. İzin almak için de aramamıştı. İşlerin yoğun olduğu bir dönemdi, kafe sahibi "Sorumsuz herif" diyerek ona çok öfkelendi. Ödenmemiş haftalığını da almaya gelmedi. Kafe sahibi bana Kitaru'nun iletişim bilgilerini sordu, bilmediğimi söyledim. Gerçekten de onun ne ev telefonunu ne de adresini biliyordum. Bildiklerim sadece Denençofu'daki ailesinin adresi ve Erika Kuritani'nin ev telefonuydu.

Kitaru, kafedeki işi bırakacağı hakkında bana tek söz etmediği gibi işe gelmeyi bıraktıktan sonra da hiç arayıp sormadı. Öyle pat diye ortadan kayboldu. Bu beni oldukça incitmişti. Kitaru ile yakın arkadaş olduğumuzu düşünüyordum çünkü. Aniden, tüm ilişkimizi öylece kesmiş olması benim için kabul edilmesi çok zor bir durumdu. Tokyo'da "İşte bu benim arkadaşım" diyeceğim birisi daha yoktu çünkü.

Beni endişelendiren şey, Kitaru'nun işyerindeki son iki gün neredeyse hiç konuşmamış olmasıydı. Ona laf atsam da doğru düzgün karşılık vermemişti. Sonra da öylece ortadan kaybolup gitmişti. Erika Kuritani'ye telefon açıp ondan haberi olup olmadığını sorabilirdim ama elim bir türlü telefona gitmedi. O ikisinin durumunu ikisine bırakmam gerektiğini düşünmüştüm. Onların karmaşık, tuhaf ilişkilerine daha fazla dahil olmak pek sağlıklı bir şey olmayacaktı. Kendime ait küçük dünyamda bir şekilde yaşayıp gitmeye devam etmek en iyisiydi.

Bütün olup bitenlerden sonra, nedense, eski kız arkadaşım sık sık aklıma gelir oldu. Sanırım Kitaru ve Erika Kuritani'yi görmek bir şeyler hissetmeme neden olmuştu. Ona karşı daha anlayışlı davranabilirdim. Bir gün uzun bir mektup yazarak kendisine yaptığım haksızlık için ondan özür diledim. Mektubuma cevap gelmedi.

* * *

Erika Kuritani'yi görür görmez tanımıştım. Onunla sadece iki kez görüşmüştük ve son görüşmemizin üzerinden de tam on altı yıl geçmişti ama yanılmamıştım. Eskisi gibi yaşam dolu ve güzeldi. Siyah dantelli elbisesinin altına siyah, topuklu ayakkabı giymiş, ince boynuna iki dizi inci kolye takmıştı. O da beni hemen hatırladı. Akasaka'da bir otelde düzenlenen şarap tadımı partisindeydik. Takım elbise zorunluluğu olan bir etkinlik olduğundan ben de koyu renkli bir takım elbise giyip kravat takmıştım. Neden orada olduğumu anlatmaya kalkışırsam, bu uzun bir hikâye olur. O, partiyi düzenleyen tanıtım şirketinin sorumlusuydu. İşini çok iyi yaptığı da belliydi.

"Hey Tanimura, neden daha sonra hiç aramadın? Seninle yine sohbet etmek istemiştim oysa."

"Benim için fazla güzel olduğun için" dedim.

Güldü, "Sadece bir iltifat olsa da bunu duymak güzel."

"Hayatım boyunca ağzımdan bir kez bile iltifat çıkmadı benim" dedim.

Gülümsemesi büyüdü. Ama ben gerçekte ne yalan söylüyor ne de iltifat ediyordum. O benim için sahiden fazla güzeldi. Eskiden de şimdi de. Bununla birlikte, gülümsemesi de gerçek olamayacak kadar çekiciydi.

"Bir süre sonra çalıştığın kafeye telefon ettim, o artık burada çalışmıyor, dediler."

Kitaru ortadan kaybolduktan sonra iş son derece sıkıcı gelmeye başlamıştı ve ben de onun ayrılışından iki hafta sonra işi bırakmıştım.

Erika Kuritani ile geçmiş on altı yıl boyunca yaşadıklarımızı kısaca anlattık birbirimize. Ben üniversiteyi bitirip küçük bir yayınevinde işe girmiştim ama üç yıl sonra ayrılmıştım, artık kendi başıma yazı işleriyle uğraşıyordum. Yirmi yedi yaşında evlenmiştim. Henüz çocuğum yoktu. O ise hâlâ bekârdı. "İşim çok yoğun ve çok yoruluyorum, evlenecek birini bulmak için hiç vaktim olmuyor" demişti şaka yollu. O günden sonra pek çok aşk tecrübesi yaşadığını tahmin ediyordum. Öyle bir havası vardı çünkü. Kitaru'dan ilk o söz etti.

"Aki, Denver'da suşi şefi olarak çalışıyormuş" dedi.

"Denver mı?"

"Colorado, Denver. En azından iki ay önce gönderdiği kartta öyle yazıyordu."

"Neden Denver ki?"

"Bilmiyorum" dedi. "Bir önce gönderdiği kart da Seattle'dandı. Orada da suşi şefliği yapıyordu. Bir yıl kadar önceydi. Ara sıra aklına düştüğümde kart gönderiyor sanırım. Hep saçma sapan resimli kartpostalları seçiyor ve kısacık cümleler yazıyor. Gönderici adresini yazmadığı zamanlar da oluyor."

"Suşi şefi" dedim "üniversiteye gitmedi mi yani?"

Başıyla onayladı. "Yaz sonuydu galiba, birdenbire sınava girmeyeceğini söyledi. Zaman kaybından başka bir şey de-

ğilmiş söylediğine göre. Osaka'da bir yemek okuluna gitti. Kansay bölgesi yemeklerinin yapımını öğrenmek istiyormuş ve orası Hanşin Tiger maçlarının oynandığı Koşien Stadı'na yakın olduğundan maçlara rahatça gidebilirmiş. 'Böylesine önemli bir kararı tek başına keyfine göre alıp Osaka'ya gideceksin öyle mi? Ben ne olacağım peki?' diye sordum elbette."

"O ne dedi?"

Sustu. Dudaklarını sımsıkı kapattı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama söylerse gözyaşlarını tutamayacak gibiydi. Ne olursa olsun özenli göz makyajını bozmamalıydı. Konuyu değiştirdim hemen.

"Seninle son görüşmemizde, Şibuya'da bir İtalyan restoranında ucuz Chianti şarabı içmiştik değil mi? Ve bugün Napa şarapları tadımı partisindeyiz. Bak şu kaderin cilvesine."

"Unutmamışsın" dedi, kendini toparlayarak. "O gün birlikte bir Woody Allen filmi izlemiştik. Neydi o filmin adı?"

Filmin adını söyledim.

"Oldukça ilginç bir filmdi."

Aynı fikirdeydim. Woody Allen'ın en iyi filmlerinden biriydi kesinlikle.

"Tenis kulübündeki adamla işler yolunda gitti mi peki?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. "Ne yazık ki pek iyi gitmedi. Nasıl desem, pek anlaşamadık. Altı ay kadar görüştükten sonra ayrıldık."

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim. "Çok kişisel bir soru olacak ama."

"Olur. Yanıtlayabileceğim bir şeyse eğer."

"Bunu sormakla seni kırmam umarım."

"Kırılmamak için elimden geleni yaparım."

"Onunla yatmış mıydın?"

Erika Kuritani şaşırmış bir halde yüzüme baktı. İkimizin de yanakları kızarmıştı.

"Tanimura, şimdi bana neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

"Niye acaba?" dedim, "Eskiden beri aklıma takılmıştı. Ama böyle tuhaf bir şekilde sorduğum için üzgünüm. Affet."

Boynunu hafifçe salladı. "Sorun değil. Kırılmadım. Sadece birdenbire bu soruyu duyunca şaşırdım, o kadar. Bu çok eskidendi çünkü."

Etrafa bakındım. Takım elbise giymiş insanlar, ellerinde kadehler, şarap tadımı yapıyorlardı. Pahalı şarapların mantarları art arda açılıyordu. Genç bir kadın piyanist "Like Someone in Love"ı çalıyordu.

"Yanıt evet" dedi Kuritani Erika, "onunla defalarca seks yaptım."

"Merak, macera arayışı, ihtimallerin çekiciliği" dedim.

Hafifçe gülümsedi, "Öyle, 'merak, macera arayışı ve ihtimallerin çekiciliği.'"

"İşte bu şekilde büyüme halkalarımız oluşuyor" dedim.

"Sen öyle diyorsan" dedi.

"Acaba onunla ilk kez birlikte olman, Şibuya'daki randevumuzdan kısa bir süre sonra mıydı?"

Zihnindeki kayıt sayfalarını çevirdi. "Öyle. Seninle çıktıktan bir hafta kadar sonraydı galiba. O zamanları iyi hatırlıyorum. Benim için ilk kez *öyle bir* deneyim olmuştu çünkü."

"Kitaru sezgileri kuvvetli biriydi" dedim onun gözlerine bakarak.

Gözlerini yere indirdi, bir süre kolyesindeki incilere tek tek dokundu eliyle. Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi, iç çekti. "Aynen senin dediğin gibi. Aki'nin sezgileri çok kuvvetliydi."

"Ama diğer kişiyle de ilişkiniz yolunda gitmedi."

Başıyla onayladı. Sonra, "Ben ne yazık ki çok akıllı biri değilim. Bu yüzden hep dolambaçlı yollar gerekti bana. Şimdi bile uzun, dolambaçlı yollarda yürümeye devam ediyorum" dedi.

Biz hepimiz ucu bucağı olmayan dolambaçlı yollarda gidi-

yoruz, demek istedim ama sustum kaldım. Pat diye özlü sözler söylemek, bu da benim sorunlarımdan biriydi.

"Kitaru evlendi mi acaba?"

"Bildiğim kadarıyla bekâr hâlâ" diye yanıtladı. "En azından evlendiğine dair bir haber ulaşmadı bana. Belki de ikimiz de iyi bir evlilik yapamayacak türdenizdir."

"Bu da başka bir dolambaçlı yoldur belki de."

"Belki de."

"Sizin yine bir araya gelip yeniden birlikte olma ihtimaliniz yok mu sence?"

Gülüp utangaç bir şekilde eğdiği başını hafifçe salladı. Bu hareket ne anlama geliyordu, çözemedim. *Böyle bir ihtimal yok,* anlamındaydı belki. *Böyle bir ihtimali düşünsem bile olacak şey değil,* demekti belki de.

"Hâlâ buzdan ay rüyasını görüyor musun?"

Bir şey çarpmış gibi aniden başını kaldırıp bana baktı. Bir gülümseme yayıldı yüzüne, doğal bir şekilde, yavaş yavaş. Bu yürekten gelen doğal bir gülümsemeydi.

"O rüyayı, hâlâ hatırlıyor musun sen?"

"Niyeyse, çok iyi hatırlıyorum."

"Başkasının rüyası olmasına rağmen?"

"Rüya dediğimiz şey ihtiyaç durumunda ödünç verilip alınabilir, şüphesiz" dedim. Evet, bazen kesinlikle ağzımdan biraz fazla kaçıyordu bu özlü sözler.

"Mükemmel bir fikir bu" dedi Erika Kuritani. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu hâlâ.

Birisi arkasından ona seslendi. Artık işinin başına dönme vaktiydi anlaşılan.

"Artık o rüyayı görmüyorum" dedi en son, "ama o rüyayı bugün bile tüm detaylarıyla hatırlıyorum. Oradaki manzara, o duygular, öyle kolayca unutulacak şeyler değil. Sanırım hiç çıkmayacak aklımdan."

Omzumun üzerinden bir süre uzaklara doğru baktı. Sanki

buzdan ayı arıyordu gökyüzünde. Sonra aniden arkasını dönüp hızlı adımlarla gidiverdi. Tuvalete makyajını tazelemeye gidiyordu belki de.

Araba kullanırken radyoda Beatles'ın "Yesterday" şarkısı çıkınca, elimde olmadan Kitaru'nun banyoda söylediği o tuhaf şarkı sözleri aklıma geliverir. *Bir yere not etseydim keşke,* diye pişmanlık duyarım. Sözler çok tuhaf olduğundan uzun bir süre aklımda kalmıştı ama zamanla giderek belirsizleştiler, sonunda da neredeyse tamamı aklımdan çıkıp gitti. Bölük pörçük hatırlayabiliyordum sadece, hatırladıklarım da tam olarak Kitaru'nun söylediği gibi miydi, artık emin değilim. Bellek, kaçınılmaz bir biçimde yeniden kurgulanan bir şeydir çünkü.

Yirmi yaşlarındayken birçok kez günlük tutmaya çalışmıştım, ama bunu bir türlü beceremedim. O zamanlar çevremde art arda o kadar çok şey oluyordu ki, durup olanları bir günceye kaydetmek bir yana olanlara yetişme fırsatını bile bulamıyordum neredeyse. Bu olayların büyük kısmı, "bunları mutlaka kaydetmeliyim" diye düşündürecek türden şeyler değildi. Elimden gelen tek şey kuvvetli rüzgâra karşı gözlerimi açık tutmaya çalışarak, nefesimi düzenleyip öne doğru atılmaktı.

İşin tuhafı şu ki, Kitaru'yu çok iyi hatırlıyordum. Sadece birkaç ay arkadaşlık etmiş olmamıza rağmen, radyoda ne zaman "Yesterday" çaldığını duysam, zihnimde onunla ilgili sahneler ve konuşmalar kendiliğinden canlanıyordu. Denençofu'daki evlerinin banyosunda, ondan bundan bahsederek uzun uzun konuşmalarımız. Hanşin Tigers'ın hücum gücündeki problemler, seksin belalı yanları, üniversite giriş sınavına hazırlanmanın anlamsızlığı, Ota Bölgesi Denençofu ilkokulunun tarihi, *oden** ve Kanto haşlaması arasında-

* İçinde yumurta, patates ve Japonya'da yetişen çeşitli bitkilerin yer aldığı, soya sosuyla pişirilen bir tür yemek. Aynı yemek Kanto bölgesinde "Kanto haşlaması" olarak anılır. (ç.n.)

ki ideolojik fark, Kansay lehçesinde sözcüklerin duygu yüklü olmaları ile ilgili sohbetlerimiz. Onun ısrarı üzerine Erika Kuritani ile tuhaf randevumuz. Erika Kuritani'nin İtalyan restoranındaki masada mum ışığı altındaki itirafı. Çok uzun zaman önce yaşanmış tüm bunları, sözcüğün tam anlamıyla sanki dün yaşanmış gibi hissedebiliyorum. Müziğin yaşananları canlandırma etkisi vardır, bazen yürek sızlatacak denli güçlü bir etki.

Yirmi yaşımdaki halime dönüp baktığımda, hatırladığım, ölesiye bir tek başınalık duygusu, aşırı bir yalnızlık hissiydi. Ne bedenimi ve yüreğimi ısıtacak bir sevgilim, ne de içimi dökebilecek bir arkadaşım vardı. Bir günü ne yaparak geçirmem gerektiğini bilmiyordum, geleceğimle ilgili şekillenmiş bir vizyonum da yoktu. Kendi içimde derinlerde bir yere hapsolmuş gibiydim. Bir hafta boyunca kimseyle konuşmadığım bile oluyordu. Bu durum bir yıl kadar sürdü. Uzun bir yıldı. O dönemin içimde değerli büyüme halkaları oluşturan sert bir kış olup olmadığını, ben bile bilmiyorum.

O zamanlar ben de her akşam geminin oval penceresinden buzdan aya bakıyormuşum gibi bir his duyuyordum; kalınlığı yirmi santimetre, sert buzdan oluşmuş saydam aya. Ama yanımda hiç kimse olmuyordu. O ayın güzelliğini ve soğukluğunu biriyle paylaşamadan, tek başıma onu seyrediyordum.

Dün
Yarından iki önceki gün,
İki gün öncesinin yarınıdır.

Denver'da (ya da başka uzak bir şehirde) Kitaru'nun mutlu bir yaşam sürmesini diliyorum. Mutlu değilse bile, en azından gününü herhangi bir şeye muhtaçlık duymadan, sağlıklı geçirmesini diliyorum. Yarın nasıl bir rüya görürüz, bunu kim bilebilir ki?

Bağımsız Organ

İçsel çatışması ve endişesi az, yaşamları şaşırtıcı derecede mekanik insanlar vardır. Sayıları çok fazla olmasa da hiç beklemediğiniz bir anda onlarla karşılaşabilirsiniz. Doktor Tokay da bunlardan biriydi.

Bu tür insanlar, onlara düzenbaz gelen dünyaya (deyim yerindeyse) dosdoğru olan kendilerini uydurup yaşamaya devam etmek için ne denli zahmet çektiklerinin ayrımında olmazlar. Kendilerinin doğal, dürüst ve hiçbir hileye başvurmadan yaşadıklarına inanırlar, şüphe duymazlar. Ve bu yaşamın içinde aniden parlayıveren özel bir ışığın aydınlığında, yaşamlarının yapaylığını görünce, ciddi ve dramatik bir kırılma yaşarlar. Elbet ölene dek bu ışığı hiç görmeden yaşayan ya da gerçeği görmelerine rağmen farklı bir şey hissetmeyen, kutsanmış (bundan başka bir ifade tarzı bulamıyorum) insanlar da az değildir.

Burada size genel hatlarıyla Tokay adında biriyle yaşadıklarımdan söz edeceğim. Bu hikâyenin büyük kısmını doğrudan ondan duyduklarım oluşturacak, bununla birlikte onun yakın olduğu –ve güven duyduğu– kişilerden topladığım bilgileri de kısmen kullanacağım. Ayrıca onun günlük yaşamıyla ilgili "kesin böyle bir şeydir" dediğim kişisel tahminlerime de az çok yer vereceğim; olayların arasındaki boşlukları dolduracak yumuşak bir macun gibi. Demek istediğim, onun portresinin sadece saf, nesnel gerçeklerden oluşmadığı. Bu

yüzden burada aktardıklarımı mahkemeye sunulmuş kanıt ya da ticari bir alışverişte gerekli belgeler olarak (bunun ne tür bir ticari alışveriş olabileceğini kestiremesem de) kullanmaya kalkışmanızı, yazar olarak önermiyorum.

Ama biraz geriye çekilip (önce arkanızda bir uçurum olmadığından emin olun ama) bu portreyle aranıza uygun bir mesafe koyarak ona bakarsanız, ayrıntılardaki bazı tutarsızlıkların pek de ciddi bir sorun oluşturmadığını anlarsınız. O zaman, Tokay adındaki karakter üç boyutlu haliyle, açıkça görülecektir – en azından yazarın beklentisi bu yönde. Kısaca o (nasıl ifade edebilirim acaba), pek de "yanlış anlaşılmaya neden olacak boşlukları" olan biri de değildi zaten.

Bununla, onun anlaşılması kolay biri olduğunu kastetmiyorum. En azından bir parçasıyla karmaşık ve anlaşılması zor biriydi. Onun bilinçaltında ne tür karanlık şeyler vardı, sırtında hangi günahların yükünü taşıyordu, bunları benim anlamam elbette beklenmemeli. Yine de, onun genel portresini çizmek görece kolay diyebilirim. Mesleği yazarlık olan biri olarak had bilmezlik de ediyor olabilirim ama onun bende o günlerde bıraktığı izlenim buydu.

Tokay, elli iki yaşında ve hiç evlenmemiş. Biriyle birlikte yaşama deneyimi de olmamış. Altıncı katta, lüks bir dairede yaşıyor; iki yatak odalı evde tek başına kalıyor. Tam bir müzmin bekâr demek yerinde olur. Elinden yemek pişirmek, çamaşır, ütü, temizlik gibi ev işlerinin çoğu geliyor, ayrıca ayda iki kez eve profesyonel temizlikçi de çağırıyor. Evvelden beri temizlik konusunda titiz bir yapısı olduğundan ev işi yapmak onun için güç bir şey değil. Gerekirse kokteyl hazırlıyor; etli-patates yemeğinden fırında folyoya sarılı deniz levreğine kadar geniş bir mönüde yemek yapabiliyor (o da usta aşçıların büyük kısmı gibi malzemeye para harcamaktan kaçınmadığından temelde yemeklerinin tadı da leziz oluyor). Evde bir kadın olmadığı için eksiklik duymadığı gibi, evde tek başına

vakit geçirmek de onu sıkmıyor, yalnız uyumaktan da çoğunlukla rahatsızlık duymuyor. En azından *o güne değin* böyleydi, demek daha doğru olur.

Mesleği, estetik cerrahlık. Roppongi'de babasından devraldığı "Tokay Güzellik Kliniği"ni işletiyor. İşi gereği kadınlarla tanışma imkânı oldukça fazla. Yakışıklı denemese de güven verici bir görünüşü var (en azından kendine bir kez bile estetik ameliyat yaptırma gereği duymamış). Kliniğin işleri bir hayli iyi olduğundan geliri de yüksek. Aile terbiyesi görmüş, nazik, iyi eğitim almış, genel kültürü yüksek biri. Saçları henüz dökülmemiş (beyazları fark ediliyor az çok), vücudunda biraz kilo fazlası olsa da, büyük bir gayretle spor salonuna devam ettiğinden gençliğindeki fit bedenini hâlâ korumakta. Böyle açıkça söylemem çok tepki çekebilir ama, sonuçta birlikte olduğu kadınlara bir eksiklik yaşattığı olmamış hiç.

Tokay evlenip aile kurmayı hiçbir zaman arzu etmemiş. Evlilik yaşantısının kendisine uygun olmadığından emin. Bu yüzden amacı evlilik olan kadınlardan, ne kadar çekici olurlarsa olsunlar, en başından uzak durmuş. Sevgili olarak seçtiği kadınların büyük çoğunluğu ya evli ya da "hayatının aşkı"yla birlikte olanlar. Bu kuralı koruduğu sürece, birlikte olduğu kişinin onunla evlenmeyi istemek gibi bir durumu söz konusu olmuyormuş. Daha açık söylersem, Tokay bu kadınlar için rahat bir "iki numaralı sevgili", güvenilir bir "zor günlerdeki erkek arkadaş" ya da uygun bir "aldatma partneri"ydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu tarz ilişkilerde de oldukça becerikliydi; bu onun kendini rahat hissettiği ilişki şekliydi. Bunun dışında, örneğin eş olarak sorumluluk paylaşımı beklenen türdeki kadın-erkek ilişkilerinden rahatsız oluyordu.

İlişki yaşadığı kadınların sadece kendisine ait değil başka erkeklerin kollarında da oldukları gerçeği, onu hiç rahatsız etmiyordu. Beden denen şeyin önünde sonunda sadece et-

ten ibaret olduğu (tıbbi bakış açısından) düşüncesini benimsemişti; sevgilileri de genelde (kadın bakış açısından) böyle düşünüyorlardı. Kadınların Tokay'la birlikteyken sadece onu düşünmeleri, onun için yeterliydi. Birlikte olmadıkları zamanlarda onların ne düşündüğü, ne yaptığı açıkçası sadece onları ilgilendirirdi, bunlar Tokay'm kafa yorması gereken şeyler olmadığından hiç konusunu açmıyordu.

Tokay için, görüştüğü kadınlarla birlikte yemek yemek, şarap içip keyifli sohbetler etmek eğlenceliydi. Seks yapmak tamamen bu yolun uzantısında gerçekleşen "bir diğer eğlence"ydi, çünkü amaç salt seks yapmak değildi. Onun öncelikli beklentisi çekici kadınlarla hem yakın hem de entelektüel düzeyde ilişkiler kurmaktı. Cinsel ilişki bundan sonra yaşanırdı zaten. Tokay böyle hareket edince de kadınlar ona gönüllerini kendiliğinden kaptırıyorlardı; onunla birlikte olmaktan o denli keyif alıyorlardı ki beraberken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorlardı; onunla bu tür bir ilişkiyi hemen benimsiyorlardı. Bu tümüyle benim görüşüm ama dünyadaki kadınların çoğunluğunun (özellikle de çekici kadınların) seks için yanıp tutuşan erkeklere karnı tok, diye düşünüyorum.

Tokay, o güne değin, yaklaşık otuz yıl boyunca, pek çok kadınla bu tür ilişkiler yaşamıştı, keşke saysaydım diye düşündüğü zamanlar da olmuştu. Ne var ki, eskiden beri rakamlara pek önem veren biri değildi. Onun ilgilendiği tek şey kaliteydi. Karşısındakinin görünüşüne de pek takılmıyordu. Mesleki açıdan dikkatini çekecek kadar belirgin bir kusurunun bulunmaması ya da yüzüne bakarken insanın esnemesine neden olacak denli sıkıcı olmaması yeterliydi. Sonuçta insan görünüşüne çok önem veriyorsa, uygun bir bütçe bulunduğu takdirde kişinin bedeninde istediği gibi değişiklik yapılabilirdi (bir uzman olarak alanında çok sayıda şaşırtıcı örnekle karşılaşmıştı). Onun kadınlarda önem verdiği şey görünüşten ziyade kıvrak bir zekâ, ince bir mizah anlayışı ve

yüksek entelektüel düzeydi. Konuşacak konu bulamadığı, özgün düşünceleri olmayan bir kadın, görünüşü ne denli harika olursa olsun, Tokay'a çekici gelmiyordu. Sonuçta zekâ, ameliyatla artırılabilen bir şey değildi. Akıllı kadınlarla yemek sırasında ya da yatakta tenleri birbirine değerken sohbet etmekten keyif alıyordu. Böyle zamanlar onun için hazine değerindeydi.

Kadınlarla ilişkilerinde bir kez olsun ciddi bir problemle karşılaşmamıştı. Belirsizliği, duygusal çatışmaları sevmiyordu. Uğursuz kara bulutlar ufukta belirmeye başlayınca, hemen becerikli ve akıllı bir şekilde, ortalık daha da kızışmadan, elverdiğince karşısındakini gücendirmeden kendini ilişkiden sıyırıyordu. Deneyimli bir bekâr olarak, bu konuda epey becerikliydi.

Belirli bir sürenin sonunda sevgililerinden ayrılıyordu. Onun dışında, bekâr sevgililerinin çoğu da bir zaman geliyor, "Çok üzgünüm ama artık seninle görüşmem uygun olmaz. Yakın zamanda evleniyorum çünkü" diyerek ondan ayrılıyorlardı. Bu kadınlardan evlilik kararı alanların çoğu ya otuz yaşına yeni basmış ya da kırk yaşına girmek üzere olanlar oluyordu; yıl sonuna yaklaşırken takvim satışlarının artması gibi. Tokay, onların verdiği bu haberi hep sakin bir şekilde ve uygun dozda üzüntü kattığı bir gülümsemeyle karşılardı. Üzücüydü ama madem evleniyorlardı, en iyisi böyle ayrılmaktı. Evlilik denilen düzen bunu gerektiriyordu. Ona göre bir şey olmasa da, kendi içinde saygıyı hak eden kutsal bir şeydi evlilik.

Evleneceği için ayrılmak isteyen kadınlara pahalı bir evlilik hediyesi alır, "Tebrikler. Ömür boyu mutluluklar dilerim. Sen akıllı ve çekici bir kadınsın, mutlu olmak en büyük hakkın" diyerek onları kutlardı. Bu söylediklerinde samimiydi de. O kadınlar (muhtemelen) sadece iyi niyetle, Tokay'a kendi yaşamlarının değerli bir kısmını verirken güzel zaman-

lar da yaşatmışlardı. Sadece bunun için bile onlara yürekten minnet duymalıydı. Zaten elinden başka ne gelirdi ki?

Ancak bu şekilde kutlanmayı hak eden, kutsal evlilik yapmayı başaran kadınların yaklaşık üçte biri birkaç yıl sonra Tokay'a telefon eder, neşeli bir sesle, "Tokay, yine görüşelim mi, ne dersin?" diye davette bulunurlardı. Böylece yeniden rahat olmakla birlikte pek de kutsal olduğu söylenemeyecek bir ilişki yaşamaya başlarlardı. Eskiden iki rahat bekâr olarak görüşürlerken artık bekâr bir erkek ile evli bir kadın arasında yaşanan karmaşık (bununla birlikte büyük bir mutluluk da veren) bir ilişki tarzına geçmiş olurlardı. Ancak gerçekte ikisinin yaşadığı bu yeni durum, eskiden yaşadıkları ilişkinin gelişmiş haliydi. Evlendikten sonra görüşmeme kararı veren kadınların üçte ikisi ise, onu bir daha aramazlardı. Büyük olasılıkla sakin ve tatmin edici bir evlilik yaşamı sürdürüyorlardı. Mükemmel bir ev kadını olup birkaç çocuk doğurmuşlardı belki de. Onun eskiden sevip okşadığı o harika meme uçlarıyla şimdilerde çocuk emziriyor olabilirlerdi. Tokay bu durumu sevindirici buluyordu. Arkadaşlarının tamamına yakını evli ve çocukluydu. Onların evlerine defalarca misafirliğe gitmiş ama bir kez bile onlara imrenmemişti. Çocukların henüz küçükken kendilerine özgü bir sevimlilikleri oluyordu ama ortaokul, lise çağına geldiklerinde istisnasız tümü büyüklerden nefret eder hale geliyor, karşılıklı hor görmeler, hesaplaşmalar gibi sorunlar ortaya çıkıyor, bunlar da ebeveynlerin sinir ve sindirim sistemlerini olumsuz etkiliyordu. Ebeveynlerin tek dertleri ise çocuklarını prestijli bir okula sokabilmek ve sonrasında sınav notlarını düşünmek oluyordu; bu sorumluluklarını yerine getirirken de karı koca arasındaki tartışmaların sonu gelmiyordu. Çocuklar ise evde pek konuşmuyor, odalarına kapanarak sınıf arkadaşlarıyla *chat* yapıyor ya da bilgisayarda acayip porno oyunlarına kaptırıyorlardı kendilerini. Tokay hiçbir zaman böyle ço-

cuklara sahip olmak istemedi. "Ne olursa olsun, çocuklar iyidir" diyordu arkadaşları ağız birliği etmişçesine, ancak o, bu özendirme amaçlı sözlere hiç itimat etmiyordu. Arkadaşları sırtlarındaki yükün aynısını onun da sırtına yüklemek istiyorlardı. İnsanlar, herkesin kendileri gibi zahmet çekmelerini isterler bencilce.

Ben genç yaşta evlenmiş, bugüne dek de evlilik hayatını sürdürmüş biriyim, ancak çocuğum olmadığı için, onun bu görüşünü (ne kadar basit bir önyargı ve retorik bir vurgu olsa da) bir dereceye kadar anlayabiliyorum. Hatta, *tam da onun dediği gibi olmalı,* diye düşündüğüm de oluyor. Kuşkusuz bu aslında pek de o kadar trajik bir durum değil. Şu koca dünyada, çocuklarla ebeveynler arasında mutlaka baştan sona iyi bir ilişkinin sürdürüldüğü güzel ve mutlu aileler de –futboldaki *hat-trick* kadar olsa da– vardır. Benim de bu şanslı ebeveynlerden biri olacağımı söyleyecek özgüvenim yok; Tokay Bey'in de bu tür birisi olabileceğini hiç düşünemiyorum.

Yanlış anlaşılma riskinden çekinmeden şunu ifade edeyim: Tokay, "toplumla uyumlu" bir insandı. Hırslı olmadığı gibi aşağılık kompleksli, kıskanç biri değildi; aşırı önyargıları, güçlü takıntıları, koyu siyasi görüşleri olan biri de değildi. İnsanın kişiliğinin dengesini bozan şeyler, en azından göründüğü kadarıyla, onda yoktu. Etrafındakiler onun samimi, sosyal, iyi aile terbiyesi almış, görgülü yanlarını, neşeli halini ve olumlu tavırlarını seviyorlardı. Ve onun bu erdemleri, özellikle kadınlara –ki dünya nüfusunun yarısı kadın– karşı her zaman etkili oldu. Kadınlara karşı ince düşünceli tavırları ve özenli davranışları, onun mesleğini yapan biri için kaçınılmaz bir gereklilikti, ama Tokay'ın durumunda bu, gereklilikten doğan zorlama bir tarz olmayıp doğuştan kendinde bulunan bir özellikti. Güzel sesli, uzun parmaklı olmak gibi. Bu yüzden de (elbette buna ilaveten yetenekli bir doktordu da) işlettiği klinik çok iyi kazanıyordu. Gazetelere ilan ver-

me gereği duymadan tüm randevular doluyordu. Muhtemelen okuyucuların da bildiği gibi, bu tarz "toplumla uyumlu" kişiler, genelde derinlikten yoksun, banal ve sıkıcı insanlardır. Ama Tokay hiç de öyle biri değildi. Hafta sonları onunla bira içerek geçirdiğim bir saatlik zamandan hep keyif almışımdır. Tokay, hem hoş sohbetti, hem de onunla bir sürü değişik konuda konuşabilirdiniz. Esprileri kafa karıştıran cinsten değildi. Estetik ameliyatlar hakkında gerçek, ilginç öyküler (elbette hastanın özel bilgilerinin gizli kalması prensibini ihlal etmeden), kadınlarla ilgili çeşitli şeyler anlatırdı. Ancak bu tür konuşmaları asla bir tür dedikodu şeklinde yapmazdı. Kadınlar hakkında konuşurken onlardan hep saygı ve sevgiyle söz eder, kişilerin özel bilgilerini gizlemeye özen gösterirdi.

"Centilmen dediğin ne kadar vergi ödediğinden ve yattığı kadınlardan fazla bahsetmez" demişti bir gün bana.

"Bu kimin sözü?" diye sormuştum.

"Ben uydurdum" demişti yüz ifadesini değiştirmeden. "Elbette vergi kısmını muhasebecinden gizleyemezsin."

Tokay için aynı anda iki ya da üç sevgilisinin olması olağan bir şeydi. Bu kadınların çoğunun kocası ya da sevgilisi olduğundan, onların programına göre hareket ediliyor, bu durumda da doğal olarak onun payına düşen birliktelik zamanı az oluyordu. Bu yüzden de birkaç sevgiliyi aynı anda idare etmek, onun için son derece normaldi, bunu sadakatsizlik olarak değerlendirmiyordu. Elbette birlikte olduğu kadınlara açık etmiyordu bu durumu. Olabildiğince yalan söylememeye çalışıyor, gerekmeyen bilgileri paylaşmıyordu.

Tokay'ın işlettiği klinikte uzun yıllardır onun için çalışan mükemmel bir erkek sekreteri vardı; onun karmaşık ilişki programını, işinin ehli bir kontrol kulesi görevlisi gibi beceriyle ayarlıyordu. İşyerindeki randevulara ek olarak, Tokay'ın kadınlarla mesai sonrası özel programını oluşturmak da bir noktada iş tanımına dahil oluvermişti. Adam, Tokay'ın renk-

li özel yaşamının tüm detaylarına hâkimdi, ağzı sıkıydı, işinin yoğunluğuna rağmen surat asmadan ofis işlerini özenle yürütüyordu. Tokay'ın kadınlarla buluşmalarını çakışmayacak şekilde ayarlıyor, hünerle iletişimlerini sağlıyordu. Tokay'ın birlikte olduğu kadınların her birinin âdet dönemlerine kadar –buna inanmak güç olsa da– en özel durumlarını biliyordu. Tokay'ın kadınlarla seyahate çıkacağı zamanlarda, tren biletlerinin alımından otel rezervasyonlarına dek ayarlamaları o yapıyordu. Eğer bu becerikli sekreter olmasaydı, Tokay'ın özel yaşamı bu denli ihtişamlı olamazdı. Şükran duygularıyla birlikte fırsat buldukça yakışıklı sekreterine (adam geydi) hediyeler verirdi.

Birlikte olduğu kadınların kocaları veya sevgilileri tarafından gizli ilişkilerinin ortaya çıkarıldığı, Tokay'ın içinden çıkılması güç bir duruma düştüğü bir kez bile olmamıştı. Tokay, ciddi bir karaktere sahipti, kadınlara da temkinli olmayı öneriyordu. Aceleye getirip mantıksız hareket etmekten kaçınmak, her zaman aynı şekilde buluşmamaya dikkat etmek ve ille de yalan söylenecekse mümkün mertebe basit bir yalan uydurmak... İşte bu üç kural onun öğütlerinin esasını oluşturuyordu (aslında bunları öğretmek, martıya uçmayı öğretmek gibi bir şeydir; ama yine de işi garantiye almak gerekir).

Buraya kadar anlattıklarımdan onun hiçbir problemle karşılaşmadığı da sanılmasın. Uzun yıllar boyunca bir dolu kadınla gizli ilişki yürütüp de hiçbir sorun çıkmaması mümkün olabilir mi? Gün gelir, maymun da ağaçtan düşer. Bu kadınlar arasında yeterince dikkatli davranmayanlar da olmuş, durumdan şüphelenen sevgilileri Tokay'ın ofisine telefon açarak doktorun özel yaşamı ve ahlaki duruşu hakkında sorular sormuşlardı (neyse ki yetenekli sekreteri aynı zamanda bir söz ustasıydı). Ya da onunla yaşadıkları ilişki hakkında kafaları karışan evli kadınlar da olmuştu. Bunlardan birinin kocası çok ünlü bir dövüş sanatları sporcusuydu. Ama bu du-

rum da bir şekilde ciddi boyuta varmamış, doktorun kemiklerinin kırıldığı bir olaya falan dönüşmemişti.

"Şansınız yaver gitmişti demek?" diye sordum.

"Sanırım" diye yanıtladı gülerek, "sanırım ben çok şanslıydım. Ama sadece bu değil. Çok zeki biri olduğumu söyleyemesem de böyle durumlarda aklım alışılmadık şekilde hızlı çalışır."

"Aklınız hızlı mı çalışır?"

"Nasıl desem... Risk altında pat diye aklıma iyi bir fikir gelmesi yani" diye mırıldandı. Bir örnek hatırlayamamıştı hemen. Ya da belki de benim ne düşüneceğimden endişe ettiği için bir şey demiyordu.

"Akla bir şey gelivermesi; François Truffaut'nun eski filmlerinde böyle sahneler vardı. Kadın adama şöyle der, 'Bu dünyada görgülü insanlar olduğu gibi akıllı insanlar da var. Elbette her ikisi de ayrı ayrı özellikler ancak çoğu zaman görgülü olmak yerine akıllı olmak kazanıyor.' O filmi izlemiş miydiniz?"

"Hayır, izlemedim" diye yanıtladı Tokay.

"Filmdeki kadın örnek vererek açıklar. Bir adam kapıyı çalmadan açar, içeride bir kadın üzerini değiştirmektedir ve çıplaktır, diyelim. 'Özür dilerim hanımefendi' deyip derhal kapıyı kapatan, görgülü insandır. Buna karşılık, 'Özür dilerim beyefendi' deyip kapıyı derhal kapatan akıllı kişidir."

"Anladım" dedi Tokay ilgiyle. "Çok ilginç bir örnek. Ne kastettiğinizi net olarak anladım. Benim de benzer durumlara düştüğüm oldu, hem de defalarca."

"Ve her seferinde aklınızı kullanıp zor durumdan kolayca sıyrılabildiniz mi?"

Tokay ciddileşti. "Aklımı pek abartmayayım. Aslında çok şanslıyımdır. Ben son derece şanslı, görgülü bir erkeğim. Böyle düşünmek daha yerinde olur."

Ne olursa olsun, Tokay Bey'in *çok şanslı* oluşu yaklaşık

otuz yıl sürdü. Bu uzun bir zaman. Sonra bir gün, hiç beklemediği bir şekilde aşka düştü. Tıpkı kurnaz bir tilkinin dikkatsizlik edip tuzağa düşmesi gibi.

Âşık olduğu kişi, kendisinden on altı yaş küçük, evli bir kadındı. Kadının kendinden iki yaş küçük kocası yabancı sermayeli bir iletişim teknolojileri firmasında çalışıyordu. Bir de çocukları vardı, beş yaşında bir kız çocuğu. Kadının Tokay'la ilişkisi bir buçuk yıldır sürüyordu.

"Tanimura Bey, sizin hiç, bir kimseyi çok sevmemeye karar verip bunun için çabaladığınız oldu mu?" diye sormuştu bir gün bana. Yaz başıydı. Tokay'la tanışalı bir yılı biraz geçmişti.

Böyle bir deneyimim olmadığını söyledim.

"Benim de yoktu" dedi, "ta ki şu son günlere değin."

"Birisini çok sevmemek için mi gayret ediyorsunuz?"

"Aynen. Bugünlerde sevmemeye gayret ediyorum."

"Neden ki?"

"Nedeni son derece basit aslında. Çok sevince, duygularıma hâkim olamıyorum. Bu da dayanılmaz acı veriyor. Kalbim bu yükü kaldıramayacak gibi oluyor ve elimden geldiğince sevmemeye çalışıyorum o kadını."

Bunları söylerken gayet ciddi görünüyordu. Yüzünde gündüz gördüğüm şakacı ifadeden eser yoktu.

"Nasıl çabalıyorsunuz peki?" diye sordum, "yani çok sevmemek için."

"Türlü şeyler deniyorum. Bir kere olabildiğince negatif şeyler düşünüyorum. Onun eksik yanlarını, yani *pek iyi olmayan yanlarını* düşünebildiğim kadarıyla bulup çıkararak listesini yapıyorum. Bunları içimden, sanki dua okur gibi, defalarca tekrarlıyor, böyle bir kadını haddinden çok sevmemem gerektiğini kendi kendime söylüyorum."

"Peki, başarabildiniz mi?"

"Hayır, pek de başarmış sayılmam" diye yanıtladı Tokay başını sallayıp. "Onun negatif yanlarını düşünemedim pek,

bu bir. Ayrıca beni asıl çeken şeyin onun negatif yanları olduğu da bir gerçek. İkincisi, yüreğime ne haddinden fazladır ne değildir, bunun ayrımını da yapamadım. Bu ikisi arasına çizgi çekemiyorum. Böylesine yoğun ve hesapsız bir duyguyu ilk kez hissediyorum."

Bugüne değin yaşadığı ilişkilerde böylesine derinden etkilendiği başka bir kadının olup olmadığını sordum.

"Bu ilk" diye net bir yanıt verdi. Sonra anılarını hatırladı. "Gerçi lisedeyken kısa bir süre buna benzer duygular hissetmiştim. Onu düşündüğümde yüreğim sızım sızım sızlıyor, başka hiçbir şey düşünemez oluyordum... Ama o zamanki tek taraflı, çocukça bir şeydi. Şimdi hissettiklerim o zamankinden tamamıyla farklı. Artık bütünüyle bir yetişkinim, bu kadınla gerçekten tensel bir ilişki yaşıyorum. Buna rağmen işte böyle karmakarışık hissediyorum. Onu düşündükçe her şey, sanki iç organlarımın çalışması bile tuhaflaşıyor, özellikle de sindirim ve solunum sistemim."

Tokay sindirim ve solunum sistemi organlarını kontrol etmeye çalışır gibi bir süre sessiz kaldı.

"Anlattıklarınıza bakılırsa, onu çok sevmemeye çabalarken bir yandan da onu kaybetmekten korkuyor gibisiniz" dedim.

"Evet, aynen öyle. Bu elbette benim kendi ikilemim; kendi içimde bölünmem. Ben düşündüğümün tam aksini arzuluyorum. Ne kadar uğraşsam da faydası yok. Elimden bir şey gelmiyor. Ne pahasına olursa olsun, onu kaybetmeyi göze alamam. Eğer kaybedersem, ben de kaybolup giderim gibi geliyor."

"Ama o evli ve bir de çocuğu var."

"Öyle."

"Peki o kadın, ilişkiniz hakkında ne düşünüyor?"

Tokay, başını eğip uygun sözcükleri aradı. "Onun ilişkimizle ilgili ne düşündüğü hakkında sadece tahminde bulunabilirim, ne var ki bu tahmin de içimdeki karmaşayı daha da ar-

tırmaktan başka bir işe yaramaz. Tek bildiğim eşinden boşanmak gibi bir düşüncesinin olmadığı, bunu açıkça belirtti de. Bir çocuğu var ve yuvasını da yıkmak istemiyormuş."

"Ama sizinle de ilişkisini sürdürüyor?"

"Şimdilik fırsat buldukça görüşüyoruz, sonrasında neler yaşanır, bilemiyorum. Kocasının ilişkimizi öğrenmesinden korkuyor; her an benimle görüşmeyi kesebilir. Ya da gerçekten kocası durumu öğrenir ve artık görüşemeyebiliriz. Veya bir anda benden sıkılabilir. Yarın ne getirir, hiç bilemiyorum."

"Böyle olmasından da çok korkuyorsunuz, değil mi?"

"Evet, bu olasılıklar aklıma geldikçe başka bir şey düşünemez oluyorum. Boğazımdan doğru düzgün lokma geçmiyor."

Doktor Tokay'la evimin yakınındaki spor salonunda tanışmıştık. Her hafta sonu, sabahları elinde *squash* raketiyle gelirdi; bu arada benimle de birkaç kez maç yapmıştı. Nazik ve sportmen biriydi; kazanma hırsı olmadığından onunla oynamak keyifliydi. Ben ondan sadece birkaç ay büyüktüm, aynı yıl doğmuştuk, *squash* konusunda aynı derecede iyi sayılırdık. Topun peşinde koşup terliyor sonra da birahaneye gidiyorduk. İyi aile terbiyesi görmüş, pahalı bir uzmanlık eğitimi almış, yaşamı boyunca hiç maddi zorluk çekmemiş insanlarda hep olduğu gibi Doktor Tokay da kendine odaklıydı. Buna rağmen, daha önce de belirttiğim gibi, keyifli, çok ilginç sohbetler edebilen bir arkadaştı.

Yazı işiyle uğraştığımı bildiğinden sadece laflamıyor, azar azar kendini de açıyordu. Terapist ya da din adamlarına olduğu gibi, yazıyla uğraşan insanlara da içini dökmenin doğal bir hak gibi bir şey olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bu konuda yalnız sayılmazdı, o güne değin başkalarıyla da aynı durumu deneyimlemiştim. Ama zaten ben de oldum olası insanları dinlemekten hoşlanan biriydim, özellikle de Doktor Tokay'ın itiraflarına kulak vermekten kendimi alamamış-

tım. Temelde açık yürekliydi, kendini olduğu gibi, tarafsız bir şekilde görebiliyordu. İnsanların zayıf yanlarını görmesinden çekinmiyordu. Bu pek çok insanda olmayan bir özelliktir.

"Ondan daha güzel olan, daha hoş bir bedene, daha iyi uğraşlara sahip, daha zeki pek çok kadınla ilişki yaşamıştım. Ama bu kıyaslamanın bir anlamı yok. Nedeni, onun benim için özel olması. Onun için 'birleşik bir varlık' desem doğru olur mu acaba? Onun sahip olduğu tüm özellikler, tek bir merkeze sıkıca bağlı. Belli bir özelliğini öne sürüp de, bu özelliği diğerlerinin gerisinde kalır veya daha üstündedir gibi bir değerlendirme ya da analiz yapmam mümkün değil. Ve onun merkezinde olan şey, beni güçlü bir şekilde kendine çekiyor. Çekim gücü mıknatıs gibi. Mantığımı aşan bir şey bu" dedi Tokay.

Patates kızartması ve salatalık turşusunu meze yapmış büyük bardakta birer "Black and Tan" içiyorduk.

"Şu şiiri biliyorsunuz, değil mi? '*Sevdiğimle sevişip, ayrıldıktan sonraki özlem duygusunun, yerini dolduramıyor ki, hiçbir hatıra*'" diye sordu Tokay.

"Gonçunagon Atsutada'nın" diye yanıtladım. Nasıl bu eski şiiri ezbere biliyordu, anlamamıştım.

"Âşık olduğun kadınla buluşup bedenini onunla birleştirdikten sonra hoşça kal demenin ardından duyumsanan o yoğun kaybetme hissi. Bunaltı. Düşününce bu hisler bin yıldan beridir hiç değişmemiş. Ve ben bunları bugüne dek hissetmemiş biri olarak, henüz yetişkin olamamış bir insan olmanın acısını duydum. Fark etmekte epey geç kalmışım."

Böyle bir şey için çok geç ya da çok erken diye bir şey olmadığını söyledim ona. Hem geç kalınmış olsa bile, hiç fark etmemekten çok daha iyi değil miydi?

"Ama bu tür duyguları gençken deneyimlemiş olsaydım daha iyi olurdu belki de" dedi Tokay, "öyle olsaydı bu tür durumlara karşı bağışıklık kazanmış olurdum."

Bu durumun kolay bir çözümü yoktu ki. Hafif bir bulaşıcı hastalığa yakalandıkları halde, o hastalığa karşı bağışıklık kazanamamış pek çok kişi tanıyordum. Ama bir şey demedim; anlatması çok uzun sürerdi.

"Onunla birlikte olmaya başlayalı bir buçuk yıl oluyor. Kocası sık sık işi gereği yurtdışı seyahatlerine çıkıyor, o zaman biz de birlikte yemeğe çıkıyoruz, sonra benim evime gelip yatağımı paylaşıyoruz. Benimle ilişkiye girmesinin nedeni eşinin onu aldattığını anlamış olması. Kocası ondan özür dileyip birlikte olduğu kadından ayrılmış ve bir daha onu aldatmayacağına söz vermiş. Ama onun öfkesi yatışmamış. Ruh sağlığını yeniden kazanmak için benimle tensel ilişki kurmaya başladı. *İntikam* sözcüğü ağır kaçar ama kadınların hislerini dengelemeleri gerekir. Bu sık görülen bir şeydir."

Bunun sık olan bir şey olup olmadığını bilmiyordum, sessizce dinliyordum anlattıklarını.

"Onunla olmaktan hep keyif aldım, mutluluk duydum; keyifli sohbetler, sadece bize ait samimi sırlar, aceleye getirilmemiş şehvetli sevişmeler. İkimiz güzel zaman geçiriyorduk. O çok gülerdi, mutlulukla gülerdi. Bu ilişkiye devam ettikçe zamanla onu daha çok sever oldum ve dönüşü olmayan bir yola girdim; son zamanlarda da şu sorunun yanıtını çok düşünür oldum: Ben aslında neyim?"

En son söylediklerini duyamadığım (ya da yanlış anladığım) hissine kapılmıştım. Bir kez daha söylemesini istedim.

"Ben aslında neyim? Bugünlerde sıklıkla bunu düşünüyorum."

"Bu zor bir soru" dedim.

"Öyle, değil mi? Çok zor bir soru" diye yineledi. "Bir estetik cerrah olarak bugüne değin kendimi sorgulama gereği duymadan hep işimle uğraştım. Tıp fakültesinin estetik cerrahi bölümünden mezun oldum, önce babama asistanlık yaptım; o, gözleri bozulup emekliye ayrılınca kliniğin işletmesini dev-

raldım. Kendimi övmek gibi olmasın ama ben iyi bir cerrahım. Bu estetik cerrahi mesleği, parıltılı bir iştir, reklamları şatafatlıdır ama aslında gelişigüzel şeylerin yapıldığına da sık rastlanır. Gerçi ben işimi hep doğru dürüst yaptım, müşterilerle bir kez bile ciddi bir sorun yaşamışlığım yok. Açıkçası bir profesyonel olarak kendimle övünürüm. Özel yaşamımdan da hoşnudum. Çok arkadaşım var, sağlığım da şimdilik yerinde. Yaşamdan kendimce bir haz alıyorum. Ancak son günlerde *ben aslında neyim* diye çok düşünüyorum. Hem de *çok ciddi biçimde*. Benden kariyerimi, estetik cerrahi yeteneğimi alsalar, bu yaşadığım rahatlığı yitirsem ve birden yeryüzüne çıplak bir insan olarak koysalar beni, bu ben acaba nasıl biri olur diye."

Tokay, doğrudan yüzüme bakıyordu, benden bir tepki bekler gibi.

"Neden birden bunları düşünmeye başladınız ki?"

"Kısa süre önce Nazilerin toplama kamplarıyla ilgili bir kitap okudum, sonrasında da bunları düşünmeye başladım. Kitapta savaş sırasında Auschwitz'e gönderilen bir dahiliye doktorundan da söz ediliyordu. Berlin'de özel bir muayenehane işleten Yahudi asıllı bu doktor bir gün ailesiyle birlikte tutuklanıp toplama kampına gönderilir. O güne dek ailesi tarafından sevilen, toplumda saygı gören, hastalarının güvendiği biriymiş. Büyük, lüks bir evde bolluk içinde yaşıyormuş. Dört köpeği varmış; hafta sonları amatör viyolonist olarak arkadaşlarıyla birlikte Schubert ve Mendelssohn'un oda müziklerini çalarmış. Vurgulamak istediğim, onun sakin ve varlıklı bir yaşam sürdürdüğü. Ancak birden her şey altüst olur ve yeryüzü cehennemi gibi bir yere tıkılır. Orada artık varlıklı bir Berlinli değildir; saygı duyulan bir doktor olmak bir yana, neredeyse insandan bile sayılmaz. Ailesinden de ayırırlar. Vahşi bir köpek muamelesi görür, kendisine yeterli yiyecek verilmez. Kamp müdürü onun ünlü bir doktor olduğu-

nu bildiğinden, belki biraz iş görür düşüncesiyle gaz odasına gönderilmekten kurtulmuştur ama bir sonraki günün ne getireceğini kestiremez. Gardiyanın keyfine göre sopayla dövülerek öldürülmesi işten değildir. Ailesinin geri kalanı ise çoktan öldürülmüştür."

Bir süre sustu.

"Bir anda aklıma şunlar geldi. Bu doktorun başına gelen o korkunç şeyler, yer ve zaman değişse, benim de yazgım olabilirdi. Eğer ben, herhangi bir nedenle –bu nasıl bir nedendir bilemiyorum ama– mevcut yaşamımdan aniden çekilip alınsam, varlığım sadece bir rakama indirgense, acaba ne olurdum? Kitabı kapatıp bu düşüncelere daldım. Bir estetik cerrah olarak hüner ve güvenilirliğim bir yana bırakılırsa, benim hiçbir değerim, tek bir özel becerim bile yok; elli iki yaşında bir adamım sadece. Önemli bir sağlık sorunum yok, ama fiziksel gücüm gençliğime göre azaldı doğal olarak. Fiziksel güç gerektiren zorlu bir işe uzun süre katlanamayabilirdim. Bana özgü yanlarımdan söz etmem gerekirse, lezzetli Pinot Noir seçebiliyor, birkaç lokanta, suşi restoranı ve barda sürekli müşteri olarak tanınıyor, kadınlara hediye etmek için şık takılar seçebiliyorum, az da olsa piyano çalabiliyorum (basit notalı parçaları ilk bakışta çalabilirim); hepsi bu kadar. Ama Auschwitz'e gönderilirsem bu özelliklerim bana bir fayda sağlamazdı."

Aynı kanıdaydım. Pinot Noir bilgisi, amatör piyano resitali, güzel konuşma sanatı, öyle bir yerde bir işe yaramazdı.

"Tanimura Bey, söyler misiniz, sizin de böyle düşünceleriniz oluyor mu? Eğer yazı yazma yeteneğiniz sizden alınsa, acaba siz nasıl biri olurdunuz?"

Ona şöyle açıkladım: "Benim başlangıç noktam 'basit bir insan' olmak; yaşama sıfırdan başladım ben. Şansım yaver gidince büyük sıkıntılar yaşamadım, yazmaya başlamam ise tamamen tesadüfen gelişti. Bu arada talih yüzüme güldü ve yazı işiyle geçinir hale geldim. Bu yüzden de aslında benim

ne bir değerim var, ne de özel bir becerim; ben sade, basit bir insanım ve bunu algılamak için Auschwitz toplama kampına konulduğumu hayal etmeme gerek yok."

Tokay dinledi dediklerimi, ciddi bir şekilde düşüncelere daldı. Belli ki söylediğim gibi bir yaşam şeklinin olabileceği onun aklına hiç gelmemişti.

"Anladım" dedi, "seninkisi gibi bir yaşam daha rahat olmalı."

"Basit bir insan olarak yaşama sıfırdan başlamak, buna pek rahat bir şey denemez" diye belirttim çekinerek.

"Elbette" dedi, "tam da sizin dediğiniz gibi. Hiçbir şeye sahip olmadığınız bir noktadan yaşama başlamak çok zor olsa gerek. Ben bu anlamda çok talihli olduğumu düşünüyorum. Öte yandan, belirli bir yaşa gelip de artık kendinize özgü bir yaşam tarzına sahip olunca, toplumsal statünüz de yerine oturduktan sonra kendi değerinize dair derin bir kuşku beslemek de başka bir anlamda güç bir şeydir. O güne değin sürdürdüğünüz yaşamın hiçbir anlam taşımadığını, boşa harcandığını düşünmeye başlarsınız. Genç olsam hâlâ değişebilirim diye ümitlenebilirim. Ama benim yaşımda olunca geçmişin tüm ağırlığı üzerinize çöker. Öyle kolayca yenileyemez insan kendini."

"Nazilerin toplama kampları üzerine o kitabı okuyunca mı böyle şeyleri ciddi ciddi düşünmeye başladınız?" diye sordum.

"Evet, kitapta yazanlar beni tuhaf bir şekilde etkiledi. Dahası sözünü ettiğim o kadınla ilişkimizin gidişatı da belirsiz, bir süre orta yaş krizine benzer sıkıntılı bir durum yaşadım. *Ben aslında neyim*; uzun bir süre sadece bunu düşünüp durdum. Ancak ne kadar düşünürsem düşüneyim çıkış kapısına benzer bir şey bulamadım. Tek yaptığım aynı yerde dolanıp durmaktı. Ne yaparsam yapayım, bugüne dek keyif aldığım pek çok şey artık ilginç gelmiyor. Spor yapayım diye düşünmediğim gibi, yeni kıyafet alma isteği de duymuyorum; piyanonun kapağını açmaya dahi eriniyorum; iştahım tamamen kapandı. Bir an dursam aklıma sadece o geliyor. Klinik-

te karşımda hastalarım varken, onu düşünmekten alamıyorum kendimi. Farkında olmadan, ağzımdan onun adı çıkıverecek gibi oluyor."

"Onunla ne sıklıkla görüşüyorsunuz?"

"Duruma göre değişiyor. Kocasının programına bağlı. Beni üzen şeylerden biri de bu. Kocası uzun yurtdışı seyahatlerindeyken sıkça görüşüyoruz. Biz birlikteyken çocuğunu ya ailesinin yanına bırakıyor ya da ona bir bebek bakıcısı tutuyor. Ama eşi Japonya'dayken haftalarca görüşemiyoruz. Böylesi dönemlerde çok zor katlanıyorum. Onunla ayrılıp bir daha görüşemeyeceğimizi düşündükçe, basmakalıp ifademi hoşgörün, içim lime lime oluyor sanki."

Onun anlattıklarına kulak veriyordum sessizce. Sözcük seçimleri sıradandı ama basmakalıp sözler olarak gelmiyordu kulağa. Aksine sahiciydi.

Derin bir iç çekti. "Görüştüğüm pek çok kadın vardı. En çok olduğu zamanlarda dört ya da beş kişiyle görüştüğüm bile oldu. Biriyle görüşemezsem bir diğeriyle görüşüyordum. Böylece rahat rahat yaşayıp gidiyordum. Ama ona gönlümü kaptırdığımdan beri, garip bir şekilde diğer kadınlara ilgimi yitirdim. Başka bir kadınla görüşsem bile, onun görüntüsü kafamın içinde oluyor hep. Tam bir *ölümcül hastalık* gibi."

Ölümcül hastalık, diye düşündüm. Tokay'ın telefon ederek ambulans çağırdığı bir sahne canlandı gözümde. "Alo, hemen ambulans gönderin lütfen. Bu çok acil bir durum, *ölümcül bir hastalık* sözkonusu. Zor nefes alıyor, kalbi her an parçalara ayrılacak gibi..."

Anlatmaya devam etti, "Büyük bir sorunum var; onu tanıdıkça daha çok seviyorum. Bir buçuk yıldan beri görüşüyoruz; bir buçuk yıl öncesine göre şimdi, ona daha da tutkunum. Onun yüreğiyle benim yüreğim sanki bir bağla birbirine sımsıkı bağlanmış gibi hissediyorum. Onun kalbi atınca benimkini de hareket ettiriyor sanki. Birbirine bağlı iki

tekne gibi; halatı kesmek istesem de, onu kesebilecek bir bıçak yok hiçbir yerde. Bu şimdiye kadar hiç hissetmediğim bir duygu. Bu yüzden de endişeliyim. Duygularım böyle derinleşmeye devam ederse ne hale gelirim acaba?"

"Anladım" dedim. Ancak görünen o ki, Tokay benden çok daha esaslı bir yanıt bekliyordu.

"Tanimura Bey, söyler misiniz lütfen, ben ne yapmalıyım?"

Ne yapsa iyi gelirdi acaba? "Somut bir çare bilmiyorum, ama söylediklerinizden anladığım kadarıyla, siz şimdi içten ve kendince mantıklı şeyler hissediyorsunuz. Aşk aslında böyle bir şeydir. Yüreğinize söz geçiremezsiniz, mantığını yitirmiş bir güç tarafından savrulup durduğunuzu hissedersiniz. Diğer bir deyişle, sizin yaşadığınız bu deneyim, çok da mantıksız, alışılmadık bir şey değil. Bir kadına fena halde âşık olmuşsunuz, hepsi bu. Âşık olduğunuz kişiyi kaybetmek istemediğinizi hissediyorsunuz. Hep onunla birlikte olmak istiyorsunuz. Eğer bir daha görüşemezseniz bu dünyanın sonu olur gibi geliyor size. Bu herkesin başına gelebilecek bir durumdur. Tuhaf olmadığı gibi biricik de değildir, yaşamın son derece normal bir sahnesidir."

Doktor Tokay, kollarını kavuşturdu, söylediklerimi düşündü bir süre. Yine söylediklerimi hazmedemiyor gibiydi.

Belki de "yaşamın son derece normal bir sahnesi" dediğim şeyi, bir kavram olarak anlamakta güçlük çekiyordu. Veya yaşadığında "âşık olmak" durumundan farklı bir şey vardı, ona göre.

Biralarımız bitmiş, eve gitme zamanı gelmişti. Son olarak itirafta bulunur gibi konuştu. "Tanimura Bey, benim bugünlerde en çok korktuğum ve aklımı da en çok karıştıran şey, içimde öfkeye benzer bir şey hissediyor olmam."

"Öfke mi?" diye sordum. Biraz şaşırmıştım, Tokay gibi birine bu duyguyu hiç yakıştıramamıştım çünkü. "Nedir sizi öfkelendiren?"

Tokay başını sağa sola salladı. “Ben de bilmiyorum ki. Ona karşı bir öfke olmadığı kesin ama. Onunla görüşmediğim, görüşemediğim zaman içimde bu öfkenin kabardığını hissediyorum. Neye karşı bu öfke, hiç anlamıyorum. Tek bildiğim daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli olduğu. Odada elime ne geçerse pencereden dışarı fırlatasım geliyor. Sandalye, televizyon, kitap, tabak, çerçeveler; elime ne geçerse. Aşağıdan geçen birinin kafasına çarpıp onu öldürse bile umurumda değil. Bu aptalca bir şey belki ama, öyle anlarda gerçekten böyle hissediyorum. Şimdilik kendimi kontrol edebiliyorum. Ama öfkemi dizginleyemeyeceğim bir gün gelir de birisine zarar veririm diye de korkuyorum. Başkasına zarar vermektense kendime zarar vermeyi yeğlerim.”

Bunun üzerine ona ne dediğimi pek iyi hatırlamıyorum. Sanırım alınganlığa neden olmayacak şekilde teselli edici sözler çıkmıştı ağzımdan. Onun sözünü ettiği “öfke” ne anlama geliyordu, neyi işaret ediyordu, o zaman anlayamamıştım. Daha özenli şeyler söylemeliydim belki de. Ama, o gün ağzımdan özenli cümleler çıkmış olsaydı bile bu, onun kaderini değiştiremeyecekti bence.

Hesabı ödeyip bardan çıktık. O, raket çantasını kucaklayıp taksiye bindi, arabanın içinden bana el salladı. Bu benim Doktor Tokay’ı son görüşümdü. Yaz sıcağının hâlâ hissedildiği eylül ayının son günlerinden biriydi.

Hafta sonları yine spor salonuna gidiyordum ama artık Tokay gelmez olmuştu. Salondakiler de ondan haber alamadıklarını söylüyorlardı. Aslında spor salonlarında bu tür durumlar nadir değildir. Düzenli devam eden biri, gün gelir aniden gelmeyi bırakıverir. Spor salonu işyeri değildir ki. Gelmek ya da gelmemek kişinin özgür seçimidir. Bu yüzden ben de pek umursamamıştım. Böylece iki ay geçti.

Kasım ayının sonunda cuma günü öğleden sonra Tokay’ın

sekreterinden bir telefon geldi. Adının Goto olduğunu söyledi. Kalın bir ses tonuyla akıcı bir şekilde konuşuyordu; bana Barry White'ın müziğini çağrıştıran sesi, gece yarısı FM kanalındaki radyo programında sıkça çalan türden bir müzik gibiydi.

"Telefonda bu haberi veriyor olmak çok acı ama Tokay Bey geçen hafta perşembe günü vefat etti, bedeni bu pazartesi günü yalnızca akrabalarının katıldığı bir törenle, özel bir krematoryumda yakıldı."

"Vefat mı etti?" dedim şaşırmış halde, "daha iki ay önce görüştüğümüzde sağlıklı görünüyordu, birdenbire ne oldu ki?"

Telefonun diğer ucundaki Goto, bir süre sustu. Sonra, "Tokay Bey size iletmem için bir şey bıraktı" dedi. "Sizi zor durumda bırakmayacaksam eğer görüşebilir miyiz acaba? O zaman detaylı konuşabiliriz. Ne zaman, nereye derseniz, ben gelirim."

Birazdan görüşsek nasıl olur, diye sordum, *olur* diye yanıtladı Goto. Aoyama Caddesi'nin bir arkasındaki caddede bulunan kafeteryayı önerdim. Saat altıda. Orada sakince, rahatsız edilmeden konuşabilirdik. Goto bilmiyordu orayı ama, kolayca bulabileceğini söyledi.

Altıya beş kala buluşacağımız kafeteryaya vardığımda onun gelmiş olduğunu görüp yanına gittim. Hemen ayağa kalktı. Telefondaki kalın ses onun yapılı bir vücudu olduğunu düşündürmüştü, ancak karşımdaki uzun boylu, zayıf bir erkekti. Tokay'ın dediği gibi, oldukça yakışıklıydı. Kahverengi bir takım elbisenin içine beyaz gömlek giymiş, koyu hardal renkli bir kravat takmıştı. Uyumlu bir giyim tarzı vardı. Uzunca saçlarını güzelce taramıştı. Kâkülleri alnına düşüyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarında olmalıydı. Tokay'dan duymamış olsam onun gey olduğuna inanmazdım; son derece sıradan, iyi görünümlü bir gençti. Gür bir sakalı vardı. Ben geldiğimde duble espresso içiyordu.

Kısaca hal hatır sorduktan sonra ben de duble espresso sipariş ettim.

"Çok ani oldu ölümü, değil mi?" diye sordum.

Genç adam, yüzüne kuvvetli bir güneş ışığı vurmuş gibi gözlerini kıstı. "Evet, öyle oldu. Ani bir ölüm oldu. Çok şaşırtıcıydı. Bununla birlikte çok uzun süren, acı veren bir ölümdü de."

Bir şey demeden açıklama bekledim. Ama o bir süre –sanırım siparişim masaya getirilinceye kadar– doktorun ölümü hakkındaki detayları konuşmak istemiyor gibiydi.

"Doktor Tokay'a çok saygı duyardım" deyip konuyu değiştirdi genç adam. "Doktor olarak da, insan olarak da, gerçekten harika biriydi. Bana çok şey öğretti. Yaklaşık on yıldır klinikte çalışıyorum, eğer onunla karşılaşmasaydım, ben, şimdiki ben olamazdım. Doğru, dürüst bir insandı o. Hep güler yüzlü, mütevazıydı, insan ayırmaz, herkesle ilgilenirdi; herkes tarafından da sevilen biriydi. Birisi hakkında kötü konuştuğunu bir kez olsun işitmedim."

Ben de onun kimseyi kötülediğini duymamıştım.

"Tokay Bey sizden çok söz ederdi" dedim, "eğer siz olmasaymışsınız kliniği düzgün idare etmeyi başaramayacağını, özel yaşamının da berbat olacağını söylerdi."

Bunu duyunca Goto'nun dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Hayır, ben öyle önemli biri değilim. Geri plandaki biri olarak elimden geldiğince Doktor Tokay'a yardımcı olmaya çalıştım sadece. Bunun için de var gücümle gayret ettim. Bu beni mutlu ediyordu."

Kadın garson, espressoyu masaya bırakıp döndü. Goto, nihayet doktorun ölümü hakkında konuşmaya başladı.

"İlk fark ettiğim, doktorun öğle yemeği yemeyi kesmesiydi. Oysa öğle yemeklerini, basit bir yemek de olsa, aksatmadan yerdi. İşi ne kadar yoğun olsa da yemek konusunda muntazam biriydi. Ama artık öğlenleri hiçbir şey yemez olmuştu. 'Bir şeyler yemelisiniz' diye uyarsam da 'Dert etme, iştahım yok' di-

yerek reddediyordu. Ekim başıydı. Bu değişimden endişe duymaya başlamıştım, çünkü doktor günlük alışkanlıklarını aksatmaktan hoşlanmayan biriydi. Günlük rutinini her şeyden çok önemserdi. Öğle yemeklerini kesmekle kalmadı, spor salonuna da gitmez oldu. Haftada üç kez yüzmeye gider, *squash* oynar, vücut geliştirme egzersizleri yaparken, bunlara karşı tüm ilgisini birden yitirdi. Artık görünüşüne de önem vermiyordu. Temizliğe önem veren, şık giyinen biriyken, giydiklerine hiç özen göstermez olmuştu. Çok düşünceli görünüyordu, gitgide suskunlaştı ve artık hiç konuşmaz oldu, son derece dalgın birine dönüştü. Ona söylediklerimi duymuyor gibiydi. Mesai sonrasında görüştüğü kadınlarla da irtibatı kesmişti."

"Onun programını sen hazırladığın için bu değişimleri hemen fark ettin, değil mi?"

"Dediğiniz gibi. Özellikle kadınlarla buluşmaları, doktor için önemli günlük olaylardandı; deyim yerindeyse yaşam enerjisinin kaynağıydı. Bir anda bu enerjinin sıfırlanması, nasıl düşünürsem düşüneyim, normal bir şey değildi. Elli iki yaşındaydı, henüz çok yaşlı değildi. Doktor Tokay'ın, kadınlarla çok aktif bir yaşam sürdürmüş olduğunu sanırım siz de biliyorsunuz."

"Yaşam tarzını gizleme gereği duyan biri değildi zaten. Bu tarzıyla övündüğünü değil, dürüst biri olduğunu düşünüyorum."

Genç Goto başıyla onayladı. "Evet, o anlamda dürüst bir insandı. Benimle de pek çok şeyi paylaşırdı. Bu yüzden ondaki bu ani değişime çok şaşırdım. Artık bana bir şey anlatmaz olmuştu. Ne olursa olsun, artık her şeyi sır gibi kendine saklıyordu. Elbette ona sormadan edemiyordum; *kötü bir şey mi oldu, endişelendiğiniz bir şey mi var,* diye. Ama o başını sağa sola sallamakla yetiniyor, yüreğini zerre kadar açmıyordu bana. Ağzından tek söz çıkmaz olmuştu. Gözümün önünde eriyip gidiyordu. Yeterince yemediği, gün gibi ortadaydı.

Ne var ki, elbette onun özel yaşamına karışamıyordum. O iyi huylu biriydi ama kimseyi özel yaşam alanına öyle kolayca kabul etmezdi. Uzun zaman özel sekreteri gibi çalışmıştım ama evine sadece bir kez gitmişliğim vardı. Evine rahatça girip çıkabilenler sanırım yakın ilişki kurduğu kadınlardı. Ancak uzaktan uzağa endişeleniyordum onun için."

Goto bunları söyledikten sonra yine iç çekti. *Yakın ilişki kurduğu kadınlar* konusunda sanki bir tür boyun eğme duygusunu ifade eder gibi.

"Her gün, göz göre göre eriyip gidiyordu yani?" diye sordum.

"Evet, öyle. Gözleri içine çökmüş, yüzü kâğıt gibi solmuştu. Yürürken yalpalıyordu, eli neşter tutamaz hale gelmişti. Artık ameliyatlara da giremiyordu. Becerikli bir asistan doktor vardı neyse ki, bir süreliğine onun yerine ameliyatlara o girdi. Ama bu böyle sürüp gidemezdi. Durmadan birilerine telefon edip randevuları iptal ediyordum, klinik çalışamayacak duruma gelmek üzereydi. Artık kliniğe de gelmez olmuştu. Ekim ayı sonuydu. Evine telefon ediyordum, açan olmuyordu. Ondan iki gün boyunca haber alamadım. Bende evinin yedek anahtarı vardı; üçüncü günün sabahında bu anahtarı kullanıp evine girdim. Bunu yapmamam gerekirdi ama endişeden yerimde duramaz olmuştum.

Kapıyı açınca içeriden kötü bir koku geldiğini fark ettim. Yere bir sürü şey saçılmıştı. Kıyafetlerini çıkarıp etrafa fırlatmıştı; takım elbiseden iç çamaşırlarına kadar her şey ortalık yerdeydi. Etraf sanki aylardır düzenlenmemiş gibi görünüyordu. Pencereler sımsıkı kapalıydı, içerisi havasız kalmıştı. O ise yatakta öylece, sessiz bir şekilde yatmaktaydı."

O sahne yeniden gözünde canlanmıştı sanki. Gözlerini kapattı, başını eğdi.

"İlk bakışta onun öldüğünü sandım, yüreğim duracak gibi oldu. Yaşıyordu. Zayıf, solgun yüzünü bana doğru çevirmiş, bakıyordu. Gözlerini kırpıyordu ara ara. Çok sessizce nefes

alıp veriyordu. Boynuna kadar çektiği battaniyenin altında kımıltısız yatıyordu. Ona seslendiysem de tepki vermedi. Kurumuş dudakları sanki birbirine dikilmiş gibi sımsıkı kapalıydı. Sakalı epey uzamıştı. Önce pencereyi açıp içeriyi havalandırdım. Acil harekete geçilmesini gerektiren bir durum olmadığı gibi, gördüğüm kadarıyla acı da çekmiyordu. Öncelikle evi derleyip toplamaya karar verdim; etraf o kadar kötü durumdaydı ki. Ortalığa dağılmış giysileri toplayıp çamaşır makinesinde yıkanabilenleri yıkadım, kuru temizlemeciye verilmesi gerekenleri bir torbaya doldurdum. İçinde beklemiş suyu boşaltıp küveti temizledim. Küvetteki kirli su izinden, suyun uzun zamandır içinde beklediği anlaşılıyordu. Titiz doktor için bu kabul edilemez bir şeydi. Demek ki düzenli gelen temizlikçinin işine son vermişti; evdeki eşyaların üzerinde bir karış toz vardı. Mutfak lavabosunda ise kirli tek bir şey yoktu, içi de tertemizdi. Diğer bir deyişle, uzun zamandır pek uğramamıştı mutfağa. Birkaç madensuyu şişesi boş bir halde yere devrilmiş duruyordu, ama bir şey yediğine dair bir iz yoktu. Buzdolabının kapağını açınca tarif edilemez kötü bir koku yayıldı mutfağa, buzdolabının içindekiler çürümüştü. Tofu, sebzeler, meyveler, süt, sandviç, domuz eti; hepsi bozulmuştu. Onları büyük bir çöp torbasına koydum, apartmanın bodrumundaki çöp kutusuna taşıdım."

Genç adam, boş espresso fincanını eline alıp bir süre evirip çevirerek baktı. Sonra başını kaldırıp anlatmaya devam etti.

"Evi eski haline getirmem üç saatten fazla sürdü. O arada pencereleri açık bırakmıştım, nahoş kokular hemen hemen kaybolmuştu. Doktor hiç konuşmuyordu. Ben evin içinde dolaşırken beni gözleriyle takip ediyordu sadece. Zayıflayıp incelmiş yüzünde gözleri her zamankinden daha büyük ve parlak görünüyordu. Ama o gözlerde duygudan eser yoktu. Bana bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Nasıl anlatsam? Hani hareket eden cisimlere odaklanmaya ayarlanmış otomatik kameralar

vardır ya, işte onun mercekleri gibiydi gözleri. Sadece bir cismi takip ediyordu. O cisim ben miydim, orada ne yapıyordum, bunların ayrımında değildi. Son derece kederli bakan gözlerdi bunlar, insanın ömrü boyunca unutamayacağı kadar kederli.

Sonra elektrikli tıraş makinesiyle sakallarını kestim. Islak bir havluyla yüzünü sildim. O hiç tepki vermedi. Ne yaptıysam öylece durdu. Sonra aile hekimini aradım, durumu anlatınca çarçabuk geldi. Onu muayene edip basit tetkikler yaptı. Bu esnada Doktor Tokay tek söz etmedi. Sadece o ifadesiz, boş gözlerle bizi izlemekle yetindi.

Nasıl doğru ifade edeceğimden emin değilim ama böyle söylemek uygun olmasa da söylemeden edemeyeceğim; doktor artık yaşıyormuş gibi görünmüyordu. Aslında hiçbir şey yemeden bir mumyaya dönüşerek yer altına gömülmüş biri olması gerekirken, dünyevi isteklerinden arınamadığı için mumyaya dönüşememiş, toprak üzerinde sürünen bir insan haline gelmiş gibiydi. Bunun rezil bir benzetme olduğunun farkındayım ama o sırada hissettiğim şey tam da buydu. Ruhu bedenini çoktan terk etmiş ve geri gelecek gibi de görünmüyordu. Ancak iç organları ondan bağımsız olarak çalışıyordu. Böyle tuhaf bir şeydi işte."

Genç adam birkaç kez başını yukarı aşağı salladı.

"Özür dilerim. Çok zamanınızı aldım. Daha fazla uzatmadan, kısaca anlatayım. Doktor Tokay, anoreksiya gibi bir rahatsızlığa yakalanmıştı. Ağzına tek lokma almıyor, sadece su içerek yaşıyordu. Hayır, tam olarak anoreksiya da değildi bu. Bildiğiniz gibi anoreksiyaya kapılanların tamamına yakını genç kızlardır. Güzellik uğruna, zayıflama gayesiyle pek yemezler, ancak zamanla artık neredeyse hiçbir şey yiyemez hale gelirler. Uç bir örnek çünkü sıfır beden olmak gibi bir takıntıları vardır. Bu yüzden orta yaşlı birisinin anoreksiyaya yakalanması olası değildir pek. Ancak Doktor Tokay'ın durumunda, görünen aynen buydu. Kuşkusuz o güzellik uğruna

bunu yapıyor değildi. Onunkisi bence, *tam sözcüğü sözcüğüne* boğazından tek lokma geçememesiydi."

"Aşk hastalığından mı?" diye sordum.

"Sanırım ona yakın bir şey" dedi genç Goto. "Ya da kendini sıfırlama arzusu. Doktor, kendini yok etmek istemiş olabilir. Öyle olmasa, normal bir insanın açlıktan kıvranma acısına katlanması mümkün değildir. Bedeninin sıfırlanmaya doğru ilerlemesinin sevinci, bu acıya üstün gelmiş olmalı. Muhtemelen anoreksiyaya yakalanan genç kızların vücut ağırlıkları azalırken hissettikleri sevinç gibi."

Tokay'ın yatağında uzanmış, sırılsıklam bir âşık olarak adeta bir mumya gibi zayıflayıp inceldiğini hayal etmeye çalıştım. Ne var ki, neşeli, sağlıklı bir gurme ve şık giyimli bir adamdan başka bir şey canlanmadı gözümde.

"Kendisine vitamin iğnesi yapıldı, hemşire gelip serum taktı. Ancak vitamin iğnesinin bir yararı olmadığı gibi, serumdan kurtulmak istese onu da istediği an söküp çıkarabilirdi. Ben sürekli başucunda bekleyemezdim ki. Zorla bir şey yedirmeye kalkıştığımızda hemen kusuyordu. Hastaneye yatıramıyorduk, kendi rızası olmadan zorla götüremezdik. Bu noktada Doktor Tokay yaşama isteğini yitirmiş, kendini sıfıra yaklaştırmaya kararlıydı. Ne yaparsak yapalım, ne kadar vitamin iğnesi vurursak vuralım, bu süreci durdurmak mümkün değildi artık. Açlığın onun bedenini açgözlü bir şekilde yiyip bitirmesini ellerimizi kavuşturup izlemekten başka bir şey yapamıyorduk. Yürek sızlatan günlerdi. Bir şey yapmamız gerekiyordu ama aslında hiçbir şey yapamıyorduk. Ama en azından o günlerde onun yüzünde acı ifadesi görmemiştim. Her gün onun evine gidiyor, posta kutusunu kontrol ediyor, evi süpürüyor, yatakta yanına oturup onunla konuşuyordum. İş konusunda bilgi veriyor, havadan sudan söz ediyordum. Ne var ki onun ağzından tek bir sözcük bile çıkmıyordu. Tepki denebilecek bir hareket dahi yapmıyordu. Bilincinin yerinde olup olmadığı bile anlaşıl-

mıyordu. Kımıldamadan duruyor, ifadesiz koca gözlerini yüzüme dikip bakıyordu sadece. Gözleri çok tuhaf bir şekilde saydamdı, sanki dikkatli baksan arkasını görecekmişsin gibi."

"Kadınlarla ilgili kötü bir şey mi yaşadı?" diye sordum. "Evli ve çocuklu bir kadınla çok yakın bir ilişki yaşadığını anlatmıştı da."

"Evet, tahmin ettiğiniz gibi. Bir süredir o kadınla gerçekten yakın bir ilişki yaşamaktaydı. Durum günlük, hafif bir eğlence olmaktan çıkmıştı. O kadınla arasında ciddi bir şeyler oldu. Bu yüzden, doktor yaşama isteğini kaybetti. O kadının evine telefon ettim. Ama telefona kendisi değil, kocası çıktı. 'Klinikteki randevusu için eşinizi aramıştım, görüşebilir miyim?' dedim. 'O artık bu evde yaşamıyor' dedi kocası. 'Ona nasıl ulaşabilirim, telefon numarası var mı?' diye sordum bu kez. Soğuk bir tonda 'Bilmiyorum' dedi ve telefonu kapattı."

Bir süre sustuktan sonra konuşmaya devam etti.

"Uzatmayayım, sonunda o kadının nerede oturduğunu araştırıp buldum. Kocasını ve çocuğunu terk etmiş, evden ayrılmıştı, başka bir adamla yaşıyordu."

Bir süre nutkum tutulmuş gibi kalakaldım. Başta, anlattıklarının mantığını tam kavrayamadım. Sonra, "Yani kocasını da, Tokay Bey'i de, her ikisini de yok saydı, öyle mi?" dedim.

"Basitçe öyle denebilir" dedi genç adam yutkunarak. Kaşları çatıldı.

"Üçüncü bir erkekle ilişki yaşıyormuş meğer. Ayrıntıları bilmiyorum ama kendisinden genç biriymiş. Bu benim kişisel görüşüm ama pek de sağlam ayakkabı değildi adam. O adam için evden kaçmış. Doktor Tokay, deyim yerindeyse, bir basamaktan başka bir şey olmamıştı onun için, hoyratça kullanılmıştı. Doktorun o kadına oldukça yüklü miktarlarda paralar aktardığının kayıtları çıktı ortaya. Banka hesaplarında, kredi kartı ekstrelerinde büyük miktarda para hareketleri vardı. Muhtemelen pahalı hediyeler almak için kullanmıştı bu para-

ları. Ya da borç olarak vermişti. Paranın nasıl kullanıldığına dair çok açık kanıtlar yoktu, fazla detay bulunamadı ama çok kısa bir süre içinde ciddi tutarlarda paralar çekilmişti."

Derin bir iç çektim. "Çok âşıktı demek ki."

Genç adam başıyla onayladı. "Eğer o kadın, 'Kocam ve çocuğumu bırakamam; seninle ilişkimizi burada tamamen bitirelim' diyerek onu terk etmiş olsaydı buna dayanabilirdi sanırım. Ona gerçekten âşık olduğundan elbette hayal kırıklığına uğrardı ama kendini ölmeye bırakmazdı. Onunla ayrılmasında mantıklı bir neden olsaydı, ne kadar derinlere, dibe batsa da, bir gün yine yukarı çıkabilirdi. Ancak üçüncü bir erkeğin ortaya çıkışı ve kendisinin kurnazca kullanıldığı gerçeği ona çok ağır bir darbe vurmuş olmalı."

Hiç konuşmadan onu dinliyordum.

"Öldüğünde otuz, otuz beş kiloya kadar düşmüştü. Normalde yetmiş kilodan fazlayken, vücut ağırlığının yarısının altına düşmüştü. Dalgaların çarpa çarpa aşındırdığı bir kayalık gibi, iskeleti ortaya çıkmıştı. Karşınıza çıksa başınızı başka yöne çevirmek isteyeceğiniz bir görüntüsü vardı. Bana eski filmlerde gördüğüm, Nazi kamplarından yeni kurtulmuş Yahudi mahkûmların bir deri bir kemik görüntülerini çağrıştırmıştı."

Toplama kampı. Öyle ya, yerinde bir tespitti bu. *Ben aslında neyim? Bugünlerde sıklıkla bunu düşünüyorum.*

"Tıbbi açıdan ölüm nedeni, kalp yetmezliği. Kalbi, kan pompalayamayacak kadar güçten düşmüş. Ama bana sorarsanız, onun ölümüne aşkı sebep oldu. Sözcüğü sözcüğüne, *aşk hastalığı.* O kadına defalarca telefon ettim, durumu anlatıp ricalarda bulundum. Neredeyse dizlerine kapanıp yalvaracaktım. Tek bir sefer de olsa, kısacık bir süreliğine de olsa, Tokay Bey'le görüşün n'olur, o bu şekilde daha fazla yaşayamaz, dedim. Ama o gelmedi. Gelseydi, doktor ölmeyecekti diye düşündüğümden değil, çünkü o çoktan göze almıştı ölümü. Ama

belki de başka bir duyguyla ölürdü. Aksi de olabilirdi; o kadın gelmiş olsaydı doktorun kafası daha da karışacaktı belki, bu ona daha fazla acı çektirecekti. Ne olurdu kestiremiyorum. Dürüstçe söylemek gerekirse, bu durumla ilgili birçok şey bana anlaşılır gelmiyor. Anladığım tek bir şey var: Büyük bir aşk yaşayıp boğazından tek lokma geçmediği için canından olan bir insanın aslında bu dünyada daha önce hiç var olmadığı. Siz de benim gibi mi düşünüyorsunuz?"

Ona hak verdim. Gerçekten de böyle bir şeyi ben de hiç duymamıştım. Bu anlamda Tokay Bey kesinlikle özel biriydi. Bunları söylediğimde genç Goto iki eliyle yüzünü kapatıp sessizce ağladı. Onu gerçekten çok seviyor olmalıydı. Teselli etmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Ağlaması bitince pantolon cebinden çıkardığı temiz, beyaz bir mendille gözyaşlarını kuruladı.

"Özür dilerim, saçmaladım..."

"Biri için ağlamak, saçmalamak demek değildir" dedim, "özellikle de yitirdiğiniz önemli biriyse." Genç Goto, bana teşekkür etti, "Bunu söylemeniz beni rahatlattı" dedi.

Masanın altından bir *squash* raket çantası çıkarıp bana uzattı. Kutunun içinde yeni, Black Knight marka birinci sınıf bir raket vardı.

"Bu Tokay Bey'den. Posta yoluyla sipariş etmişti, ama raket ulaştığında o artık *squash* oynama isteğini çoktan kaybetmişti. Tanimura Bey'e ver diye bana emanet etti. Son zamanlarına doğru bilinci kısa bir süreliğine yerine gelmişti, birkaç şey vasiyet etti; bu raket de onlardan biriydi. Uygun bulursanız kullanır mısınız?"

Teşekkür edip raketi aldım. Kliniğin durumunu sordum.

"Şimdilik kapalı, önünde sonunda tamamen kapanacak ya da tüm ekipmanıyla birlikte satışa çıkarılacak" dedi. "Elbette evrak işleri olduğundan ben bir süre daha yardımcı olacağım, ama sonra ne yapacağıma henüz karar vermedim. Ken-

dimi toparlamam için zamana ihtiyacım var. Şu anda mantıklı düşünecek halde değilim."

Geçirdiği şoktan bir an önce çıkarak yaşamını başarılı bir şekilde sürdürmesini diledim.

"Tanimura Bey, izin verirseniz sizden bir isteğim olacak. Lütfen Doktor Tokay'ı hiç unutmayınız. O saf yürekli biriydi. Ölen insanlar için yapabileceğimiz ne var diye soracak olursanız bu, onları olabildiğince uzun bir süre hatırlamaktır, derim. Söylendiği kadar kolay bir şey değil kuşkusuz. Ve herkesten istenecek bir şey de değil."

"Aynen söylediğin gibi" dedim. Ölmüş kişiyi uzun süre hatırlamak, düşünüldüğü kadar kolay bir şey değildir. Elimden geldiğince onu hatırlamaya gayret edeceğime dair ona söz verdim. Doktor Tokay'ın ne kadar saf yürekli biri olduğunun değerlendirmesini ben yapamazdım ama onun, *sıradışı* olduğu kesindi, hatırlanacak değerde biriydi. El sıkışıp ayrıldık.

Bu satırları Doktor Tokay'ı unutmamak için yazıyorum. Benim için yazmak, bir şeyi unutmamak için en etkili yöntem çünkü. İlgili kişilere rahatsızlık vermemek adına, adları ve yerleri biraz değiştirdiysem de, olaylar hemen hemen tam olarak bu şekilde gerçekten yaşandı. Genç Goto'nun bir yerlerde bu satırları okuyacağını ümit ediyorum.

Doktor Tokay ile ilgili olarak çok iyi hatırladığım bir şey daha var. Bir gün bana kadınlarla ilgili bir görüşünü dile getirmişti. Bu konuya nereden gelmiştik hatırlamıyorum gerçi. Tüm kadınların yalan söylemek konusunda doğuştan gelen özel bir yeteneğe, adeta bunu mümkün kılan bağımsız bir organa sahip olduklarına inanıyordu. Ne zaman, nerede, nasıl bir yalan söyleyeceği kişiye göre farklılık gösterse de aslında bütün kadınlar karşılaştıkları uygunsuz bir durumda mutlaka bir yalan uyduruyorlar, en ciddi anlarda bile yalan söylemekte bir an bile tereddüt etmiyorlardı. Bunu yaparken de

ne yüz ifadeleri değişiyor, ne de ses tonlarında ufacık bir titreme oluyordu. Çünkü aslında bu kadınlar değildi yalan söyleyen, onlarda bulunan bu bağımsız organ kendiliğinden çalışıyordu. Bu yüzden yalan söyleyince –çok özel durumlar dışında– onların o güzel ve iyi yürekleri sızlamıyor, huzurlu uykuları bölünmüyordu.

Tokay Bey'in bir şeyi bu kadar kesin bir şekilde ifade etmesi, ender bir durum olduğundan söylediği zamanı çok net hatırlıyorum. Onun bu düşüncesine temelde katılmakla birlikte, biraz farklı düşündüğüm noktalar da olabilirdi. Sanırım ikimiz de farklı, kendimize özgü rotaları takip ederek tırmanıyor, sonunda aynı dağın pek de ferah olmayan zirvesine ulaşıyorduk.

Ölmeden önce bu düşüncesinde haklı çıkmış olmasının sevincini duyduğuna şüphem yok. Belirtmeye gerek yok sanırım, Doktor Tokay'ın içine düştüğü durum nedeniyle ona çok acıyorum; bu beni kahrediyor. Yemek yemeyi kesip açlıktan azap çekerek ölmek için son derece kararlı biri olmak lazım. Hem fiziksel hem de ruhsal açıdan çektiği acıyı anlamak bir yana hayal etmek bile güç. Ancak aynı zamanda bedenini sıfır noktasına yaklaştırmayı isteyecek denli bir kadına –bu kadının nasıl biri olduğu bir kenara– yürekten âşık olmasına da imrenmeden edemiyorum. Eğer yapmak isteseydi her zamanki mekanik yaşamını sürdürür, bunda da başarılı olurdu. Aynı anda birkaç kadınla hafif bir ilişki yaşar, üstün kalite Pinot Noir dolu kadehini kaldırır, evindeki pahalı piyanosunda "My Way"i çalar, şehrin her köşesinde eğlenceli şeyler yaşamaktan keyif almaya devam edebilirdi. Ama o, boğazından tek lokma geçmeyecek kadar acı veren bir aşka düşmüş, tümüyle yeni bir dünyaya adım atmış, o güne değin hiç görmediği ışığı görmüş, bunun sonucunda da kendini ölüme bırakmıştı. Genç Goto'nun deyişiyle, *sıfır noktasına yakınlaşmıştı.* Hangi tarz yaşam onun için gerçek anlamda mutluluk veri-

ci veya sahiciydi, buna ben karar veremem. O yıl eylülden kasım ayına dek Tokay Bey'in yaşadıkları genç Goto için olduğu kadar, benim için de bilinmezliklerle doluydu.

Squash oynamaya devam ediyorum ama Tokay öldükten sonra taşındığım için başka bir spor salonuna gidiyorum. Yeni yerde genelde spor salonunda kiraladığım profesyonel oyuncularla oynuyorum. Pahalıya geliyor ama böylece kafam rahat ediyor. Doktor Tokay'ın verdiği raketi kullanmıyorum; benim için fazla hafif olması da bir sebep. O hafifliği elimde hissedince, istemeden onun zayıflayıp giden bedeni canlanıyor gözümde.

Onun kalbi atınca benimkini de hareket ettiriyor sanki. Birbirine bağlı iki tekne gibi; halatı kesmek istesem de, onu kesebilecek bir bıçak yok hiçbir yerde.

Onun yanlış tekneye bağlandığını düşünmüştük. Gerçekte bu kadar basitçe söylenip geçiştirilecek bir şey miydi? Düşünüyorum da, o kadın (sanırım) bağımsız organını kullanıp yalan söylerken, kuşkusuz anlam biraz değişse de, Doktor Tokay da yine bağımsız organını kullanıp âşık olmuştu. Bu, istese de vazgeçemeyeceği bir bağımlılık haline gelmişti. Onların yaşadıkları karşısında üçüncü kişi olarak yorum yapmak, üzgün bir ifadeyle boyun bükmek kolay. Ancak bizi göğe çıkaran, vadinin dibine düşüren, şaşkına döndüren, güzel hayaller gördürüp bazen ölüme götüren bu organ olmasa, yaşamlarımız büyük olasılıkla çok sıkıcı olurdu. Ya da sadece bir envanter listesi olarak sona ererdi.

Kendi seçerek gittiği ölüm anında Tokay'ın ne düşündüğünü, ne hayal ettiğini bilmek elbette mümkün değil. Derin bir acı ve ıstırap çekerken, bana hiç kullanmadığı *squash* raketinin verilmesini vasiyet edecek kadar kısa bir süreliğine bilinci yerine gelmişti. Onunla bir mesaj göndermek istemişti muhtemelen. “Ben aslında neyim?” sorusunun yanıtını yaşamının sonuna gelince bulmuştu belki de. Ve bunu bana iletmek istemiş olabilirdi. Öyle olmalı.

Şehrazad

Habara ile her sevişmelerinin ardından ona çok ilginç ve tuhaf hikâyeler anlatırdı. Tıpkı *Binbir Gece Masalları*'ndaki prenses Şehrazad gibi. Durumları farklıydı elbette, gün doğduğunda onun boynunu vurdurmak gibi bir niyeti yoktu Habara'nın (hem zaten bir kez bile onunla sabahlamış değildi). Habara'ya hikâyeler anlatıyordu, çünkü canı öyle istiyordu. Böylece tüm gününü evde tek başına geçirmek zorunda olan Habara'yı avutmak istiyordu belki de. Ama sadece bu da değildi, *yatağın içinde bir erkekle birlikteyken onunla samimi bir sohbet etmeyi seviyor olmalı* –özellikle de seks yaptıktan sonra baş başa geçirilen o uyuşuk zamanda– diye tahmin ediyordu Habara.

Bu yüzden Habara ona Şehrazad adını takmıştı. Ona bu adla hitap etmiyordu ama düzenli olarak tuttuğu güncesine, onun geldiği günün sayfasına "Şehrazad" diye tükenmezkalemle yazıyordu. O gün anlattığı masalın içeriğini de kısaca –ileride güncesi okunacak olursa, anlaşılmayacak şekilde– kaydediyordu.

Şehrazad'ın anlattıkları gerçekten yaşanmış olaylar mıydı, yoksa tamamıyla kurgu ürünü müydü veya kısmen gerçek kısmen kurmaca mıydı, bilmiyordu Habara. Anlamak imkânsızdı. Anlattıklarında gerçek ile varsayım, gözlem ile hayal birbirinin içine geçmişti, bunları ayırmak mümkün değildi. Bu yüzden de Habara, anlatılanların gerçek mi uydurma mı olduğuna takılmıyor, hiçbir şey düşünmeden onun an-

lattıklarına kulak veriyordu. İster gerçek ister yalan olsun, isterse her ikisini birden içersin, onun için fark etmiyordu.

Her ne ise, Şehrazad anlattıklarıyla karşısındakini büyüleyen bir dil becerisine sahipti. Konu ne olursa olsun ondan özel bir hikâye çıkarırdı. Ses tonu, duraklamaları, hikâyeyi ilerletme tarzı, hepsi kusursuzdu. İnsanın ilgisini çekip onu meraklandırır, düşündürüp tahminlerde bulunmasını sağlar, nihayetinde de dinleyenin arzu ettiği sonu verirdi ona. Bu mükemmel teknikle, sadece bir anlığına bile olsa, dinleyenin gerçek dünyayı unutmasını sağlardı. Kötü anıları, endişeleri, ıslak bir bezle kara tahtayı siler gibi tertemiz yapardı. *Bundan başka ne isteyebilirim ki* diye düşünürdü Habara. Onun şimdi ihtiyaç duyduğu şey tam olarak buydu çünkü.

Şehrazad otuz beş yaşındaydı; Habara'dan dört yaş büyüktü. Aslında ev hanımıydı (hemşirelik diploması vardı, bazen ihtiyaç durumlarında işe çağrıldığı olurdu). İlkokula giden iki çocuğu vardı. Eşi bir şirkette çalışıyordu. Evi, Habara'nınkinden arabayla yirmi dakikalık mesafedeydi. En azından onun Habara'ya kendi hakkında verdiği bilgilerin (neredeyse) hepsi buydu. Bu bilgiler gerçek miydi, Habara'nın doğrulama imkânı yoktu. Öte yandan, kuşku uyandıracak bir durum da yoktu ortada. Adını söylememişti. "Adımı bilmenin bir önemi var mı ki?" demişti Şehrazad. Dediği gibi, adının bir önemi yoktu. O, onun için "Şehrazad"dı, onu bu şekilde anabilirdi. Kadının da Habara'yı adıyla –adını bildiğine şüphe yoktu– çağırdığı olmamıştı hiç. Sanki adını ağzına almak, uğursuz ve uygunsuz bir şey olacakmış gibi, kadın onun adını söylemekten özenle kaçınıyordu.

Şehrazad'ı iyimser bir tavırla *Binbir Gece Masalları*'ndaki güzel prensese benzetmeye ne kadar uğraşsanız da, ona benzemiyordu. Bedeninin orasından burasından (boşluklara macun doldurulmuş gibi) etler fışkırmaya başlamış klasik, şehirli bir ev kadınıydı. Orta yaşa doğru emin adımlarla iler-

lemekteydi. Gıdısı çıkmış, göz çevresinde kırışıklıklar oluşmuştu. Saç şekli, giyim tarzı ve makyajına kayıtsız kalmak tam olarak mümkün değilse de, hiç de ilgi uyandırıcı değildi. Çekici olmadığı gibi yüzü de güzel sayılmazdı, bu yüzden insanları etkileyen biri değildi. Onunla yolda karşılaşan, asansörde rastlaşan pek çok kişi dönüp bakmazdı ona. On yıl önce hayat dolu, şirin bir kızdı belki. Caddede birçok erkek başını çevirip ona bakmış da olabilirdi. Öyle olsa bile, o günlerin üzerine artık perde kapanmıştı. Ve o perdenin yeniden açılması olanaklı görünmüyordu.

Şehrazad, haftada iki kez "ev" ziyaretine geliyordu. Bunlar hafta içi önceden belirlenmiş günler olmuyordu. Hafta sonu ailesiyle vakit geçirmesi gerekiyordu demek ki. Gelmeden bir saat önce mutlaka telefon açardı. Evin yakınındaki bir süpermarkette mutfak alışverişi yapar, poşetleri eski model, küçük, mavi *hatchback* Mazda'sına yükleyip ona gelirdi. Arabanın arka tamponunda göze çarpacak büyüklükte bir göçük vardı ve tekerlekleri kirden simsiyahtı. Arabasını "ev"in park yerine bırakır, arabanın kapısını açarak alışveriş poşetlerini çıkarıp taşır, sonra kapı zilini çalardı. Habara gözetleme deliğinden bakar, sonra kilidi açar, zinciri yerinden çıkarıp kapıyı açardı. Kadın doğrudan mutfağa gider, aldığı yiyecekleri buzdolabına yerleştirirdi. Sonraki gelişi için yeni alışveriş listesi oluştururdu. İşinin ehli, becerikli bir ev kadınıydı. Bütün bunları yaparken hiç konuşmaz, yüzündeki ciddi ifade değişmezdi.

O işini bitirdikten sonra, her ikisi de bir şey söyleme gereği görmeden, sanki görünmeyen bir deniz akıntısı tarafından sürüklenmiş gibi yatak odasında bulurlardı kendilerini. Şehrazad bir şey demeden üstündekileri çıkarır, Habara'yla birlikte yatağa girerdi. Neredeyse tek kelime etmeden birbirlerine sarılır, sanki kendilerine verilmiş bir ödevi birlikte yapar gibi, baştan sona belirli prosedürleri uygulayarak sevişirlerdi. Regl dönemiyse kadın onu elini kullanarak tat-

min ederdi. Elini kullanmak konusundaki becerisi nedense Habara'ya onun hemşire diploması olduğunu hatırlatırdı.

Sevişmeleri bitince, yan yana uzanıp sohbet ederlerdi. Sohbet desek de aslında konuşan neredeyse hep kadındı, Habara sadece ona uygun seslerle karşılık verir, ender olarak da soru yöneltirdi. Saat dört buçuğu gösterince, Şehrazad konuşmasını, yarıda kalmış olsa da keser (niyeyse tam da konuşmanın en heyecanlı yerinde), yataktan kalkıp yere dağılmış kıyafetlerini apar topar alıp giyer, dönüş hazırlığını tamamlardı. "Akşam yemeği hazırlamam gerekiyor" diyerek ayrılırdı yanından.

Habara ona kapıya kadar eşlik eder, sonra kapıya yine zinciri geçirir, kirli mavi arabanın gidişini perde aralığından izlerdi. Saat altıda buzdolabından yemek malzemelerini çıkarıp basit bir yemek hazırlar ve tek başına yerdi. Bir süre aşçı olarak çalıştığından onun için yemek yapmak kesinlikle zahmetli bir iş değildi. Yemek sırasında Perrier içer (asla alkol almazdı), sonra kahve içerek DVD izler ya da kitap okurdu (geniş zamanlar ayırarak, anlamak için aynı yeri defalarca okumasını gerektiren kitapları seviyordu). Bunlardan başka özel bir şey yoktu yaptığı. Sohbet edecek kimsesi yoktu, telefon edecek kimsesi de. Bilgisayarı olmadığından internete de giremiyordu. Gazete aboneliği olmadığı gibi televizyon programlarını da izlemiyordu (bunun için geçerli bir sebebi vardı). Dışarı da çıkamıyordu. Eğer Şehrazad bir sebeple ziyaretlerini sona erdirirse, dışarıyla bağlantısı tamamen kopacak, tam anlamıyla ıssız bir adada terk edilmiş gibi olacaktı.

Ancak bu olasılık Habara'yı hiçbir şekilde endişelendirmiyordu. "Bu benim kendi başıma çaresine bakmam gereken bir durum. Çetin bir durum ama bir şekilde üstesinden gelebilirim. Tek başıma ıssız bir adaya düşmedim ya. O değil de, *asıl ben ıssız adanın ta kendisiyim*" diye düşünmüştü

Habara. Tek başına yaşamaya eskiden beri alışıktı, yalnızlık karşısında morali öyle kolay bozulmazdı. Habara'nın yüreğini burkan şey, ıssız bir adaya düştüğü takdirde Şehrazad ile yatakta sohbet edemeyecek olmasıydı. Daha açık söylersek, onun anlattığı hikâyeleri artık dinleyemeyecek olmaktı.

Habara bu "ev"e yerleşip rahatladıktan sonra sakal bırakmaya başlamıştı. Sakalları sıktı. Görüntüsünü değiştirmek gibi bir amacı da vardı kuşkusuz ama sebep sadece bu değildi. Sakallarını uzatmasının asıl nedeni çok sıkılmış olmasıydı. Sakalı olursa, çenesine, favorilerine, burnunun altına sık sık elini dokundurup o dokunma hissinin hazzına varabilirdi. Sakalına makas ve tıraş makinesiyle şekil vermek için zaman harcardı. Böylece, kendi farkında olmasa da aslında sadece sakalını uzatmakla monotonluktan kurtulmuş olurdu.

"Önceki yaşamımda bofa balığıydım ben" demişti bir keresinde Şehrazad yataktayken. Bir başka seferinde de son derece rahat bir şekilde, "Kuzey Kutbu kuzeydedir" deyivermişti.

Bofa balığının neye benzediği, nasıl bir canlı olduğu hakkında zerre kadar fikri yoktu Habara'nın.

"Bofa balıkları, alabalıkları nasıl yer biliyor musun?" diye sormuştu sonra.

"Yoo, bilmiyorum" diye yanıtlamıştı Habara. Bofa balığının alabalık yediğini de ilk kez duyuyordu.

"Bofa balığının çenesi yoktur, işte bildiğin yılanbalığından farkı da budur zaten."

"Aa, yılanbalığının çenesi mi varmış?"

"Hiç yılanbalığına doğru düzgün bakmadın mı sen?!" diye sordu kadın şaşırmış halde.

"Bazen yerim ama çenesini görme şansım olmadı hiç!"

"Bir dahaki sefere iyice bak e mi? Akvaryuma falan gidersen eğer. Normal yılanbalığının çenesi de dişleri de vardır. Ama bofa balığı çenesizdir. Onun yerine ağzı vantuz işlevi gö-

rür. Bu vantuzla nehir ve göl dibindeki kayalara yapışarak salım salım salınır, aynı su bitkileri gibi."

Habara, göl dibinde bir sürü bofa balığının bitki gibi salındığını hayal etti. Nasıl düşünürse düşünsün bu gerçeküstü bir manzaraydı. Gerçi Habara, gerçeklerin gerçek ötesine geçtiği pek çok durum da yaşamıştı.

"Bofa balığı su bitkileri arasında yaşar, bedenini onların arasına gizler. Üzerinden alabalık geçerken usulca yukarı süzülür ve balığın karnına ağzını dayar. Sülük gibi yapıştığı alabalıkla ortak yaşam sürdürür. Vantuz gibi kullandığı ağzında, üzerinde dişler olan bir dili vardır, dilini adeta bir törpü gibi kullanıp balığın karnında delik açar ve onu azar azar yer."

"Hımın, o zaman bofa balığı olmak istemem ben" diye yanıtladı Habara.

"Roma İmparatorluğu döneminde pek çok yere bofa balığı havuzu kurulmuştu, emirlere uymayan köleler bu havuzlara canlı canlı atılır, onlara yem yapılırmış."

Roma İmparatorluğu döneminde köle olmak da istemezdim, diye düşündü Habara. Aslında hiçbir dönemde köle olmak istemezdi.

"İlkokuldayken, akvaryuma gitmiştik; ilk kez orada görmüştüm bofa balığını, nasıl yaşadığıyla ilgili açıklama notunu okuyunca, önceki yaşamımda bofa balığı olduğumu anlamıştım" dedi Şehrazad. "Çünkü suyun dibinde bir kayaya yapışmış halde, bir bitki gibi salım salım salınıp üzerimden geçen tombul alabalıkları izlediğimi çok net olarak hatırlıyorum."

"Onları yediğini de hatırlıyor musun peki?"

"Hayır."

"Ah neyse" dedi Habara. "Bofa balığı olduğun zamanlarla ilgili hatırladığın sadece bu mu peki? Denizin dibinde salınmak yani?"

"Önceki yaşamının her detayını hatırlaman mümkün değildir ki. Herhangi bir anını hatırlayıverirsin. Küçük bir de-

likten duvarın öte yanını bir anlığına görür gibi. Oradaki manzaranın sadece bir noktasını görebilirsin. Peki ya sen, önceki yaşamından bir şeyler hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum" diye yanıtladı Habara. Dürüst olmak gerekirse, önceki yaşamıyla ilgili bir şey anımsamak gibi bir isteği de olmamıştı hiç. Şu an yaşadığı gerçeklik ona fazlasıyla yetiyordu.

"Ama biliyor musun, o gölün dibinde olanlar hiç de kötü değildi. Ağzımla kayaya sımsıkı yapışmış, yukarıdan geçen balıkları izliyordum. Kocaman bir kaplumbağa bile gördüm; aşağıdan yukarıya doğru baktığımdan 'Star Wars'taki kötücül uzay gemisi gibi çok büyük ve karanlık göründü bana. Uzun, sivri gagalı beyaz kuşlar balık avlıyorlardı, aynı kiralık katiller gibiydiler. Kuşlara suyun dibinden bakınca, mavi gökyüzünde süzülen bulutlar gibi göründüler. Biz derinlerde bitkilerin arasına gizlendiğimizden, kuşlardan korunuyorduk."

"Tüm bunları şimdi de görebiliyorsun demek."

"Hem de tüm berraklığıyla" dedi Şehrazad. "Oradaki parıltıyı, suyun akışının verdiği histen o zaman düşündüklerime kadar hepsini hatırlıyorum. Bazen zihnimde o manzaranın içine tekrar girebiliyorum da."

"O zaman düşünmüştün yani?"

"Evet."

"Orada bir şeyler düşünmüştün yani?"

"Elbette."

"Bofa balığı, *tamamen bofa balığına özgü şeyler* düşünür; bofa balığına özgü konuları, bofa balığına özgü bağlamda düşünür. Bunları bizim cümlelerimizle ifade etmemiz mümkün değildir, çünkü bu düşünceler suyun içinde yaşayanlara hastır. Ana rahmindeki bebeğin durumuyla aynı şekilde. Orada bir düşünce olduğu bilinir ama onu yeryüzü diliyle anlatmanın imkânı yoktur. Haksız mıyım?"

"Yoksa ana rahminde olanları da mı hatırlıyorsun?" diye sordu Habara büyük bir şaşkınlıkla.

"Elbette" diye yanıtladı Şehrazad rahat bir tavırla. Sonra onun göğsüne dayadığı başını hafifçe oynattı. "Sen hatırlayamıyor musun?"

"Hatırlayamıyorum" dedi Habara.

"Sana bir gün anlatayım cenin zamanlarımı, olur mu?"

Habara, o günü güncesine, "Şehrazad, bofa balığı, önceki yaşam" olarak kaydetti. Bir başkası güncesini karıştıracak olsa bile, bunların ne anlama geldiğini anlayamazdı.

Habara Şehrazad'la ilk kez dört ay önce karşılaşmıştı. Habara, kuzey Kanto bölgesinin küçük bir şehrinden bu "ev"e gönderilmiş, yakınında yaşayan bir kadın "destek görevlisi" olarak onunla ilgilenmekle görevlendirilmişti. Bu kadının görevi, dışarıya çıkamayan Habara için yiyecek ve diğer ihtiyaçlarının alışverişini yaparak bunları "ev"e getirmekti. Onun okumak istediği kitap, dergi ve dinlemek istediği CD'leri de satın alıp getiriyordu. Ayrıca kendi seçtiği DVD filmleri de alıp getiriyordu arada (Habara, onun filmleri hangi kriterlere göre seçtiğini hâlâ anlayabilmiş değildi).

Şehrazad, Habara oraya yerleştikten bir hafta sonra açık bir şekilde onu yatağa davet etmişti. Prezervatif de hazırdı. Bu da belki ondan istenen "destek faaliyetleri"nden biridir diye düşündü. Her ne ise, Habara olayın akışına bıraktı kendini; şaşırmadan, tereddüt etmeden karşı taraftan gelen davete uydu. Onunla yatağa girdi, olayın mantığını kavrayamadan Şehrazad'ın bedeniyle buluştu bedeni.

Sevişmelerinde tutku yoktu, ama bu bir görev gibi sevişiyorlar demek de değildi. Eğer bu durum, ona verilmiş (ya da ısrarlı bir şekilde yapması için yönlendirildiği) bir görev olarak başladıysa bile, bir noktadan sonra onun bu durumdan – tümünde olmasa da– haz aldığı görülüyordu. Onun bedeni-

nin gösterdiği tepkiyi fark eden Habara bundan memnun olmuştu. Sonuçta o da kafese kapatılmış vahşi bir hayvan değildi; hassas ve karışık bir durum yaşayan bir bireydi sadece. Seks yapmaları fiziksel ihtiyaçları giderme amaçlı olsa da, bu onu tam anlamıyla avutmuyordu. Şehrazad'ın kendisiyle olan cinsel birlikteliğinin ne kadarını görev olarak bellediğinin, ne kadarını kişisel olarak aldığının ayrımını yapamıyordu Habara.

Sadece seks değildi Habara'nın anlamadığı. Onun Habara için yaptığı tüm günlük işlerin ne kadarı onun görevinin bir parçasıydı, ne kadarı iyi niyetten kaynaklanıyordu (buna iyi niyet denebilir miydi?), Habara bunları da ayırt edemiyordu. Şehrazad, duygu ve niyetlerinin okunması zor bir kadındı. Örneğin neredeyse hep basit, işlemesiz iç çamaşırı giyerdi. Muhtemelen otuzlu yaşlarındaki ev kadınlarının günlük olarak giydiği –o güne dek otuz yaşlarında evli bir kadınla ilişki yaşamamış olan Habara bunu ancak tahmin edebiliyordu– tarzda şeylerdi bunlar. Herhangi bir süpermarketin indirimli satış reyonundan alınmış gibiydiler. Ancak bazı günlerde tahrik edici iç çamaşırları da giymiyor değildi. Nereden aldığını bilemiyordu Habara ama oldukça pahalı şeylere benziyordu bu giydikleri. Hoş ipekten, güzel dantelli veya göz alıcı renklerde zarif parçalardı. İç çamaşırı tercihlerindeki bu fark acaba hangi amaç ya da durumdan kaynaklanıyordu, Habara'nın hiçbir fikri yoktu.

Aklını karıştıran başka bir şey ise Şehrazad'la cinsel birleşme ile onun hikâye anlatıcılığı arasında ayrılmaz bir bağ kurmasıydı, bir çift oluyordu bu ikisi. İçlerinden biri tek başına kalmıyordu. Çekici olmayan bir partnerle pek de tutkulu olmayan bir tensel birlikteliğe nasıl olup da kendini bu kadar kaptırmış olduğu aklını karıştırıyordu Habara'nm, bu daha önce hiç yaşamadığı bir durumdu.

“Lisedeydim” demişti bir gün Şehrazad yatakta uzanmış yatarlarken, bir itirafta bulunur gibi, “ara sıra başka evlere gizlice giriyordum.”

Habara –onun anlattıkları karşısında çoğu zaman olduğu gibi– akla yatkın bir yorumda bulunamadı.

“Sen hiç başkasının evine gizlice girdin mi?”

“Yok” diye yanıtladı Habara zayıf bir sesle.

“Bir kez yaparsan alışkanlık halini alır.”

“Ama suç bu!”

“Aynen öyle. Yakalanırsan polis tarafından tutuklanırsın. Meskene tecavüze ek olarak hırsızlık (ya da hırsızlığa teşebbüs), çok ağır bir suçtur. Kötü bir şey olduğunu bilsen de bağımlısı oluverirsin.”

Habara bir şey demeden hikâyenin devamını bekledi.

“Bir başkasının evine, onlar evde yokken girmenin en güzel yanı, orada tam bir sessizliğin olmasıdır. Çok dinlendiricidir bu. O evin, dünyanın en dingin yeri olduğu hissine kapılırdım. *Ölüm sessizliğinin* hüküm sürdüğü bir mekânda, yere oturup öylece durarak, bofa balığı olduğum zamanlara dönerdim” diye anlattı Şehrazad. “Bu harika bir duygudur. Sana önceki yaşamımda bofa balığı olduğumu anlatmıştım, değil mi?”

“Anlatmıştın.”

“İşte aynı o zamanki gibi. Suyun dibindeki kayaya ağzımı vantuz gibi yapıştırıp suyun içinde salım salım salınırdım. Tıpkı çevredeki bitkiler gibi. Etrafta tam bir sessizlik olur; tek bir şeyin bile sesi duyulmazdı. Ya da belki de benim kulağım yoktu. Havanın açık olduğu günlerde su yüzünden ışıklar adeta ok gibi doğrudan suya girerdi. Bazen de bir prizma gibi rengârenk halde dağılırdı bu huzme. Pek çok renkte ve şekildeki balıklar başımın üzerinde usulca yüzerdi. Ben bir şey düşünmezdim o sırada. Diğer bir deyişle bofa balığına özgü düşünceler dışında bir şey düşünmezdim. O düşünceler muğlak olsa da hâlâ saftılar. Saydam değildiler ama dışarı-

dan tek bir şey de karışmamıştı içlerine. Ben, ben olarak kalırken aynı zamanda ben değildim. Bu duygularla sarmalanmak, kesinlikle harika bir şeydi."

Şehrazad bir eve gizlice ilk kez lise ikinci sınıftayken girmişti. O sırada aynı sınıftan bir çocuğa âşıktı. Futbol takımında oynayan bu çocuk, uzun boylu ve derslerinde başarılıydı. Yakışıklı denemese de akça pakça ve sempatik biriydi. Ancak liseli kızların çoğu gibi, o da aşkını karşısındakine söylememişti. Çocuk sınıftaki diğer bir kıza ilgi gösteriyor, Şehrazad'a bakmıyordu bile. Selam vermiyordu. Ne var ki, Şehrazad ondan bir türlü vazgeçemiyordu. Onu gördüğünde nefesi kesiliyor, bazen aşırı heyecandan kusacak gibi oluyordu. Bir şeyler yapmazsa aklını kaçıracağını düşünüyordu. Ancak seçenekler arasında ona aşkını itiraf etmek kesinlikle yoktu. Bunu yaparsa, sonuç iyi olmayacaktı çünkü.

Bir gün Şehrazad okulu kırdı. O çocuğun evi Şehrazad'ların evinden yürüyerek sadece on beş dakikalık mesafedeydi. Çocuğun babası yoktu; çimento fabrikasında çalışan adam, birkaç yıl önce çevre yolunda geçirdiği trafik kazasında ölmüştü. Annesi ise yakındaki şehirdeki bir lisede Japonca öğretmeniydi. Kız kardeşi ortaokuldaydı. Bu da öğlenleri evde hiç kimse olmuyor demekti.

Kapı kilitliydi kuşkusuz. Şehrazad, bir ihtimal diye düşünerek paspasın altına baktı; evet, anahtar oradaydı. Sakin taşra şehirlerinde suç oranı çok düşüktü. Bu yüzden insanlar kapı kilitlemeyi çok önemsemiyorlardı. Anahtarını unutan aile üyeleri için giriş kapısının önündeki paspasın ya da yakındaki bir saksının altına anahtar bırakanların sayısı az değildi.

Her olasılığa karşı zili çalıp bir süre bekleyerek evde kimsenin olup olmadığını kontrol etti; komşuların bakmadığından da emin olunca anahtarı kullanıp eve girdi. İçeriden kapıyı kilitledi. Ayakkabılarını çıkarıp bir poşete, poşeti de sırt çantasına

koydu. Ayak sesi çıkarmamaya dikkat ederek üst kata çıktı.

Çocuğun odası ikinci kattaydı. Küçük, tahtadan yapılma bir yatağı vardı; kitapla dolu bir kitaplık, elbise dolabı ve çalışma masası. Kitaplığın üzerinde küçük bir radyolu CD çalar ile CD'ler duruyordu. Duvarda Barcelona futbol takımının resminin yer aldığı takvim ve takım flaması asılıydı. Bunlardan başka hiçbir süs eşyası yoktu; ne bir fotoğraf ne de bir resim. Krem rengi duvar vardı sadece. Pencerede beyaz perde asılıydı. Odası derli topluydu. Ortalıkta duran kitap olmadığı gibi çıkarılıp bırakılmış bir kıyafet de yoktu. Masanın üzerindeki kırtasiye eşyalarının hepsi olmaları gereken yerde duruyordu. Oda sahibi titizdi demek. Ya da annesi her gün topluyordu odayı. Veya ikisi birdendi. Bu durum Şehrazad'ı endişelendirdi. Eğer oda darmadağınık olsaydı, onun bir şeyleri dağıtması fark edilmezdi. *Keşke dağınık olsaydı*, diye düşündü Şehrazad; şimdi çok dikkatli hareket etmek zorundaydı. Ama aynı zamanda odanın temiz ve sade oluşu, derli toplu hali onu mutlu etmişti. Odası tam da o çocuk gibiydi.

Şehrazad, çalışma masasının önündeki sandalyeye oturdu, bir süre öylece durdu orada. "O her gün bu sandalyeye oturup çalışıyor demek" diye düşününce heyecandan kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Masanın üzerindeki kırtasiye malzemelerini birer birer eline aldı, onları avucunun içinde okşayıp kokladı, sonra öptü; kurşunkalemi, makası, cetveli, zımbayı, masa üstü takvimini ve diğer tüm şeyleri. Normalde sıradan olan bu şeyler, ışıl ışıl göründü Şehrazad'a.

Masanın çekmecelerini teker teker açtı sonra, içlerini dikkatlice inceledi. En üst çekmecede iki ayrı bölmede ufak tefek kırtasiye malzemeleri ile anmalıklar vardı. İkinci çekmecede mevcut derslerinde kullandığı defterler, üçüncüsünde ise (en derin çekmeceydi bu) çeşit çeşit kâğıtlar, eski defterler, sınav kâğıtları bulunuyordu. Çekmecelerdeki şeylerin tamamına yakını ya derslerle ilgili şeyler ya da futbol takımıy-

la ilgili belgelerdi. Bir tane bile dikkat çekici şey yoktu içlerinde. Beklediği gibi günce ya da mektup göremedi. Hiç fotoğraf yoktu. Şehrazad bu durumu çok tuhaf buldu. Bu çocuğun okul dersleri ve futbol takımı dışında hiç mi özel bir yaşamı yoktu? Yoksa bu tür şeyleri, göz önünde bırakmayıp özel bir yere mi saklamıştı?

Yine de onun masasının önüne oturup defterlerdeki elyazısını görmek bile, Şehrazad'ı çok etkilemişti. Heyecanını bastırmak için sandalyeden kalkıp yere oturdu. Tavana doğru baktı. Etraf hâlâ çok sessizdi. Çıt çıkmıyordu. Böyle yaparak yine suyun dibindeki bofa balığı gibi hissedebildi kendini.

Habara, "Tüm yaptığın onun odasına girip bir sürü şeye dokunmak ve orada öylece kımıldamadan oturmak mıydı yani?" diye sordu.

"Hayır, sadece bu değil" diye yanıtladı Şehrazad. "Ona ait bir şeye sahip olmak istedim; gündelik kullandığı, üzerine giydiği ya da taktığı bir şeye. Ama bu şey değerli bir şey olmamalıydı. Değerli bir şeyin kaybolduğu hemen anlaşılırdı çünkü. Bu yüzden kurşunkalemlerinden bir tanesini çalmaya karar verdim."

"Tek bir kurşunkalem mi?"

"Evet. Kullandığı bir tanesini. Ancak oradan bir şey çalıp öylece gitseydim bu salt hırsızlık olacaktı. Ona ait bir şeyi almamın anlamı yitecekti. Çünkü, ben aslında, deyim yerindeyse, 'aşk hırsızı'ydım."

Aşk hırsızı mı? diye düşündü Habara. Bu bir sessiz film adı gibi gelmişti kulağına.

"Bu yüzden de aldığım kaleme karşılık bir şey bırakmak istedim, benden bir *iz.* Oradaki varlığımı kanıtlayacak, yaptığımın hırsızlık değil bir değiş tokuş olduğunu ispat edecek sembolik bir bildirim. Ama geride bırakabileceğim uygun bir şey gelmiyordu aklıma. Sırt çantamın içine, kıyafetlerimin

ceplerine bakındım ama benden iz olabilecek bir şey bulamadım. Önceden hazırlık yapsaydım keşke diye düşündüm ama öncesinden bu durumu yaşayacağım aklıma gelmemişti ki... Çaresiz, bir tampon bıraktım geriye. Elbette kullanılmamış, paket içinde olan bir tane; âdet görme zamanım yaklaştığından yanımda taşıyordum. Onu, masanın en alt çekmecesinin en dip köşesine sakladım, böylece görülmesi çok zor olacaktı. Bu da beni çok tahrik etmişti; onun çekmecesinde benim tamponumun gizli saklı halde duruyor olması. O kadar çok heyecanlanmıştım ki hemen sonra reglim başlamıştı."

Kurşunkaleme karşılık tampon, diye düşündü Habara, güncesine böyle yazmalıydı belki de. "Aşk hırsızı, kurşunkalem ve tampon." Bunu okuyan biri ne düşünürdü acaba?

"O gün çocuğun evinde en fazla on beş dakika geçirmişimdir. İlk kez birisinin evine bu şekilde giriyordum ve birinin çıkıp gelebileceği aklıma gelince kalbim küt küt atmaya başladı, orada daha fazla kalamadım. Etrafı kolaçan ettikten sonra usulca çıktım evden, kapıyı kilitleyip anahtarı aldığım yere, paspasın altına koydum. Oradan doğruca okula gittim, onun kurşunkalemini özenle taşıyarak."

Şehrazad bir süre suskun kaldı. O güne dönmüş, o gün orada olanları birer birer yeniden yaşıyordu sanki.

"Ondan sonraki bir haftayı hiç olmadığım kadar mutlu geçirdim" dedi Şehrazad. "Onun kurşunkalemini kullanıp gelişigüzel şeyler yazdım defterime. Kokusunu içime çekip öpüyor, yüzüme değdirip parmaklarımla okşuyordum kalemi. Bazen üzerinde dilimi dolaştırıp emiyordum. Yazdıkça küçülüyordu kalem, bu üzücü bir şeydi kuşkusuz ama kaçınılmazdı da. *Kullanamayacağım kadar küçülünce yenisini almaya gidebilirim,* diye avunuyordum. Masasının üzerindeki kalemlikte bir sürü kalem vardı daha. Bunlardan biri daha eksilse ruhu bile duymazdı. Muhtemelen çekmecenin en dibine bıraktığım tamponumdan haberi bile olmamıştı henüz.

Bunları düşününce tahrik oldum. Bedenimde uyanan arzuyu bastırmak için sıranın altında dizlerimi birbirine sürtmek zorunda kaldım. Gerçekte o çocuk bana bakmıyor, varlığımı fark etmiyor olsa da umurumda değildi, çünkü o farkında olmadan ben onun bir parçasına gizlice sahip olmuştum."

"Büyülü bir ayin gibi" dedi Habara.

"Evet, bir anlamda büyülü bir olaydı benim için. Yıllar sonra tesadüfen bu duruma benzer bir konuyu anlatan bir kitap okuduğumda bir şeyi anladım. Benim yaptığım arzularımı tatmin etmekti. Ama o zamanlar daha lisedeydik ve o denli derinlemesine düşünemiyordum. Bu anlattığım şeyleri yapmak çok riskliydi aslında. Bir eve izinsiz girdiğim anlaşılırsa okuldan atılacağım gibi, bu yaptığımın duyulmasıyla yaşadığım mahallede kalmam da olanaksız hale gelebilirdi. Bunları kendime defalarca söylesem de, boşunaydı. Doğru düzgün düşünemiyordum ki."

On gün sonra tekrar okulu kırıp onun evine girmişti. Sabah, saat on birdi. Önceki sefer olduğu gibi kapının önündeki paspasın altından anahtarı alıp eve girdi. İkinci kata çıktı. Onun odası yine kusursuz şekilde düzenliydi, yatak toplanmıştı. Şehrazad, onun kullandığı kurşunkalemlerden bir tane daha alıp kendi kalem kutusuna koydu özenle. Sonra çekine çekine onun yatağına uzandı. Eteğini topladı, iki elini göğsünün üzerinde birleştirip tavana doğru baktı. Her akşam bu yatakta uyuyordu o çocuk; kalp atışları hızlandı, düzgün nefes alamaz oldu. Hava ciğerlerine kadar ulaşmıyordu sanki. Boğazı kurumuş, nefes aldıkça acıyordu.

Şehrazad, yataktan kalktı, örtüyü düzeltti, ilk gelişindeki gibi yere oturdu, başını tavana doğru kaldırdı. Yatakta uzanmaya devam etmek için henüz çok erken diye ikna etmişti kendini. Bu heyecan onun baş edebileceğinden daha yoğundu.

Bu kez yarım saat kadar kaldı odada Şehrazad. Onun def-

terini çekmeceden çıkarıp yazdıklarına göz attı. Roman yorumlama ödevini okudu. Natsume Soseki'nin *Kokoro*'su üzerine yaz tatili ödeviydi bu. Notları yüksek, başarılı bir öğrencinin okunaklı elyazısı ile yazılmıştı; gördüğü kadarıyla sözcük hatası da, yazım hatası da yoktu. Notu, A'ydı. Ondan da tam bu beklenirdi. Böylesine özenli bir elyazısıyla yazılmış bir komposizyona, öğrencinin kim olduğuna bakmadan, hatta ne yazdığını bile okumadan A verilse yeriydi.

Sonra Şehrazad çekmeceli dolabı açtı, sırayla içindekilere baktı. Onun iç çamaşırları, çorapları, tişörtleri, pantolonları, futbol kıyafetleri... Hepsi de özenli ve düzgün bir şekilde katlanıp konmuştu. Üzerlerinde tek bir leke olmadığı gibi aşırı yıpranmış bir kıyafet de yoktu aralarında.

Tüm kıyafetleri düzenli bir şekilde katlanmıştı. Kendisi mi katlıyordu, yoksa annesi mi acaba? Annesi olmalıydı. Her gün o çocuk için bunları yapan annesine karşı büyük bir kıskançlık duydu.

Şehrazad, dolaptaki çekmeceye burnunu sokup kıyafetleri kokladı birer birer. Her biri güzelce yıkanmış, açık, güneşli havada kurutulmuş giysiler gibi kokuyordu. Düz, gri renkli bir tişörtü çekmeceden çıkardı, açıp yüzüne bastırdı; koltuk altlarında onun ter kokusu olabilir miydi? Hiç ter kokmuyordu. Yine de uzun bir süre o tişörtü yüzüne sımsıkı bastırdı, burnundan nefes alıp veriyordu. O tişörte sahip olmak istedi. Ama tişörtü çalmak tehlikeli olabilirdi. Tüm kıyafetleri öylesine titizlikle düzenlenmişti ki, o çocuk (ya da annesi) çekmecedeki tişört sayısını tam olarak biliyor olabilirdi. Biri eksildiğinde bu anlaşılırdı.

Şehrazad nihayet tişörtü alıp götürmekten vazgeçti. Güzelce katlayarak eski haline getirdi, çekmecenin içine yerleştirdi. Temkinli olmalıydı. Riske giremezdi. Şehrazad bu kez kurşunkalemle birlikte, çekmecenin en dip köşesinde bulduğu futbol topu şeklindeki rozeti de yanına aldı. İlkokuldaki çocuk fut-

bol takımına ait bir şeydi bu. Eskiydi ve önemli bir şey gibi de durmuyordu. Kaybolduğunu anlamazdı büyük ihtimalle. Ya da fark edene dek epey bir zaman geçerdi. Sonra, geçen sefer geldiğinde en alt çekmecenin dibine koyduğu tamponun yerinde durup durmadığına baktı. Tampon, koyduğu yerdeydi hâlâ.

Eğer annesi o tamponu bulacak olursa, neler yaşanacağını hayal etti Şehrazad. Tamponu görünce annesi ne düşünecekti? Oğluna doğrudan sorular sorarak onu sıkıştırır mıydı acaba, *regl olunca kullanılan bir malzeme sende neden bulunuyor, sebebini söyle,* diye? Ya da bu durumu kendine saklar ve iç karartıcı tahminlerde mi bulunurdu? Bu durumda annesinin nasıl bir yöntem izleyeceğini, ne yapacağını kestiremiyordu Şehrazad. Tamponu orada bıraktı yine de. Ne de olsa orada kendinden bıraktığı ilk izdi o.

Bu kez Şehrazad kendinden ikinci bir iz olarak üç tel saç bırakmaya karar verdi. Önceki gece hazırlığını yapmıştı; saçından kopardığı üç teli naylona sarıp küçük bir zarfa koymuş ve zarfın ağzını da kapatmıştı. Hazırladığı bu zarfı sırt çantasından çıkarıp çocuğun çekmecesinin içindeki eski matematik defterlerinin arasına koydu. Ne çok uzun ne de çok kısa, düz ve siyahtı saçları. DNA testi yapılmadığı sürece kime ait olduğu anlaşılamazdı. Yine de saçların genç bir kıza ait olduğu açıktı.

Evden çıkıp doğruca okula gitti. Öğle tatilinden sonra derslere girdi. Sonraki on günü büyük bir mutlulukla geçirdi. O çocuğun bir parçası daha artık onun olmuştu. Ancak tahmin edileceği gibi, bu hikâyenin sonu sorunsuz bitmiyor. Bir başkasının evine izinsiz girmek, Şehrazad'ın da belirttiği gibi, bir alışkanlığa dönüşmüştü çünkü.

Hikâyenin tam da bu kısmında yatağın başucundaki saate baktı. Saat, dört otuz ikiyi gösteriyordu. "Artık gitmeliyim" dedi kendi kendine konuşur gibi. Yataktan kalkıp giyinmeye başladı. Üzerinde hiçbir süs bulunmayan, günlük giyim için

olan beyaz çamaşırlarını giydi, sutyeninin kancalarını sırtında birbirine taktı, hızlıca kot pantolonunu giydi, Nike marka lacivert pamuklu kazağını üstüne geçirdi. Ellerini lavaboda özenle sabunlayarak yıkadı, saçım şöyle bir taradıktan sonra mavi Mazda arabasına binerek uzaklaştı.

Habara tek başına kalmıştı, aklına yapacak bir şey de gelmiyordu. Zihninin içinde Şehrazad'ın yatakta anlattıklarının tadına varıyordu ağır ağır, tıpkı bir ineğin ağzında ot gevelemesi gibi. Hikâyede bundan sonra neler olacağını – onun hikâyelerinin çoğunda olduğu gibi– öngöremiyordu. Şehrazad'ın lise ikinci sınıftayken nasıl göründüğünü de canlandıramıyordu gözünde. O zamanlar bugünden farklı olarak narin miydi acaba bedeni? Okul üniforması ve beyaz çorap giyip, saçını bağlıyor muydu?

Henüz acıkmadığından yemek hazırlamaya geçmeden önce okumakta olduğu kitaba devam etmeye çalıştıysa da bir türlü okumaya veremedi kendini. Şehrazad'ın iki katlı eve usulca girişi, o çocuğun tişörtünü yüzüne bastırıp kokusunu içine çekmesi gelip duruyordu gözünün önüne. Habara bir an önce hikâyenin devamını dinlemek istiyordu.

Şehrazad'ın "ev"e bir sonraki gelişi, hafta sonundan üç gün sonraydı. Her zamanki gibi büyük bir kâğıt torbaya doldurduğu yiyeceklerle gelmişti. Son tüketim tarihlerini kontrol edip yenileri arkaya daha eski tarihlileri öne aldı; konservelerin, cam kavanozlarda yiyeceklerin, çeşnilerin ne kadar kaldığını kontrol edip, bir sonraki alışveriş listesini oluşturdu. Yeni Perrier'leri soğuması için buzdolabına koydu. Yeni aldığı kitap ve DVD'leri masanın üzerine bıraktı.

"Eksik kalan ya da istediğin başka bir şey var mı?"

"Aklıma bir şey gelmiyor özellikle" diye yanıtladı Habara.

Sonra ikisi de alıştıkları üzere yatağa geçip seks yaptılar. Biraz ön sevişmenin ardından prezervatif takarak içine gir-

di (kadın sağlık açısından en başından beri onun prezervatif kullanmasını istemişti), bir süre sonra boşaldı. Sevişmeleri bir zorunluluktan kaynaklanmıyordu ama özellikle de şehvetle, istekle yapılan bir şey değildi. Kadın sanki sevişmesine coşku katmaktan özellikle kaçınıyor gibiydi. Sürücü kursundaki bir eğitmenin adaylardan tutkulu bir yaklaşım beklememeleriyle aynıydı bu durum.

Habara'nın prezervatifin içine belirli miktarda spermi, doğru biçimde boşaltıp boşaltmadığını kontrol eder gibi prezervatife baktıktan sonra anlatmaya başladı.

Çocuğun evine ikinci kez gizlice girdikten sonraki on günü mutlu memnun geçmişti. Futbol topu rozetini ve kurşunkalemi, kalem kutusuna saklamıştı. Ders sırasında ara sıra parmağıyla usulca okşamıştı onları. Kurşunkalemin sapını dişiyle hafifçe kemirdikten sonra ucunu yalamıştı. Çocuğun odasını hayal etmiş, çalışma masasını, yatağını, kıyafet dolu elbise dolabını, sade, beyaz *boxer*'larını aklından geçirmiş, onun masasının çekmecesine gizlediği tamponunu ve üç tel saçını düşünmüştü sonra.

Gizlice eve girmeye başladığından beri okuldaki derslere ilgisi neredeyse hiç kalmamıştı. Ders sırasında ya düşlere dalıyor ya da onun kurşunkalemine ve rozetine parmaklarıyla dokunmaya kaptırıyordu kendini. Eve döndüğünde ise, okul ödevlerini yapma isteği duymuyordu hiç. Aslında Şehrazad'ın dersleri pek kötü sayılmazdı. Sınıfın en iyisi değilse de, derslerine çalışan biriydi ve sınavlardan genel ortalamanın üzerinde notlar alırdı. Bu yüzden de derste sorulan sorulara yanıt verememeye başlayınca öğretmenleri ona kızmak yerine şüpheli bakışlar yönelttiler sadece. Öğle arasında öğretmenler odasına çağırıp "Kötü bir şey mi oldu? Seni endişelendiren bir şey mi var?" diye sordukları da oldu. Ancak o ne yanıt vereceğini bilemedi. "Bugünlerde kendimi pek iyi

hissetmiyorum" gibi bir şeyler geveledi. "Aslında bir çocuğa âşık oldum, gizli gizli onun evine giriyorum bazen, ondan çaldığım kurşunkalem ve rozete dokunmaya kaptırıyorum kendimi. O çocuktan başka hiçbir şey düşünemez oldum" diyemezdi kuşkusuz. Bu onun tek başına taşıması gereken ağır ve karanlık bir sırdı çünkü.

"Onun evine girmekten alamıyordum kendimi artık" dedi Şehrazad. "Bu çok tehlikeli bir işti anlayacağın gibi. Bu ip cambazlığını daha fazla devam ettiremeyeceğimin de farkındaydım. Her an birilerine yakalanabilirdim, işin içine polis karışabilirdi. Bunlar aklıma geldikçe çok endişeleniyordum. Ama tepeden yuvarlanmaya başlamış olan kayayı durduramıyordum. İkinci 'ev ziyaretim'den on gün sonra ayaklarım kendiliğinden beni onun evine doğru götürdü. Gitmezsem aklımı kaçırabilirdim. Şimdi düşündüğümde, o günlerde zaten biraz aklımı kaçırmış olduğumu anlayabiliyorum."

"Okulu sık sık asman sorun olmuyor muydu peki?" diye sordu Habara.

"Bizimkiler kendi işleriyle çok meşguldüler, bana pek dikkat etmiyorlardı. O güne değin onlara bir kez bile problem yaşatmadığımı gibi, söylediklerine karşı çıkmışlığım da olmamıştı. Bu yüzden beni kendi halime bırakmakta bir sakınca görmemiş olmalıydılar. Okula verdiğim belgenin sahtesini kolayca yapabiliyordum. Annemin yazısını taklit ederek, okula gidememe sebebimi kısaca yazıp imzalıyordum. Sorumlu öğretmene de kendimi iyi hissetmediğim için bazen yarım gün hastaneye gitmem gerektiğini söylemiştim daha öncesinde. Uzun zamandır okula devam etmeyen birkaç kişi vardı sınıfta, herkes onlara kafa yorduğundan benim ara sıra yarım gün okula gelmememi kimse dikkate almıyordu."

Şehrazad, yatağın başucundaki saate bir göz attıktan sonra konuşmasına devam etti.

"Ben yine kapının önündeki paspasın altından anahtarı alıp kapıyı açarak içeri girdim. Her zaman olduğu gibi, yo hayır, bu sefer her zamankinden daha sakindi ev. Buzdolabının termostatının açılıp kapanma sesi, büyük bir hayvanın derin soluk alıp verişleri gibi duyuluyordu. Birden telefon çaldı. O kadar yüksek bir sesti ki bu, az kalsın yüreğim duracaktı. Vücudumdan terler boşandı. Elbette kimse yanıt vermedi telefona, on kez kadar çaldıktan sonra sustu; sonraki sessizlik, daha öncesinden de yoğundu."

O gün Şehrazad o çocuğun yatağında uzun bir süre sırtüstü yattı. Bu kez önceki gibi küt küt atmamıştı kalbi, nefesi de düzenliydi. Onun yanında sessizce uyuduğunu, ikisinin birlikte yattıklarını hayal etti. Hani elini uzatsa onun kaslı koluna dokunuverecekmiş gibi hissetti. Ama gerçekte o, yanında değildi. Yine düşlerle sarmalanmıştı.

Derken Şehrazad, onun kokusunu içine çekmek istedi. Yataktan kalktı, elbise dolabını açtı. Gömleklerin hepsi de tertemiz yıkanmış, gün ışığında kurutulmuş, rulo pasta gibi yuvarlak şekilde katlanmıştı. Üzerlerinde hiçbir leke yoktu, kötü bir koku da yoktu. Aynı geçen seferki gibi.

Ansızın bir şey geldi aklına. Hemen hızlı adımlarla alt kata indi. Banyodaki çamaşır sepetini bulup kapağını kaldırdı. Sepette çocuğun, annesinin ve kız kardeşinin çamaşırları vardı. Görünüşe göre bir günlük olmalıydılar. Şehrazad bunların içinden bir erkek kıyafeti seçti. BVD marka beyaz, bisiklet yaka bir tişörttü bu. Onu alıp kokladı; kesinlikle genç bir erkeğin ter kokusuydu üzerindeki. Keskin bir kokuydu – sınıftaki erkek öğrencilerin yanındayken burnuna gelen kokuyla aynıydı. Özellikle keyif veren bir koku değilse de Şehrazad'a sonsuz bir mutluluk vermişti. Tişörtün koltuk altına yüzünü sürdü, ter kokusunu içine iyice çekince, birbirlerine sarıldıklarını, onun iki koluyla kendisini kavradığını hissetti.

Şehrazad tişörtü alarak ikinci kata çıktı, tekrar yatağa uzandı. Tişörtü yüzüne bastırıp ter kokusunu bıkmadan kokladı, kokladı. Böyle yaparken bedeninin alt kısmında hafif bir karıncalanma hissetti; meme uçları da sertleşiyordu. "Âdetim mi başlıyor acaba? Hayır, değil. Henüz erken. Bu, şehvetten kaynaklanan bir şey olmalı" diye tahminde bulundu. Nasıl bastırabilirdi peki? Nasıl başa çıkacaktı bu durumla? Hiç bilmiyordu. Daha doğrusu, *şimdi burada* hiçbir şey yapamazdı. Ne de olsa şu anda, onun odasında, onun yatağında yatıyordu.

Şehrazad, tişörtü yanında götürmeye karar verdi. Bu da tehlikeli bir şeydi şüphesiz. Annesinin oğlunun tişörtlerinden birinin kaybolduğunu anlaması işten değildi. Birinin onu çalıp götürdüğünü aklına getiremese bile, *bir yerlere kaldırmış olmalıyım* diye evin içinde arardı. Evi bu denli özenle silip süpüren, toparlayan biri mutlaka düzen hastalığına yakalanmış demekti. Bir şey ortadan kaybolacak olsa, onu bulmak için evin altını üstüne getirirdi, tıpkı katı bir eğitimden geçmiş bir polis köpeği gibi. Bu arada çok sevdiği oğlunun odasında Şehrazad'ın bıraktığı bazı izleri de fark edebilirdi. Bu olacakları tahmin etse de tişörtten vazgeçmek istemiyordu. Aklı gönlüne bir türlü söz geçiremedi.

Onun yerine, "Acaba ben bu tişörte karşılık ne bırakabilirim?" diye düşündü Şehrazad. İç çamaşırını bırakmayı aklından geçirdi. Son derece sıradan, yeni sayılan, daha bu sabah giydiği bir külotu vardı. Onu dolabın en dibine gizleyebilirdi pekâlâ. Değiş tokuş yapmak için de bu kesinlikle eşdeğerde göründü ona. Ama çıkardığında külotun ağında ılık bir ıslaklık fark etti. "Şehvetin sonucu bu" diye düşündü. Kokladı ama belirgin bir koku almadı. Kirlenmiş bir şeyi onun odasına bırakmak da olacak iş değildi. Bunu yaparsa kendine haksızlık etmiş olurdu. Külotu tekrar giydi ve odada ne bırakabileceğini düşünmeye koyuldu.

Hikâyenin bu kısmında Şehrazad sessizliğe büründü. Uzun bir süre ağzından tek bir sözcük çıkmadı. Gözlerini kapatmış, sessizce nefes alıp veriyordu. Habara da onun yanına oturmuş, konuşmasını bekliyordu ses çıkarmadan.

"Baksana, Habara" dedi Şehrazad sonunda gözünü açarak. Habara'ya ilk kez adıyla sesleniyordu.

Habara, onun yüzüne baktı şaşkınlıkla.

"Habara, bir kez daha sevişebilir miyiz acaba?" diye sordu.

"Bunu yapabilirim" diye yanıtladı Habara.

Sonra birbirlerine sarıldılar. Şehrazad'ın bedeni öncekinden çok farklıydı. Yumuşacıktı ve derinlerine kadar ıslanmıştı. Etkileyici ve şehvetliydi. *O şimdi, sınıf arkadaşı olan o çocuğun evine gizlice girdiği zamanki deneyimini canlı bir şekilde gerçekliğe dönüştürüyor hayalinde,* diye düşündü Habara. Daha doğrusu, *gerçekten* de zamanda geriye gidip on yedi yaşındaki haline dönmüştü. Önceki yaşamına dönmek gibi bir şeydi bu. Şehrazad, *böyle şeyleri* yapabilen biriydi. Hikâyecilik gücünü kendine yöneltmişti; başarılı bir hipnoz ustasının ayna kullanarak kendini hipnotize etmesi gibi.

Ve ikisi o güne değin hiç olmadığı kadar ihtirasla seviştiler. Uzun uzun, şehvetle. Kadın sonunda güçlü bir orgazm yaşadı. Bedeni defalarca şiddetle sarsıldı. Bu sırada surat ifadesine kadar tamamıyla farklılaşmıştı Şehrazad. Habara, onun on yedi yaşındaki halini, ince bir delikten bir an için görülen manzara gibi, gözünün önüne getirebilmişti. Şimdi onun kollarındaki kişi, otuz beş yaşında bir ev kadınının bedeni içine hapsolmuş, on yedi yaşında sorunlu bir genç kızdı. Habara, bunu tam anlamıyla hissetmişti. Şimdi şu andaki bedeninin içinde gözlerini kapatmış, bedeni hafifçe sarsılırken, terli erkek tişörtünü kokluyordu.

Sevişmeleri bittikten sonra Şehrazad hikâyesine devam etmedi. Her zamankinden farklı olarak Habara'nın prezervatifini de kontrol etmedi. Hiçbir şey konuşmadan, yan ya-

na yatıyorlardı. Gözlerini tamamen açmış, dosdoğru tavana bakıyordu. Bofa balığının suyun dibinden berrak su yüzeyine bakması gibi. *Özel bir dünyada ya da başka bir zaman diliminde, bofa balığı olsaydım –Nobutaka Habara adında biri olmak yerine, adsız bir bofa balığı– ne harika olurdu* diye düşündü Habara. Şehrazad da Habara da bofa balığı olup bu şekilde yan yana suyun dibinde bir kayaya asılı kalıp, akıntıyla salınarak suyun yüzeyine bakarlar, tombul bir alabalığın geçmesini beklerlerdi.

"Peki sonunda onun tişörtünün yerine ne bıraktın?" diye sordu Habara sessizliği bozarak.

O ise bir süre daha suskunluğunu korudu, sonra konuştu, "Hiçbir şey bırakmadım. Çünkü, onun ter kokan tişörtünün yerine bırakabileceğim, ona eşdeğer bir şey yoktu yanımda. Bu yüzden sadece tişörtünü alıp çıktım oradan. Artık o noktada benim yaptığım açıkça hırsızlıktı."

On iki gün sonra Şehrazad dördüncü kez onun evini ziyaret ettiğinde kapının kilidi değiştirilmişti. Öğlen olmak üzereydi, güneş ışığı üzerine vurunca çok sağlam ve görkemli bir sarılıkla parlıyordu kilit. Kapının önündeki paspasın altına anahtar konmamıştı. Oğlunun tişörtünün kaybolması annesini kuşkulandırmış olmalıydı. Anne, sağa sola keskin gözleriyle iyice bakmış ve evin içinde tuhaf bir şeylerin olup bittiğinin ayrımına varmış olmalıydı. *Evde kimse yokken acaba birileri içeri mi girdi,* diye düşünmüş ve derhal giriş kapısının kilidini değiştirmişti. Anne sezgilerinde kesinlikle haklıydı ve vakit yitirmeden de harekete geçmişti.

Kuşkusuz Şehrazad kilidin yenilenmiş olduğunu anlayınca hayal kırıklığına uğramış ama aynı zamanda da rahatlamıştı. Birisi onun sırtındaki ağır bir yükü almış gibi bir duyguydu bu. *Böylece o eve gizlice girmek zorunda değilim artık*, diye düşünmüştü. Kilit değiştirilmemiş olsaydı, o eve girip çıkma-

yı sürdürecek ve bu seferler sıklaşarak aşırıya kaçacaktı. Ve önünde sonunda başına bir felaket gelecekti. O üst kattayken ev halkından biri acil bir şey için eve dönecekti belki. O zaman kaçabilecek bir yeri de olmayacaktı. Kendini savunacak bir durum da yoktu. Yakalanması kaçınılmaz olacaktı. Böylesine yıkıcı bir durumdan kaçınmış oluyordu şimdi. Çocuğun, bir şahininki kadar keskin gözlere sahip annesine –aslında bir kez bile karşılaşmamışlardı ama– minnettar olmalıydı belki de.

Şehrazad her gece yatmadan önce evden aldığı tişörtü kokluyor, yanına koyup uyuyordu. Okula giderken kâğıda sarıp kimsenin bulamayacağı bir yere gizliyordu. Akşam yemeğini yiyip odasında tek başına kalınca onu yerinden alıyor, okşayıp kokluyordu. Gün geçtikçe koku azalır mı diye endişe etmiş olsa da, böyle bir şey olmamıştı. Çocuğun ter kokusu, hafızadan silinmeyen güçlü bir hatıra gibi, tişörte işlemişti.

Bundan sonra onun evine gizlice giremeyeceğini (giremeyecek olması iyi bir şeydi) düşündükçe, azar azar da olsa Şehrazad'ın aklı başına gelmeye başlamıştı. Artık bilinci doğru çalışıyordu. Sınıfta hayallere dalıp gitmeleri azalmış, öğretmenlerinin anlattıklarını kısmen de olsa işitir hale gelmişti. Ama yine de ders sırasında öğretmenlerin anlattıklarına kulak vermek yerine, çocuğu gözlemlemeye odaklanıyordu. Davranışlarında bir değişiklik var mı, tedirgin bir tavır içine girdi mi diye dikkatle izliyordu onu. Hiçbir değişiklik yoktu. Hep olduğu gibi o koca ağzını açıp gülüyor, öğretmenlerden soru gelirse akıllıca, doğru cevapları veriyor, dersler bittikten sonra büyük bir hevesle futbol antrenmanlarına katılıyordu. Antrenmanda bağırıp çağırıyor, bolca terliyordu. Çevresinde tuhaf bir şeyler olup bittiğine dair tek bir belirti yoktu. *Son derece normal biri* diye düşündü. *Tek bir tane bile karanlık tarafı yok.*

Ama ben onun karanlık bir yanını biliyorum, diye düşündü Şehrazad, "ya da *karanlık yana yakın bir şeyini. Sanırım benden başka kimse bilmiyor bunu. Bilen tek kişi benim (bel-*

ki annesi de biliyordur). Çocuğun evine üçüncü kez gizlice girdiğinde, dolabın en dip köşesine güzelce gizlenmiş birkaç porno dergisi bulmuştu. Dergide çıplak kadın bedenlerinin fotoğrafları vardı. Kadınlar bacaklarını ayırmış, cinsel organlarını cömertçe sergiliyorlardı. Seks yaparkenki fotoğrafları da yer alıyordu dergide, bir seks sahnesinin fotoğrafı da. Son derece yapay bir seks pozisyonuydu bu. Sopa gibi cinsel organını kadının içine sokmuştu erkek. Bu tür fotoğrafları hayatında ilk kez görüyordu Şehrazad. Çocuğun çalışma masasının önüne oturmuş, bu dergilerin sayfalarını çeviriyor, fotoğraflara teker teker ilgiyle bakıyordu. *Çocuk bunlara bakarak mastürbasyon yapıyor olmalı,* diye düşündü. Bu durumun iğrenç olduğunu düşünmediği gibi onun gizlediği bu karanlık yan karşısında hayal kırıklığına da uğramadı. Mastürbasyon yapmanın doğal bir şey olduğunu kabul ediyordu. Oluşan spermleri bir şekilde boşaltmak gerekirdi. Erkeklerin vücudu buna göre yapılmıştı (kadınların aybaşlarının olmasıyla aynı durumdu bu). O çocuk da onlu yaşlarındaki bir erkekti sonuçta. Bir kahraman olmadığı gibi bir aziz de değildi. Aksine, porno dergileri öğrendiği için rahatlamıştı Şehrazad.

"İzinsiz eve girmelere son verdikten bir süre sonra o çocuğa karşı duyduğum yoğun ilgi de azar azar tükendi. Dalgaların uzun, meyilli bir kumsaldan çekilişi gibi. Neden bilmiyorum ama artık eskisi gibi tutkuyla içime çekmiyordum onun tişörte sinmiş kokusunu. Kurşunkalem ve rozeti de okşamıyordum artık. Ateşim düşmüştü. Kapıldığım şey tam bir hastalıktı. Bu hastalık aklımı bir süre yüksek ateşle karıştırmıştı. İstisnasız herkesin yaşamında en az bir kez aklını yitirdiği bir zaman olmuştur. Ya da bu sadece benim deneyimlediğim, bana özel bir olaydı. Sen böyle bir şey yaşadın mı hiç?"

Düşündü ama Habara'nın aklına böyle bir durum gelmedi. "O kadar uç bir olay yaşamışlığım yok benim" diye yanıtladı.

Bunu duyan Şehrazad biraz hayal kırıklığına uğramış gibi oldu. "Liseden mezun olduktan sonra onu unutmuştum bile; o kadar çabuk ve kolayca oldu ki bu bana bile tuhaf geldi. On yedi yaşındayken onun neyi beni bu denli güçlü biçimde çekmişti, onu bile hatırlayamaz olmuştum. Yaşam tuhaf, değil mi? Bir zamanlar müthiş bir şekilde parlayan, son derece arzu ettiğin bir şey, onu elde etmek için her şeyi göze alabilecekken, biraz zaman geçtikten sonra ya da ona biraz farklı açıdan bakınca, şaşırtıcı derecede önemini yitiriveriyor. Acaba ben ne görmüştüm, bilemiyorum. İşte bu benim 'izinsiz eve giriş zamanlarım'ın hikâyesi."

Picasso'nun "Mavi Dönemi" gibi, diye düşündü Habara. Bununla birlikte, Şehrazad'ın ne demek istediğini anlamıştı.

Kadın yatağın başucundaki saate baktı. Eve dönme saati yaklaşmıştı. Bir süre bekledikten sonra anlatmaya devam etti: "Aslına bakarsan, hikâyem burada bitmiyor. Dört yıl sonra, hemşire okulunda ikinci sınıf öğrencisiyken garip bir rastlantı sonucu onunla tekrar karşılaştım. Hikâyenin bu kısmında çocuğun annesi de epey yer alıyor, yine hayalet öykülerindekine benzeyen kimi şeyler de karışıyor işin içine. İnanacağından şüpheliyim ama dinlemek ister misin?"

"Hem de nasıl" diye yanıtladı Habara.

"Bir dahaki sefere kadar beklemen gerekecek" dedi Şehrazad. "Anlatması uzun sürer, benimse artık eve dönüp yemek hazırlamam gerekiyor."

Yataktan çıkıp iç çamaşırlarının ardından jartiyer çorabını, eteğini giydi, sutyenini taktı. Habara yatakta uzanmış, onu izliyordu. Kadınların kıyafetlerini giymesi, çıkarmalarından daha çok etkiliyordu onu.

"Almamı istediğin bir kitap var mı?" diye sordu Şehrazad evden çıkmak üzereyken. "Özel bir şey yok" diye yanıtladı Habara. *Sadece senin hikâyenin devamını dinlemek istiyorum,* demek istese de, bunu ona söylemedi. Söylese, hikâ-

yenin sonunu asla öğrenemeyecekmiş gibi bir hisse kapılmıştı çünkü.

Habara o gece erkenden yattı ve Şehrazad'ı düşündü. Belki onu bir daha göremeyecekti. Korktuğu bir şeydi bu. Olmayacak şey de değildi. Şehrazad ile aralarında bir sözleşme yoktu ki. Onlarınki birileri tarafından şans eseri sağlanmış, o birilerinin keyfine göre bir gün son verilebilecek olan bir ilişkiydi. İncecik bir iple bağlanmışlardı birbirlerine. Muhtemelen bir gün, yok hayır, ***kesinlikle bir gün*** veda zamanı gelecekti. O ip kesilecekti. Er ya da geç, bu kaçınılmazdı. Şehrazad çekip giderse, Habara artık onun hikâyelerini dinleyemeyecekti. Hikâyelerin arkası kesilecek, bilinmeyen, ilginç hikâyeler anlatılamadan yok olup gideceklerdi.

Başka bir ihtimal ise, özgürlüğünün tamamıyla elinden alınması, bunun sonucunda da sadece Şehrazad değil, tüm kadınların yaşamından çıkacak olmasıydı. Bu yüksek bir olasılıktı ve gerçekleşirse, bir kez daha kadınların sıcak bedenlerinin içine girmesi mümkün olmayacaktı. O bedenlerin sarsılmalarını da hissedemeyecekti. Ancak Habara'yı en çok üzen, kadınlarla cinsel ilişkiye girememekten ziyade, onlarla yakın birliktelik kuramayacak olmasıydı. Kadınları yitirmek böyle bir şeydi. Salt gerçekliği yaşarken, o gerçekliği unutturan özel anlar, yalnızca kadınların sağladığı bir şeydi. Ve Şehrazad ona böylesi zamanları bolca vermişti. Bir gün bunu kaybetmek durumunda kalacak olması, onu her şeyden çok üzüyordu.

Habara gözlerini kapattı, Şehrazad'ı düşünmeyi bırakıp bofa balıklarını hayal etti; ağzıyla kayaya yapışmış, bitkiler arasına gizlenmiş, salım salım salınan çenesiz bofa balıklarını. Kendisi de bir bofa balığı olarak alabalıkların gelmesini bekledi. Ancak ne kadar beklerse beklesin tek bir alabalık bile geçmedi üzerinden. Ne tombulu ne zayıfı; hiçbiri. Sonra gece oldu, etrafını derin bir karanlık kapladı.

Kino

Hep aynı yere otururdu, bar tezgâhının en dibindeki tabureye. Elbette orası dolu değilse. Genellikle de boş olurdu. Barın dolduğu pek görülmediği gibi o yer de pek göze çarpan, rahat bir yer değildi çünkü. Arkasında merdiven boşluğu olduğundan tavan eğimli ve alçaktı, bu yüzden de o tabureye oturan kişinin ayağa kalkarken başını vurmamak için dikkat etmesi gerekiyordu. Yine de, uzun boylu olmasına karşın o sıkışık yerden başkasını tercih etmiyordu adam.

Onun bara geldiği ilk günü çok iyi anımsıyordu Kino. Dazlak kafalı (az önce berberde tıraş olup gelmiş gibi parlıyordu başı), zayıf olmasına karşın geniş omuzluydu, bakışları kıvılcım saçıyordu adeta. Çıkık çeneli, geniş alınlıydı. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Yağmur yağmadığı, hatta yağacak gibi de görünmediği halde uzun, gri bir yağmurluk giymişti. Başta onun yakuza olduğunu sanmıştı Kino, bu yüzden biraz endişelenmiş, temkinli davranmıştı. O adam bara geldiğinde, nisan ayının ortalarında serin bir akşamüzeriydi, saat yedi buçuk civarıydı, barda başka müşteri yoktu.

Adam tezgâhın en dip köşesindeki tabureyi seçip oturmuş, yağmurluğunu çıkarıp duvardaki askıya asmış, sakin bir ses tonuyla bira ısmarlamış, sonra da sessiz bir şekilde oldukça kalın bir kitabı okumaya başlamıştı. Otuz dakika sonra birasını bitirdiğinde elini hafifçe kaldırıp Kino'ya seslenmiş ve viski ısmarlamıştı. Hangi marka istediğini sorduğunda, *özel bir seçimim yok*, olmuştu cevabı.

"Sıradan bir Scotch, duble olsun. Aynı miktarda su ve biraz da buz lütfen."

Sıradan bir Scotch? Kino, White Label'dan bir bardağa koyup aynı miktarda su ve buz tutacağı ile kırdığı buzdan iki küçük parçayı ekleyip vermişti. Adam ondan bir yudum içip tadına bakmıştı gözünü kısarak, sonra "Böyle iyi" demişti.

Yarım saat daha kitap okuduktan sonra yerinden kalkmış ve hesabı nakit ödemişti. Para üstü gerekmesin diye küsuratlı kısım için bozuk para da hazırlayıp vermişti. Kino, adam gidince bir oh çekse de bir süre daha sanki o hâlâ oradaymış gibi hissetmişti. Tezgâhın arka tarafında yemek hazırlarken ara sıra başını kaldırıp az önce adamın oturduğu yere göz atıyordu. Sanki adam hâlâ oradaydı ve bir şey istemek için elini kaldırıyordu.

Adam Kino'nun barına belli aralıklarla gelmeye başladı. Haftada bir muhakkak, en fazla da iki kez. Önce birasını içiyor, sonra da viski ısmarlıyordu (White Label, viski ile aynı oranda su ve biraz buz). İkinci kadehi ısmarladığı da olmuyor değildi ama çoğunlukla bir kadehle yetiniyordu. Bazen de karatahta üzerine tebeşirle yazılı günün mönüsüne bakıp hafif bir şeyler ısmarlayıp yiyordu.

Konuşkan biri değildi. Bara düzenli gelse de sipariş vermenin dışında ağzından tek sözcük çıkmıyordu. Kino ile yüz yüze gelince başını hafifçe eğip selamlıyordu onu, seni hatırlıyorum demek ister gibi. Akşam erken bir saatte geliyor, koltuğunun altına kıstırdığı kitabı tezgâhın üzerine koyup okuyordu. Hep kalındı okuduğu kitaplar. Okumaktan yorulduğunda (Kino onun yorulduğunu tahmin ediyordu) başını sayfadan kaldırıyor, önündeki rafta duran şişeleri gözleriyle inceliyordu birer birer. Sanki uzak ülkelerden getirilmiş, doldurulmuş tuhaf hayvanları inceler gibi.

Bir süre sonra alışmıştı Kino, barda yalnız ikisinin olması onu tedirgin etmiyordu artık. Kino da konuşkan biri olmadı-

ğından biriyle birlikteyken suskun kalınmasından da rahatsızlık duymuyordu. Adam kitap okurken, Kino da tek başına olduğu zamanlarda yaptığı gibi bulaşıkları yıkıyor, yemek sosunu hazırlıyor, plak seçimi yapıyor ya da oturup o günkü gazetelerin sabah ve akşam baskılarını birlikte okuyordu.

Kino, adamın adını bilmiyordu, sormamıştı da. Bara düzenli gelen, bira ve viski içen, sessizce kitabını okuyan, hesabı nakit ödeyip oradan ayrılan bir müşteriydi sonuçta. Şimdiye kadar kimseyi rahatsız etmemişti. Bunların dışında onun hakkında bilmesi gereken ne olabilirdi ki?

Kino, spor malzemeleri satan bir şirkette yedi yıl çalışmıştı. Üniversitede beden eğitimi öğretmenliği bölümünde okurken başarılı bir atletti ama üçüncü sınıfta Aşil tendonunu incitince koşu takımına girme düşüncesinden vazgeçmiş, mezuniyet sonrasında ise takım koçunun referansı ile spor malzemeleri satışı yapan bu şirkette çalışmaya başlamıştı. Koşu ayakkabılarından o sorumluydu; görevi tüm ülkedeki spor mağazalarına olabildiğince çok ayakkabı pazarlamaktı. Merkezi Okayama'da olan orta ölçekli bir şirketti bu; Mizuno ve Asics gibi markalar pek satılmıyordu. Nike ve Adidas gibi ünlü şirketler kadar finansal gücü olmadığından dünyanın en iyi atletleriyle sözleşme imzalamaları da söz konusu değildi. Hatta ünlü sporcularla görüşmek için bütçe bile çıkaramıyorlardı, Kino onları yemekte ağırlamak istese ya kendi masraf ödeneğinden kesmesi ya da harcamayı kendi cebinden yapması gerekecekti.

Çalıştığı şirket en iyi atletler için el yapımı ayakkabılar üretiyordu; kâr zarar gözetmeden iyi niyetle yapılan bu işi takdir eden sporcuların sayısı da az değildi. "İşinizi içtenlikle yaparsanız, sonucu kendiliğinden gelir" şirket kurucusunun mottosuydu. Muhtemelen şirketin böylesine sade, kendini olayların gidişatına bırakan ılımlı politikası, Kino'nun karakterine de uymuştu. Onun gibi sessiz ve asosyal biri bile iyi satış yapabiliyordu. Hatta asıl böylesine içine kapanık olduğu için ta-

kımı koçu ona güvenmişti, sporcular (çok olmasa da) ona saygı duyuyorlardı. Her atletin özel durumlarını göz önüne alıp ihtiyaç duydukları ayakkabı tarzını şirketteki üretim sorumlusuna bildirirdi. Kino'ya göre işinin kendine göre ilginç yanları vardı ve genelde memnundu yaptığı işten. Maaşının tatmin edici olduğu söylenemezdi ama yaşamını rahat idame ettirebiliyordu. Kendi artık koşamasa da, formdaki genç atletlerin parkurda antrenman sırasında koşmalarını seyretmekten keyif alıyordu.

Kino'nun şirketten ayrılmasının nedeni, işinden mutsuz olması değil karısıyla aklına hiç gelmeyecek bir sorun yaşamasıydı. Şirketteki en yakın meslektaşı, onun karısıyla ilişki yaşıyordu. Kino zamanının çoğunu Tokyo dışında iş seyahatlerinde geçiriyordu. Büyük bir spor çantası dolusu ayakkabıyla tüm ülkedeki spor mağazalarını, atletizm takımı olan üniversite ve şirketleri dolaşıyordu. O evde yokken diğer ikisi birlikte oluyorlardı. Kino, bu tür şeyleri sezebilen biri değildi. Karısıyla ilişkilerinin iyi olduğunu düşünüyor, onun tavırlarından şüphelenmiyordu. Şans eseri iş seyahatinden bir gün önce dönmemiş olsaydı, belki de onların ilişkilerini hiçbir zaman fark edemeyecekti.

O gün iş seyahatinden doğruca Kasay'daki evine dönmüş, karısıyla o adamı yatakta çırılçıplak yakalamıştı. Kendi evlerinde, yatak odalarında, karısıyla birlikte uyudukları yatakta. Durum ortadaydı, bir yanlış anlama söz konusu olamazdı. Karısı çömelir gibi bir vaziyette ters olarak adamın üzerine çıkmıştı, Kino kapıyı açınca yüz yüze gelmişlerdi. Karısının güzel biçimli göğüslerinin aşağı yukarı doğru sallandığını görmüştü. Kino otuz dokuz, karısı otuz beş yaşındaydı. Çocukları yoktu. Kino, başını önüne eğdi, kapıyı kapattı, bir haftalık kirli çamaşırla dolu spor çantasını omzuna asıp evden çıktı ve bir daha da oraya dönmedi.

Kino'nun hiç evlenmemiş bir teyzesi vardı. Annesinin ablasıydı, güzel bir kadındı. Teyzesi çocukluğundan beri Kino'ya hep çok iyi davranırdı. Kendinden yaşça büyük bir erkek arkadaşı (sevgilisi demek daha doğru olabilir) ile uzun yıllar bir ilişkisi olmuştu; adam cömertlik göstermiş, teyzesine Aoyama'da küçük bir ev vermişti. O eski güzel günlerde. Kadın o evin ikinci katında yaşıyor, giriş katında ise kafe işletiyordu. Evin önündeki küçük bahçede bir salkımsöğüdün yemyeşil yaprakları salınıyordu. Nezu Müzesi'nin arka caddesinde, dar bir sokağın köşesindeydi ev; müşteri çekmek için hiç de uygun bir yerde değildi. Ancak teyzesinin garip bir çekim gücü vardı ve kafe iş yapıyordu.

Ne var ki, teyzesi altmış yaşındayken belini incitince kafeyi tek başına idare edemez hale gelmişti. Sonra elini tamamen işten güçten çekip İzu yaylalarına, kaplıca bulunan dinlenme konutlarına çekilmişti. Orada rehabilitasyon için bir de tesis vardı. Bu yüzden Kino'ya, "Benden sonra dükkânı sen devralır mısın?" diye sormuştu. Karısının onu aldattığını anlamasından üç ay önceydi bu. "Teklifin beni sevindirdi ama şimdilik niyetim yok" diye yanıtlamıştı Kino.

Şirketten istifa ettikten sonra teyzesine telefon açıp dükkân hâlâ satılık mı diye sordu. Teyzesi emlakçıya vermişti ama şimdiye dek ciddi bir alıcı çıkmamıştı. "Yapabilirsem orada bir bar açmak istiyorum, bana kiralaman mümkün mü acaba?" diye sordu Kino.

"Şirketteki işin ne olacak?" diye sordu teyzesi.

"Birkaç gün önce istifa ettim."

"Eşin karşı çıkmadı mı istifa etmene?"

"Sanırım yakında boşanacağız."

Kino, boşanma nedenini anlatmadığı gibi teyzesi de sormadı. Telefon hattının diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu yalnızca. Sonra teyzesi, istediği kira miktarını söyledi. Bu, Kino'nun tahmin ettiğinden daha düşüktü. "Bu kadarını kar-

şılayabileceğimi düşünüyorum" diye yanıtladı Kino.

"Bir miktar tazminat alacağım, maddi konuda sana bir sıkıntı yaşatmam" diye de ekledi.

"Para konusu sorun değil" dedi teyzesi net bir tavırla.

Kino ile teyzesi birbirleriyle çok görüşmezlerdi (annesi, onun teyzesiyle yakınlaşmasını iyi karşılamıyordu) ama eskiden beri aralarında garip bir şekilde karşılıklı bir anlayış vardı. Kino'nun verdiği sözü yerine getiren biri olduğunu biliyordu teyzesi.

Kino, birikiminin yarısını kullanıp kafeyi bara çevirdi. İçini olabildiğince sade eşyalarla döşedi, uzun ve kalın bir tezgâh koydurdu ve sandalyeleri de değiştirdi. Duvarları insanı sakinleştiren bir renkte duvar kâğıdıyla kaplattı ve ışıkları da içki içilen bir ortama uygun şekilde ayarlattı. Evdeki plak koleksiyonunu rafa sıraladı. Ses sistemi için uygun bir müzik sistemi kurdu; Thorens marka pikap, Luxman marka anfi ile iki taraflı küçük JBL hoparlörler. Bekârken parasını zar zor ödeyip satın almıştı bunları. Eski analog caz plaklarını dinlemekten hep keyif almıştı. Bu onun biricik –başka biriyle de paylaşmadığı– hobisiydi. Öğrenciliğinde Roppongi'de bir pub'da barmenlik yapmış olduğundan pek çok kokteylin hazırlanışını da biliyordu.

Bara, "Kino" adını verdi. Daha uygun başka bir ad gelmemişti aklına. İlk hafta tek bir müşteri bile uğramadı. Bunu tahmin ettiğinden hiç umursamamıştı. Bar açtığını tanıdıklarına duyurmamıştı ki. Dahası hiç reklam da yapmamış, göze çarpan bir tabela da koymamıştı. Dar bir sokağın köşesinde bir bar açıp orayı keşfedecek müşterileri beklemekti tek yaptığı. Bankada tazminatından artan bir miktar daha parası vardı, ayrı bir evde yaşayan karısı ise ondan hiçbir maddi talepte bulunmuyordu. Karısı, Kino'nun eski iş arkadaşıyla birlikte yaşamaya başlayınca bir zamanlar birlikte oturdukları Kasay'daki eve gerek kalmamıştı. Bu yüzden onu satıp

evin kalan borcunu ödedikten sonra artan parayı paylaşmışlardı. Kino, barın üst katındaki yerde kalıyordu artık. Bir süre daha böyle geçinebilirdi.

Hiç müşteri gelmeyince Kino uzun zamandan beri ilk kez gönlünce müzik dinlemiş, istediği kitapları okumuştu. Kuru toprağın yağmur suyunu emmesi gibi, son derece doğal bir halde yalnızlığın ve sessizliğin keyfini sürüyordu. Art Tatum'un solo piyano parçalarını dinliyordu sık sık. Bu müzik o sıralardaki duygularına birebir uyuyordu.

Her nasılsa, ayrıldığı karısı ve onunla yatan eski iş arkadaşına karşı ne bir nefret, ne de öfke duyuyordu. Elbette ilk günlerde büyük bir şok geçirmiş, bir süre mantıklı düşünememişti, ama nihayetinde "Yapacak bir şey yok" sonucuna varmıştı. Olan olmuştu. Yaşamı boyunca ne başarılı olabilmiş ne de bir şey üretebilmişti. Mutlu edebildiği biri olmamıştı, kendisi dahil. Mutluluğun ne olduğundan, ne anlama geldiğinden bile emin değildi. Acı, kızgınlık, hayal kırıklığı, vazgeçiş gibi duyguların hiçbirini algılayamıyordu. Elinden gelen tek şey, derinlik ve ağırlığını yitirmiş yüreği fırıl fırıl uçup bir yerlere gitmesin diye onu sımsıkı bağlayacak bir yer bulabilmekti. İşte, "Kino", dar bir sokağın köşesinde yer alan küçük bar, o yerdi. Ve yine burası –sonuç olarak– tuhaf bir şekilde rahat bir mekân olmuştu.

"Kino"nun rahat bir yer olduğunu insanlardan önce fark eden kül rengi bir sokak kedisiydi. Genç bir dişi kediydi; uzun, güzel de bir kuyruğu vardı. Barın köşesindeki gömme süs raf hoşuna gitmiş olmalı, orada tostoparlak olup uyuyordu. Kino, mümkün olduğunca onu rahatsız etmemeye çalışıyordu. Kendi haline bırakılmak istiyor gibiydi. Ona günde bir kez mama veriyor, suyunu değiştiriyordu. Başka da bir şey yapmıyordu. İstediği gibi girip çıkması için ona özel küçük bir kapı yapmış olsa da, kedi insanlarla birlikte ön kapıdan girip çıkmayı seviyordu.

Kedi, şans getirmişti. Onunla birlikte "Kino"ya müşteriler gelmeye başlamıştı. Dar bir sokağın köşesinde bir ev; küçük, göze çarpmayan bir tabela; yaşlı, görkemli bir salkımsöğüt; orta yaşlı, sessiz bir işyeri sahibi; pikapta dönen eski plaklar; iki çeşidi geçmeyen günlük hafif öğle yemekleri; barın köşesinde uyuyan kül rengi bir kedi. Ve bu yere artık müşteri geliyordu. Hatta yanlarında yeni kişileri de getiriyorlardı. Henüz kâra geçmek söz konusu olmasa da, barın kazancıyla kirayı karşılar hale gelmişti ve bu Kino için yeterliydi.

O dazlak genç adamın bara gelişi, açılıştan iki ay sonraydı. Ve Kino'nun o adamın adını öğrenmesine değin iki ay daha geçecekti. Adamın adı Kamita idi, "Tanrı anlamına gelen *kami* ve tarla anlamına gelen *ta* ideogramı ile yazılıyor ve Kamita diye okunuyor, Kanda değil" diye açıklamıştı, ama Kino'ya söylememişti bunları.

Yağmurlu bir gündü. İnsanı, şemsiye açsın mı açmasın mı kararsız bırakacak kadar bir yağmur yağıyordu. Barda Kamita ile birlikte koyu renk takım elbiseli iki adam daha vardı. Saat yedi buçuğu gösteriyordu. Kamita her zamanki gibi tezgâhın köşesinde, White Label viskisini yudumlayıp kitabını okuyordu. İki adam masada, Haut-Mèdoc şarabı içiyorlardı. Bara girdiklerinde yanlarında kesekâğıdı içinde getirdikleri şarap şişesini gösterip, "Beş bin yen ödersek kendi şarabımızı içmemize izin verir misiniz?" diye sormuşlardı. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşıyordu Kino, ama kabul etmemek için de bir neden yoktu, "Elbette" diye yanıtlamıştı. Şişenin mantarını açıp iki şarap kadehi uzattı. Karışık kuruyemiş de ikram etti. Zahmet veren bir şey değildi sonuçta. Ancak iki adam da sigara içtiklerinden, sigara dumanından hazzetmeyen Kino'nun hoşnut olmadığı türden müşterilerdendiler. Bar sakin olduğu için Kino da bir tabureye oturdu, Coleman Hawkins'in "Joshua Fit the Battle of Jeric-

ho" adlı parçasını dinliyordu plaktan. Major Holley'in bas solosu müthişti.

İki adam, başta şarap içip keyifle sohbet ederken, birden tartışmaya başlamışlardı. Konunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu Kino'nun, ama anlaşılan bir konuda ikisinin düşünceleri uyuşmamış, ortak noktada buluşma gayretleri de sonuç vermemişti. Her ikisi de kontrolü kaybetmiş, hafif atışma yerini ağız dalaşına bırakmıştı. Adamlardan biri aniden yerinden kalkınca masadaki izmarit dolu küllük ile şarap kadehlerinden biri yere düştü ve kadeh paramparça oldu. Kino, hemen oraya gidip yeri süpürdü, yeni bir kadeh ile küllük bıraktı masaya.

Kamita'nın ise –bu olay yaşanırken henüz onun adını bilmiyordu Kino– adamların bu taşkın davranışlarından rahatsız olduğu açıktı. Yüz ifadesi değişmemişti ama sol elinin parmaklarını, bir piyanistin dikkatini çeken bir tuşu kontrol ederken yaptığı gibi, tezgâhın üzerine tık tık vuruyordu. "Durumu kontrol altına almalıyım" diye düşündü Kino. Burası onun yeriydi, bu yüzden sorumluluk alıp harekete geçmeliydi. İki adamın yanına gidip, "Affedersiniz ama sesinizi biraz alçaltır mısınız?" diye sordu kibarca.

Biri Kino'ya kötü bir bakış atarak yerinden kalktı. O zamana değin fark etmemişti ama adam oldukça iriydi. Pek uzun boylu sayılmazdı ama geniş göğüslü ve pazulu biriydi. Sumo güreşçilerininki gibiydi vücudu. Hani şu çocukluğundan beri kavgada bir kez bile kaybetmeyen tiplerden. İnsanlara emir veren türden bir adam, onlardan emir alanlardan değil. Üniversitede onun gibileri görmüştü Kino, mantıklı bir şekilde konuşup uzlaşılacak türden biri değildi bu adam.

Diğer adam ise ufak tefekti. Zayıf ve solgun yüzlüydü. Kurnaz birine benziyordu. İnsanları kandırıp onlara bir şeyler yaptırmakta usta biri izlenimi veriyordu. O da yavaşça yerinden doğrulunca, Kino her ikisiyle de burun buruna gelmek du-

rumunda kalmıştı. Kino'nun yanlarına gelişini tartışmalarına ara vermek için fırsat bilerek, ona birlikte karşı koymaya karar vermişlerdi demek. Birbirleriyle o kadar uyumlu davranıyorlardı ki sanki böyle bir gelişmenin olmasını beklemişlerdi.

"Sen kim oluyorsun da bizim sohbetimizi bölüyorsun?" diye çıkıştı iri olanı tok ve kısık bir sesle.

İkisinin de takım elbisesi uzaktan pahalı görünmüştü, ama yakından bakınca ucuz ve dikimlerinin kalitesiz olduğu anlaşılıyordu. Gerçek yakuza değillerdi, ama yine de ona yakın tiplerdi. En azından pek de övünülecek işler yapmadıkları belliydi. İri olanın saçı asker tıraşlıydı, ufak tefek olan ise kahverengiye boyalı saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Sorun yaşayacağını anlamıştı Kino. Koltukaltlarmdan ter boşanmaya başlamıştı ki o sırada "Pardon" diye bir ses duydu arkasından.

Dönüp bakınca, Kamita'nın tezgâhın önündeki tabureden kalkıp onun arkasında dikildiğini gördü.

"Mekân sahibine sataşmayı bırakır mısınız lüften?" dedi Kamita parmağıyla Kino'yu işaret edip. "Sesiniz çok yüksek olunca, ondan ben rica ettim size biraz dikkat etmenizi söylemesini. Gürültüde kitap okuyamıyorum."

Kamita'nın sesi her zamankinden daha sakin ve durgundu ama, görünmeyen fakat hafiften hareketlenmeye başlayan bir şeylerin varlığı da seziliyordu.

"*Gürültüde kitap okuyamıyorum*" diye tekrar etti ufak tefek olanı, cümledeki dilbilgisi kurallarını kontrol eder gibi.

"Evin yok mu ki senin?" dedi iri olanı Kamita'ya.

"Var" diye yanıtladı Kamita, "buraya yakın bir yerde oturuyorum."

"E o zaman evine gidip orada okusana kitabını!"

"Ben kitabımı burada okumaktan hoşlanıyorum" diye cevap verdi Kamita.

İki adam birbirlerinin yüzüne baktılar.

"Şu kitabı bir versene bana sen" dedi ufak tefek olanı, "ben sana okuyayım."

"Kendi başıma, sessizce okumaktan hoşlanırım" dedi bunun üzerine Kamita. "Sözcükleri yanlış okursan, rahatsız olurum."

"Cins birisin" dedi diğeri, "komiksin de."

"Adın ne senin?" diye sordu atkuyruklusu.

"Benim adım Kamita. Tanrı anlamına gelen *kami* ve tarla anlamına gelen *ta* ideogramı ile yazılıyor ve Kamita diye okunuyor, Kanda değil" dedi Kamita. Kino, onun adını ilk kez duyuyordu.

"Bunu unutmayacağım" dedi iri olanı.

"İyi fikir. Hatıralar yararlı olabilir" dedi Kamita.

"Her neyse, neden dışarı çıkmıyoruz? Böylece daha rahat konuşabiliriz" dedi ufak tefek olanı.

"Olur" dedi Kamita, "dilediğiniz yere gidelim. Ama çıkmadan önce hesabı öder misiniz? Bar sahibine sorun çıkarmamış olursunuz."

"Tamam" diyerek onayladı ufak tefek olanı.

Kamita, Kino'dan hesabı istedi. Kendi hesabını yine tam olarak bıraktı. Atkuyruklu olan ise cebindeki para destesinden on bin yen çıkarıp tezgâha bıraktı.

"Kırılan kadehi de hesaba katınca, bu yeter mi?"

"Yeter" dedi Kino.

"Ucuz barmış" diye dalga geçti iri olanı.

"Para üstü istemez, bununla kendine daha kaliteli şarap kadehleri alıver" dedi atkuyruklu Kino'ya. "Senin ucuz kadehinle o güzel şarabın tadı çıkmadı zaten."

"Ne kadar da ucuz bir bar burası" dedi yine diğeri.

"Doğru diyorsun, burası ucuz müşterilerin toplandığı ucuz bir bar" dedi Kamita, "size layık bir yer değil. Size daha layık başka yerler vardır herhalde, değil mi? Nerede vardır ben bilemem ama."

"İlginç şeyler söyleyen cins bir adam" dedi iri olanı, "komiksin."

"Sonra da hatırlayıp uzun uzun gülün öyleyse" dedi Kamita.

"Nereye gidip gitmeyeceğimizi sana mı sorucaz be!" diye çıkıştı atkuyruklu.

Sonra dudaklarını diliyle yavaşça yaladı, avının önünde duran bir yılan gibi.

İri adam, kapıyı açıp dışarı çıktı, ardından da atkuyruklu. Ortamdaki gerginliği hissetmiş olacak, yağmur yağmasına karşın kedi de onların ardından dışarı çıktı.

"Emin misiniz?" diye sordu Kino, Kamita'ya.

"Endişeye gerek yok" dedi Kamita yüzünde hafif bir tebessümle. "Siz burada bekleyip bir şeye karışmayın. Ben hemen dönerim."

Sonra Kamita da dışarı çıktı, kapıyı ardından kapattı. Yağmur şiddetlenmişti. Kino kendine söylendiği gibi bar taburesine oturup bekledi. Yeni bir müşteri görünmüyordu ortalıkta. Dışarısı sinir bozacak kadar sessizdi, hiçbir şey duyulmuyordu. Kamita'nın okuduğu kitap tezgâhın üzerinde sayfaları açık halde kalmış, eğitimli bir köpek gibi sahibinin dönüşünü bekliyordu. On dakika geçmeden kapı açıldı, Kamita tek başına girdi içeri.

"Bir havlu verebilir misiniz?" dedi.

Kino hemen ona temiz bir havlu verdi. Kamita, onunla ıslak başını kuruladı. Sonra boynunu, yüzünü, en son da iki elini sildi. "Teşekkürler. Rahat olabilirsiniz, o ikisi bir daha buraya gelemezler. Size de sorun çıkaramazlar."

"Ne oldu dışarıda?"

Kamita, başını biraz öne eğdi. *Bilmemeniz daha iyi olur* demek miydi bu? Sonra yerine döndü, kalan viskisini bitirdi, hiçbir şey olmamış gibi kitabını okumaya devam etti. Bardan çıkarken hesabı ödemeye davrandı ama Kino ona hesabı önceden ödemiş olduğunu hatırlattı. "Öyleydi, değil mi?" dedi

Kamita utangaç bir tavırla, yağmurluğunun yakasını kaldırdı, yeşilli yuvarlak şapkasını başına takıp bardan çıktı.

Kamita döndükten sonra Kino dışarı çıkıp etrafa göz attı. Sokak sessizdi, ortalarda kimseler görünmüyordu. Çevrede kavga edildiğine dair tek bir işaret ya da kan izi yoktu. Ne olmuştu acaba dışarıda? Bara dönüp müşteri beklemeye koyuldu ama o gece ne bir müşteri göründü ne de kedi geri döndü. Bir bardağa duble White Label ile aynı miktarda su koydu, iki küçük buz parçası atıp içti. Aman aman bir tadı yoktu. Yine de, tadı nasıl olursa olsun o gece içmeye ihtiyacı vardı.

Öğrenciyken Şincuku'nun arka sokaklarında bir yakuzanın iki genç şirket çalışanıyla kavgasına tanık olmuştu. Yakuza zayıf ve orta yaşlıydı, iki genç şirket çalışanı iyi görünümlüydü. Sarhoştular. Karşılarındaki adamı küçümsemişlerdi. Ancak yakuza boks biliyordu. Bir anda yumruğunu sıktı, tek bir söz etmeden, birdenbire ikisine saldırdı. Yere düştüklerinde deri ayakkabısının tabanıyla defalarca tekmeledi onları. Duyulan tok seslerden kemiklerinin kırıldığı anlaşılıyordu. Sonra, hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti adam. *Demek profesyoneller böyle dövüşüyor*, diye düşünmüştü o zaman Kino. Gereksiz tek laf etmeden, kafanın içinde yapacağın hamlelere karar verip karşındaki hazırlığını tamamlayamadan ona hızlıca saldırmak. Yere düşünce tereddüt etmeden işini bitirmek. Sonra da çekip gitmek. Bu durumda amatörlerin kazanma şansı sıfırdı.

Kamita'nın iki adamı birkaç saniye içinde yere serme sahnesini hayal etti Kino. Zaten Kamita'nın görünüşü de boksörü andırıyordu. Ancak o yağmurlu gecede gerçekte dışarıda neler olduğunu Kino'nun bilmesine imkân yoktu. Kamita da anlatma niyetinde değildi. Düşündükçe daha da gizemli bir hal alıyordu durum.

Bu olaydan bir hafta sonra, Kino bir kadın müşterisiyle yattı. Karısından ayrıldıktan sonra ilk kez biriyle birlikte olu-

yordu. Otuzunda ya da otuzunu en fazla birkaç yaş geçmiş bir kadındı. Ona güzel denebilir mi pek emin değildi ama uzun, düz kara saçları, küçük burnuyla kendine özgü bir çekiciliğe sahipti. Davranışlarında ve konuşma tarzında kaygısız bir şeyler vardı, yüz ifadesini okumak zordu.

Kadın bara uzun bir süredir geliyordu. Yanında aynı yaşlarda bir erkek oluyordu hep. Kaplumbağa kabuğu desenli bir gözlük takan adamın eski Beat kuşağındakiler gibi çene ucunda sivri bir sakalı vardı ve uzun saçlıydı. Hani kravat takmasa, onun bir ofis çalışanı olduğuna inanmak bir hayli güç olurdu. Kadın ise hep üzerine oturan tek parça elbise giyiyor, bu da onun ince uzun bedenini hoş bir şekilde ortaya çıkarıyordu. İkisi bar tezgâhındaki tabureye oturur, fısıltıyla konuşurlarken sherry kokteyli yudumlarlardı. Çok vakit geçirmezlerdi orada. *Muhtemelen sevişmeden önce içmeye geliyorlar,* diye düşünürdü Kino ya da seviştikten sonra. Hangisi olduğundan emin değildi. Ancak hangisi olursa olsun, ikisinin içki içişinde cinsel ilişkiyi çağrıştıran bir şeyler vardı; uzun, yoğun bir sevişme.

Tuhaf bir şekilde her ikisinin de yüzleri ifadeden yoksundu. Kadının güldüğünü hiç görmemişti Kino. Ara sıra Kino'yla barda o sırada çalan parçayla ilgili konuşurdu kadın; müzisyen ya da parçanın adı gibi şeyler üzerine. Caz seviyordu, hatta küçük bir plak koleksiyonu da vardı. "Babam çok dinlerdi bu müziği. Ben aslında yeni tarz müzik tercih ediyorum, bu parçaları duyunca hatıralarım canlanıyor" demişti.

Canlanan hatıralarının müzikle mi yoksa babasıyla mı ilgili olduğunu anlayamadı Kino kadının ses tonundan, sormadı da.

Aslına bakılırsa, Kino o kadınla pek fazla ilgilenmemeye çalışıyordu. Belli ki onunla yakınlaşmasını, yanındaki erkek pek hoş karşılamıyordu. Bir keresinde müzik hakkında uzunca bir sohbet etmişlerdi (şehir merkezindeki eski plak-

çıların yerleri, plakların bakımı hakkında); o günden sonra adam Kino'ya şüpheli, soğuk bakışlarla bakar olmuştu. Kino, bu tür sorunlardan olabildiğince uzak kalabilmek için hep çaba sarf etmişti. İnsanın hissettiği duygular arasında muhtemelen en fena olanları, kıskançlık ve gururdu; Kino bunlardan biri ya da diğerinden dolayı sorunlar yaşamıştı. Öyle ki "Bende insanların karanlık yanlarını tetikleyen bir şeyler var herhalde" diye düşünür olmuştu.

Kadın bir akşam bara tek başına geldi. O sırada barda başka müşteri de yoktu. Yağmur dinmek bilmemişti. Kapı açılınca içeriye yağmurun kokusuyla birlikte gecenin serinliği de girmişti. Tezgâh kısmına oturup bir brendy sipariş edip Billie Holiday'in plağını dinlemeyi istemişti. "Mümkünse en eskilerden olsun lütfen" demişti. Kino, "Georgia on My Mind"ın yer aldığı Columbia stüdyosu yapımı plağı pikaba takmış, sessizce parçayı dinlemişlerdi. "Arka tarafını da dinleyebilir miyiz?" diye rica etti kadın, Kino da istenileni yaptı.

Kadın ağır ağır üç kadeh brendy içmiş, birkaç eski plak daha dinlemişlerdi; Erroll Garner'ın "Moonglow," Buddy DeFranco'nun "I Can't Get Started." Kino başta, her zamanki gibi o adamla buluşacaklar sanmıştı, ancak barın kapanma saati yaklaştığı halde adam gelmemişti. Kadının da onu bekler gibi bir hali yoktu aslında; bir kez bile saatine bakmamıştı. Tek başına müzik dinlerken sessizce bir şeyler düşünüp içkisini yudumluyordu. Durumundan rahatsızlık duyar gibi bir hali de yoktu. Zaten sessizliğe yakışan bir içkiydi brendy; kadehi hafifçe sallar, içkinin rengine bakıp kokusunu içinize çeker, böyle böyle zaman geçirebilirdiniz. Kadın, siyah yarım kollu, tek parça bir elbise giymiş, üzerine koyu mavi, ince bir ceket almıştı. Kulağında küçük klipsli inci küpeler vardı.

"Bugün arkadaşınız gelmeyecek mi?" diye sordu Kino kadına bir cesaret, barın kapanma saati yaklaşmıştı.

"Bugün gelmeyecek, uzaklarda bir yerlerde o şimdi." Kadın tabureden kalkıp uyumakta olan kedinin yanına gitti, sırtını parmak ucuyla nazikçe okşadı. Kedi aldırış etmeden uykusuna devam etti.

"Biz artık görüşmemeyi düşünüyoruz onunla" dedi kadın bir sır verir gibi. *Belki bana değil de kediye söylüyor bunları*, diye düşündü Kino.

Hangisi olursa olsun, bir yorum yapmak niyetinde değildi. Bir şey demeden tezgâhın arkasını toplamaya devam etti. Mutfak tezgâhını temizledi, bardakları yıkayıp rafa yerleştirdi.

"Nasıl desem" kadın kediyi sevmeyi bırakıp tezgâha doğru yürürken topuklu ayakkabıları ses çıkarıyordu, "bizim ilişkimiz hiç de normal değildi."

"Hiç de normal değildi" diye, düşünmeden aynen tekrarladı Kino kadının söylediğini.

Kadın bardakta kalan içkisini bir dikişte bitirdi. "Kino Bey, size göstermek istediğim bir şey var."

Göstermek istediği her ne ise, Kino görmek istemiyordu. Bu *görmemesi gereken* bir şeydi çünkü. En başından anlamıştı bunu. Ancak söylemesi gereken cümleleri bulup çıkaramıyordu.

Kadın ceketini çıkardı, taburenin üzerine koydu. Sonra iki eliyle elbisesinin arkasındaki fermuarı açtı. Sırtını Kino'ya döndü. Beyaz sutyen kopçasının altında yara izine benzeyen birkaç küçük iz vardı. Solgun kömür rengindeydi izler, dağılımlarının düzensizliği kışın net görülen takımyıldızlarını andırıyordu, sönmek üzere olan bir yıldız kümesi gibi. Bulaşıcı bir hastalıkla oluşan döküntü izleriydi belki de. Ya da bir ameliyat izi.

Kadın bir şey demeden, arkasını dönmüş sırtını gösteriyordu Kino'ya. Yeni görünen iç çamaşırının göz alıcı beyazlığı ile izlerin siyahlığı, uğursuz bir karşıtlık sergiliyordu. Ki-

no kendine bir soru yöneltilmiş de, o sorunun anlamını kavrayamamış biri gibi, ağzından tek sözcük çıkmadan onun sırtına bakıyordu. Gözünü alamadan bakıyordu. Nihayet kadın elbisesinin fermuarını çekti, ona doğru döndü.

Ceketi üzerine aldı, saçlarını düzeltti.

"Sırtıma yanan sigara bastırdı" dedi kadın basitçe.

Kino bir süre adeta dilini yutmuş gibi oldu. Ama bir şey demeliydi. "Kim yaptı böyle bir şeyi?" diye sordu buruk bir ses tonuyla.

Kadın cevap vermedi. Bir cevap verme niyetindeymiş gibi de görünmüyordu. Aslına bakılırsa, Kino da bir cevap beklemiyordu.

"Bir kadeh brendy daha alabilir miyim acaba?"

Kino, kadının kadehini doldurdu. Kadın bir yudum aldı, boğazından göğsüne doğru giden o sıcaklığı hissetti.

"Kino Bey..."

Kino, bardakları kurulamayı bırakıp kadının yüzüne baktı.

"Bu izlerden başka yerlerimde de var" dedi kadın ifadesiz bir ses tonuyla, "ama görülmesi zor yerlerimde."

O gece neden o kadınla birlikte olduğunu, yüreğine nasıl kandığını anlamamıştı Kino. En başından beri o kadında olağandışı bir şeyler sezmişti. İçinden bir ses, "Bu kadınla yakın bir ilişkiye girmekten sakın!" demişti. Dahası, kadının sırtındaki sigara yanığı izlerini görmüştü. Kino temelde temkinli biriydi. Bir kadınla cinsel ilişki yaşamak istediğinde profesyonel olanlara giderdi. Parayla giderilebilecek bir ihtiyaçtı bu. Hem birlikte olduğu kadına kendini kaptırma riski de yoktu.

Ancak, o gece kadın açık bir şekilde o erkeğin –Kino'nun– kollarında olmayı istemişti. Kadının gözleri derinlikten yoksundu, gözbebekleri tuhaf bir biçimde büyüktü. Bakışlarında

kararlılık ve arzu dolu bir ışıltı vardı. Kino, bu güce karşı koyamamıştı.

Kino, barın kapısını kilitleyip kadınla birlikte üst kata çıktı. Kadın yatak odasındaki ışığın altında çarçabuk elbisesini çıkardı, sonra da iç çamaşırlarını. Artık çırılçıplaktı. Sonra ona "görülmesi zor" yerlerini gösterdi. Kino gözlerini başka yere kaçırdı istemeden. Ama yine bakması gerekecekti o yerlere. Bu denli zalimlik yapabilen bir adamın ve o acıya katlanmaya devam eden kadının ruh halini anlamadı, anlamak da istemedi. Bunlar, Kino'nun dünyasından binlerce ışık yılı uzakta bulunan çorak bir gezegene ait vahşi görüntülerdi.

Kadın, Kino'nun elini alıp yanık izlerine doğru götürdü. Yanıklarının üzerinde, sırayla, birer birer dolaştırdı elini. Göğsünde ve cinsel organının etrafında da vardı aynı yanıklardan. Kadın tarafından yönlendirilen parmakları, o koyu, sertleşmiş yara izlerine değiyordu. Kurşunkalemle noktaları birleştirerek ortaya bir şekil çıkarmak gibi. O şekil bir şeyleri andırıyor gibi olsa da bir şeye bağlanmadı sonunda. Daha sonra kadın, Kino'yu soydu. Yerdeki *tatami*'nin* üzerinde sevıştiler; tek söz söylemeden, ön sevişmeyle zaman kaybetmeden; ışığı kapatmamış, üzerlerine battaniye de çekmemişlerdi. Kadın, uzun dilini Kino'nun boğazına kadar sokmuş, tırnaklarını sırtına geçirmişti.

İki aç kurt gibi, çırılçıplak halde, hiç konuşmadan ihtirasla birbirlerinin etine düştüler. Değişik pozisyonlarda ve çeşitli tarzlarda, hiç dinlenmeden seviştiler. Dışarısı aydınlanmaya başladığında yatağa girip karanlığın içine yuvarlanırmışçasına uyuyakalmışlardı. Kino öğleye doğru gözlerini açtığında kadın yanında değildi. Gerçeğe yakın bir rüyaydı sanki yaşadıkları. Ama rüya olmadığını anladı; sırtında derin tırnak, kolunda diş izleri, penisinde ise baskıdan oluşmuş bir ağrı kalmıştı. Beyaz yastık örtüsünün üzerinde birkaç uzun

* Japon evlerinde kullanılan hasır. (ç.n.)

kara saç teli girdap gibi dolanmıştı, çarşafta ise o güne dek hiç duymadığı kuvvetli bir koku vardı.

Kadın daha sonra da bara müşteri olarak defalarca geldi. Yanında da yine o keçi sakallı adam vardı hep. Bar tezgâhına oturup kısık sesle sohbet edip bir kokteyl içtikten sonra kalkıyorlardı. Kadın yine telaşsız bir ses tonuyla müzikle ilgili kısa sohbetler etmişti Kino ile; sanki ikisi arasında o gece hiçbir şey yaşanmamış gibi. Yine de kadının gözlerinde yoğun bir ihtiras ışığı görüyordu Kino. Zifiri karanlık bir tünelin sonunda görülen fener lambasının ışığı gibi, kuşku götürmez bir şekilde, oradaydı bu ihtiras. Bu yoğun ışık Kino'ya, sırtına geçmiş tırnakların acısını, penisindeki sımsıkı sarılıp sağılmışlık hissini, kıvrak uzun dili, çarşafa sinmiş tuhaf, ağır kokuyu tüm canlılığıyla hatırlattı. Bunlar ona, "O yaşananları unutamayacaksın!" diyordu.

Kadınla Kino konuşurlarken, adam satır aralarını okumaya çalışan bir bakışla, dikkatli ve yakından Kino'nun yüzünü ve hareketlerini inceliyordu. Bu kadınla erkek arasında iç içe geçmiş, yapışık bir şeyler hissediyordu Kino. Sadece ikisinin anlayabileceği büyük bir sırları vardı sanki. Bununla birlikte, bara cinsel ilişki yaşadıktan sonra mı, ilişki yaşamadan önce mi geliyorlardı, Kino bunu hâlâ bilmiyordu. Ama iki durumdan birisi olduğundan kuşkusu yoktu. Öte yandan işin tuhafı ikisinin de sigara içmiyor olmasıydı.

Kadın bir gün yine, muhtemelen sessiz sessiz yağmurun yağdığı bir akşam tek başına bara gelecekti, birlikte olduğu keçi sakallı adamın "uzak bir yerlere" gitmiş olduğu sırada. Kino, bundan emindi. Kadının gözündeki parıltı bunun olacağının habercisiydi. Kadın tezgâha oturup sessizce birkaç kadeh brendy içerken Kino'nun barı kapatmasını bekleyecekti. Sonra ikinci kata çıkacaklardı; kadın tek parça elbisesini çıkaracak, ışığın altında çırılçıplak kalıp bedenine yeni eklenmiş yanık izlerini gösterecekti. Sonra ikisi yine iki hay-

van gibi vahşice sevişeceklerdi. Hiçbir şey düşünecek zamanları olmayacaktı, geceden sabaha kadar. Bu ne zaman olacaktı bilmiyordu Kino. Ama bir gün mutlaka olacaktı. Zamanına kadın karar verecekti. Bunları düşününce boğazı kurudu, ne kadar su içerse içsin geçmeyen bir kuruluktu bu.

Yaz sonunda nihayet resmi olarak boşanma işlemleri tamamlanmış, o zaman karısıyla yüz yüze gelmişti Kino. İkisinin konuşup halletmesi gereken bazı durumlar vardı; karısının avukatının dediğine göre, karısı Kino ile baş başa görüşerek halletmeyi istemişti bunları. Böylece "Kino"nun açılma saatinden önce orada bir araya geldiler.

Halletmeleri gereken şeyler kısa sürede bitmiş (Kino, karısının öne sürdüğü şartların hiçbirine karşı çıkmamıştı), ikisi de formlara adlarını yazıp gerekli yerleri imzalamışlardı. Karısı yeni, mavi bir tek parça elbise giymiş, saçını hiç yapmadığı kadar kısa kestirmişti. Yüz ifadesi de öncesine göre daha canlıydı ve sağlıklı görünüyordu. Gıdısı ve kollarındaki fazlalıklar gitmişti. Onun için yeni ve muhtemelen tatminkâr bir yaşam başlamıştı anlaşılan. Barın içine göz gezdirip, "Harika bir yer burası" dedi, "sessiz, temiz ve sakin; aynı sen."

Sonrasında kısa bir sessizlik oldu. *"Ama burada yüreğimi çarptıran şey yok" demek istiyor aslında,* diye tahminde bulundu Kino.

"Bir şey içer misin?" diye sordu.

"Varsa biraz kırmızı şarap."

Kino iki şarap kadehi çıkardı, Napa Zinfandel doldurdu. Konuşmadan içtiler. Boşanmayla ilgili resmi işlemlerin tamamlanmasına kadeh kaldırmak uygun olmazdı. Kedi geldi yanlarına, beklenmedik bir şekilde kendiliğinden zıplayıp Kino'nun dizine çıktı; onun kulak arkasını okşadı Kino.

"Senden özür dilemeliyim" dedi karısı.

"Ne için?" diye sordu Kino.

“Seni incittiğim için” dedi karısı, “incindin değil mi, az da olsa?”

“Evet, öyle” dedi Kino biraz düşündükten sonra. “Ben de insanım nihayetinde, incitici bir durumda incinirim. Az ya da çok, ne kadar olduğunu bilmesem de.”

“Yüz yüze gelip senden özür dilemek istedim.”

Kino başıyla onayladı. “Özür diledin, ben de kabul ettim. Artık kafana takmana gerek yok.”

“Bu durumlara düşmeden önce sana itiraf etmek istemiştim ama bir türlü söyleyemedim.”

“Ama hangi yolu izlersen izle, konuşmanın sonu aynı yere varmıyor mu?”

“Öyle sanırım” dedi karısı, “ama söylesem mi söylemesem mi derken durum çok kötü bir şekilde çıktı ortaya.”

Kino sessiz kalıp şarap kadehini ağzına götürdü. Aslında *o anı* tümüyle unutmak üzereydi. Olanları tam sırasıyla hatırlayamıyordu da. Sırası karışmış dizin kartları gibi.

“Kimsenin hatası değil. Planlanandan bir gün önce dönmemiş olsaydım ya da önceden haber vermiş olsaydım, tüm bunlar yaşanmayacaktı” dedi Kino.

Karısı hiçbir şey demedi.

“O adamla ilişkin ne kadar zamandır sürüyordu?”

“Bu konuda konuşmamak daha iyi olur.”

“Benim bunu bilmemem daha iyi olur, bunu mu demek istiyorsun?”

Karısı cevap vermedi.

“Öyle ya, belki de bilmemem daha iyidir” diyerek kabullendi Kino. Kediyi okşamaya devam etti. Kedi kucağında mırıl mırıl uyuyordu; bu da ilk kez oluyordu.

“Benim bunu söylemeye hakkım var mı, emin değilim” dedi bir zamanlar onun karısı olan kadın, “ama bir an önce her şeyi unutup, kendine yeni birini bulsan iyi olur.”

“Öyle mi?” dedi Kino.

"Uygun bir kişi mutlaka çıkar karşına. Birini bulmak o kadar güç olmamalı senin için. O kişi ben olamadım ve sana acımasızca davrandım. Bunun için çok ama çok üzgünüm. Ama seninle benim ilişkimiz, en başından beri yanlış deliğe iliklenmiş düğme gibiydi. Seni daha normal ve mutlu bir yaşamın beklediğini düşünüyorum."

Yanlış deliğe iliklenmiş düğme, diye düşündü Kino.

Onun giydiği yeni mavi elbiseye göz attı Kino. İkisi yüz yüze oturduklarından, elbisenin arkası fermuarlı mı düğmeli mi, göremiyordu. Ama fermuarı indirdiğinde ya da düğmeleri açtığında, orada ne göreceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Kadının bedeni artık Kino'ya ait değildi. Ona bakamazdı, dokunamazdı da. Sadece hayal edebilirdi. Gözlerini kapayınca sayısız koyu kahverengi yanık izi, onun yumuşak beyaz sırtında canlı böcek sürüsü gibi kımıl kımıl geziniyor, istedikleri gibi her yöne hareket ediyorlardı. Bu uğursuz imgeden kurtulabilmek için başını defalarca sağa sola salladı. Karısı bu hareketi yanlış anlamıştı.

Kadın, Kino'nun eline nazikçe dokundu, "Özür dilerim" dedi, "gerçekten özür dilerim."

Güz geldiğinde önce kedi ortadan kayboldu, sonra da yılanlar çıkmaya başladı.

Kino kedinin kaybolduğunu hemen fark etmedi. Çünkü o dişi kedi –ona hâlâ bir ad vermemişti– canı istediğinde geliyordu dükkâna, kimi zaman bir süre hiç uğramadığı da oluyordu. Kediler özgürlüklerine düşkündür. Ayrıca o kedi, başka yerden de besleniyor gibiydi. Bu yüzden bir hafta ya da on gün kadar ortalıkta görünmediğinde Kino'nun aklına takılmıyordu. Ama iki haftadan fazladır ortalarda yoktu. Acaba araba falan mı çarpmıştı? Derken üç hafta geçtiğinde kedinin artık gelmeyeceğini anladı Kino.

Kino, kediyi sevmiş, kedi de Kino'ya güvenmişti. Kediler

kendilerine iyi niyetle yaklaşanlar ile onlara düşmanlık besleyenleri ayırt edebilirler. Ona yemek ve uyuması için yer vermiş, olabildiğince de kendi haline bırakmıştı. Buna karşılık kedi de sanki barı uğursuzluklardan korumuştu; o köşesinde sessizce uyuduğu sürece barda kötü bir şey olamazdı sanki.

Kedinin ortadan kaybolduğu günlerde evin çevresinde yılanlar görmeye başladı Kino.

İlk gördüğü donuk kahverengi bir yılandı. Çok uzundu. Ön bahçede salkımsöğüdün gölgesinde sürünerek ilerliyordu. Bir elinde yemek malzemelerinin bulunduğu kesekâğıdı, diğer elinde anahtarla kapıyı açarken gördü onu Kino. Tokyo'nun merkezinde yılan görmek çok ender bir olaydır. Biraz şaşırmış ama hiç endişelenmemişti. Binanın arkasında Nezu Müzesi'nin büyük doğal bahçesi yer alıyordu. Orada bir yılanın yaşaması tuhaf kaçmazdı.

Ancak iki gün sonra öğleden önce gazete almak için kapıyı açınca hemen hemen aynı yerde başka bir yılan daha gördü. Bu seferki mavi çizgiliydi, öncekinden daha küçük ve zayıftı. Yılan Kino'yu görünce durdu, başını hafifçe kaldırdı ve ona baktı (ya da bakıyor gibi gelmişti Kino'ya). Kino ne yapacağını bilemeden öylece kalakalmıştı, yılan da başını indirdi ve hızlıca gölgelerin arasında kayboldu. Kino'nun bu sefer tüyleri ürpermişti çünkü sanki yılan onu *tanımış* gibiydi.

Üç gün sonra, üçüncü kez yılan gördü; hemen hemen aynı yerde, salkımsöğüdün gölgesinde. Bu seferki, önceki ikisinden çok daha küçüktü, siyah çizgiliydi. Kino, yılan türlerinden bihaberdi. Ancak bu seferki yılan, şimdiye kadarkiler arasında en tehlikeli olanı gibi gelmişti ona. Zehirli olduğunu düşünmüştü ama tabii emin değildi. Zaten bir an görmüştü. Yılan, Kino'nun varlığını sezince otların arasına süzülüvermişti. Bir hafta içinde evin çevresinde üç kez, hem de farklı yılanlar görmek, nasıl düşünürse düşünsün, biraz fazlaydı. Tuhaf bir şeyler oluyordu.

İzu'daki teyzesine telefon açtı. Hal hatır sorup biraz sohbet ettikten sonra Aoyama'daki evin çevresinde hiç yılan görüp görmediğini sordu.

"Yılan mı?" diye şaşırdı teyzesi, "Bildiğimiz yılan mı?"

Kino ona evin önünde art arda gördüğü yılanları anlattı.

"O evde uzun yıllar yaşadım ama yılana rastladığımı hatırlamıyorum hiç" dedi teyzesi.

"Bir hafta içinde üç kez yılan görmek olağan bir şey değil yani?"

"Evet, hiç normal gelmedi bana. Büyük bir deprem habercisi olmasın? Hayvanların felaketleri önceden sezip her zamankinden farklı hareketler sergilediği söylenir ya."

"Eğer öyleyse, afet için yiyecek stoklamaya başlasam iyi olur" dedi Kino.

"Bu iyi olur. Zaten Tokyo'da bir gün büyük bir deprem yaşanacak."

"Yine de anlamıyorum, yılanlar gerçekten depreme karşı bu kadar duyarlı mıdır?"

"Yılanların neye karşı ne kadar duyarlı olduklarını ben de bilmiyorum" dedi teyzesi. Kino da bilmiyordu.

"Ama yılanlar oldukça zeki hayvanlardır. Mitolojide yol gösterme görevini yılanlar üstlenir. Tuhaf ama bütün kültürlerin mitolojilerinde aynıdır bu. Ancak gösterdikleri yol iyi bir yere mi çıkar kötüye mi, bu bilinmez. Çoğu zaman hem iyi hem de kötüdür."

"Belirsiz yani" dedi Kino.

"Evet, yılanlar belirsiz canlılardır. Bir efsaneye göre en zeki olanları kalbini bedeninden ayrı bir yere gizler. Bu yüzden bir yılanı öldürmeye kalkışacaksan, dışarıda olduğu bir gün yuvasına gitmen ve atan kalbini bulup iki parçaya ayırman gerekir. Elbette kolay bir şey değildir bu."

Ne kadar da bilgiliydi teyzesi, Kino ona hayranlık duydu.

"Geçenlerde NHK kanalında bir program izliyordum, fark-

lı kültürlerin mitolojilerini karşılaştıran bu programda bir üniversite hocasını konuk etmişlerdi. Televizyon programlarında oldukça faydalı bilgiler var. Boşa zaman harcamak diye düşünme, vaktin olunca televizyon izlesene."

Bir hafta içinde aynı yerde üç farklı yılan görmek olağan bir şey değildir; teyzesiyle konuşmasından açığa çıkan buydu.

On ikide barı kapatıp kapıyı kilitledi ve üst kata çıktı. Banyo yaptıktan sonra biraz kitap okudu, saat iki dolaylarında ışığı kapatıp uyudu. Çevresini yılanlar sarmış gibi hissetti; sanki evin etrafını bir sürü yılan sarmıştı ama çok yakında değildiler. Gece yarısı olunca her yer sessizleşti. Ambulans sireni dışında tek bir ses duyulmuyordu. Yılanların sürünürken çıkardığı ses bile işitilebilirdi bu sessizlikte. Kedi için yaptığı girişin üzerine bir tahta çaktı, böylece oradan içeri yılan giremezdi.

Yılanlara karşı şimdilik bir çare arayışına girmiyordu. Evin çevresini şüpheli bir şekilde dolanıyorlardı yalnızca. Kül rengi dişi kedinin artık dükkâna uğramaz olmasının nedeni de belki bu yılanlardı. Vücudunda yanık izleri olan kadın da son günlerde gelmiyordu. Kino, bir yanıyla yine yağmurlu bir akşam onun tek başına bara gelmesinden korkuyordu, diğer yanıyla ise gizliden gizliye bunu istiyordu.

Bir akşam saat ona doğru Kamita geldi. Biranın ardından duble White Label içti, o arada lahana dolması bile yedi. Onun geç saatlerde gelmesi de, uzun süre kalması da ender bir durumdu. Bir süredir okuduğu kitaptan başını kaldırmış önündeki duvara bakıyordu. Düşünceli bir hali vardı. Barın kapanış saatinin gelmesini, bardaki son müşteri olmayı bekledi.

"Kino Bey" diye seslendi hesabı ödedikten sonra, "durumun bu noktaya gelmesi benim için gerçekten çok üzücü."

"*Durumun bu noktaya gelmesi*?" diye yineledi Kino elinde olmadan.

"Bu barı kapatmak zorunda kalışınız. Bir süreliğine de olsa."

Kino dilini yutmuş gibi Kamita'nın yüzüne bakıyordu. *Barı kapatmak?*

Kamita, boş dükkânın içine göz gezdirdi. Sonra Kino'nun yüzüne bakarak konuşmaya başladı, "Söylediğimi anlamadınız, değil mi?"

"Hem de hiç."

Kamita sır verir gibi konuştu, "Burayı çok seviyordum. Sessizce kitabımı okuyordum; çaldığınız müzik de hoşuma gidiyordu. Burada bu barın açılması beni çok mutlu etmişti. Ama bazı şeyler *eksik* kaldı sanki."

"Eksik mi?" dedi Kino. Bu sözcükle ne kastettiğini hiç anlayamamıştı. Aklına gelen tek şey, kenarında minicik bir çentik olan küçük çay fincanı oldu.

"O kül rengi kedi artık buraya dönmeyecek" dedi Kamita, onun sorusuna cevap vermeden, "en azından bir süreliğine."

"Bu yerde *eksiklik* olduğu için mi?"

Kamita, cevap vermedi.

Kino, Kamita'yla birlikte barın içine dikkatlice göz gezdirdi, anormal bir şey göremedi. Sadece her zamankinden farklı olarak bar daha boştu, canlılığını ve rengini yitirmişti sanki. Bir mekânın kapandıktan sonra boş kalmasından farklı bir şeydi bu.

Kamita yeniden konuşmaya başladı: "Kino Bey, siz bile bile hata yapacak biri değilsiniz. Bunu çok iyi biliyorum. Ancak bu dünyada doğru olmayanı yapmaktan uzak durmak da yetmeyebilir bazen. Bu boşluğu içeri sızmak için kullanan kişiler de vardır. Söylediklerimi anlayabiliyor musunuz?"

Kino bir şey anlamıyordu. "Hiç anlamıyorum" diye yanıtladı.

"İyi düşünün lütfen" dedi Kamita, gözlerini ayırmadan baktığı Kino'ya. "Bu üzerine düşünülmesi gereken ciddi bir sorun, yanıtı kolay bulunacak bir şey olmasa bile."

"Söylediğinize göre ben yanlış bir şey yaptığım için değil

ama doğru olanı yapmadığım için ortaya ciddi bir sorun çıktı, öyle mi? Bu barla ya da benimle ilgili."

Kamita başıyla onayladı. "Böyle diyebilirsiniz. Ama durum böyle olsa da yalnızca sizi suçlamıyorum çünkü bunu çok önceden benim de fark etmem gerekirdi. Benim dikkatsizliğim de sebep oldu bu duruma. Burası sadece benim için değil muhakkak *başkalarının* da kendilerini rahat hissettiği bir yerdi."

"Bundan sonra ne yapmalıyım peki?" diye sordu Kino.

Kamita iki eli yağmurluğunun ceplerinde, bir süre suskun kaldıktan sonra konuştu: "Bir süreliğine bu barı kapatın ve uzaklara gidin. Bu noktada başka bir seçenek görünmüyor. Bildiğiniz iyi bir Budist keşiş varsa ona *sutra* okutun ve evin çevresine de muskalar asın. Ancak bugünlerde öyle biri kolayca bulunmuyor. O yüzden bir sonraki şiddetli yağmurdan önce burayı terk etmelisiniz. Sorumu hoş görün ama uzun bir yolculuğa çıkacak kadar maddi imkânınız var mı?"

"Ne kadar süre kalacağıma bağlı ama şimdilik idare edebilirim."

"Tamam o zaman. Daha sonrasını o zaman düşünürsünüz."

"Peki ya siz? Siz kimsiniz?"

"Benim adım Kamita. Tanrı anlamına gelen *kami* ve tarla anlamına gelen *ta* ideogramı ile yazılıyor ve Kamita diye okunuyor, Kanda değil. Eskiden beri buraya yakın bir yerde oturuyorum."

Kino, bir cesaretle sordu, "Kamita Bey, size bir şey sormak istiyorum. Bugüne değin hiç bu çevrede yılana rastladınız mı?"

Kamita bu soruyu yanıtlamadı. "Anladınız değil mi? Uzaklara gidip olabildiğince sık yer değiştirin. Ve her pazartesi ve perşembe bana kartpostal gönderin, böylece başınıza bir şey gelmediğini anlamış olurum."

"Kartpostal mı?"

"O yöreye ait resimli herhangi bir kartpostal."

"Peki hangi adrese?"

"İzu'daki teyzenizin adresine. Gönderici adı ve herhangi bir şey yazmayın karta. Sadece alıcının adres yerini doldurun. Bu çok önemli, sakın unutmayın."

Kino şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. "Siz teyzemi tanıyor musunuz?"

"Evet, teyzenizi iyi tanırım. Aslına bakarsanız, benden o istemişti size göz kulak olmamı. Ne var ki, beklentisini karşılayamadım."

Bu adam kimin nesiydi acaba? Kamita söylemediği sürece Kino'nun öğrenmesi mümkün görünmüyordu.

"Dönüşünüzün mümkün olacağı zaman size haber vereceğim. Kino Bey, o zamana değin buralara pek yaklaşmayın. Anladınız, değil mi?"

Kino o akşam seyahat çantasını hazırladı. *Bir sonraki şiddetli yağmurdan önce burayı terk etmelisiniz.* Bu çok ani bir uyarıydı. Açıklama yapmayınca, nedenini anlamamıştı. Ancak Kino, Kamita'ya güveniyordu. Konuşmanın içeriği çok emir verir gibi olsa da Kino ondan hiç şüphelenmemişti. Kamita'nın sözlerinde mantığı aşan, garip bir ikna edicilik vardı. Kıyafetlerini ve temizlik malzemelerini orta boy omuz çantasına doldurdu. Bu çantayı, spor malzemeleri şirketi için çalışırken kullanırdı, eşyalarını hep kendi yerleştirirdi. Bu yüzden uzun yolculuklarda yanına ne alması gerektiğini, nelerin gerekmediğini çok iyi bilirdi.

Sabah olunca, "Bir süre kapalıyız, özür dileriz" yazılı not kâğıdını barın kapısına iliştirdi. Ancak nereye gitmesinin iyi olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kuzeye mi, güneye mi gitmeliydi, onu bile bilmiyordu. Bu yüzden de ayakkabı satışı yaptığı zamanlardaki rotayı aynen takip etmeye karar verdi. Şehirlerarası otobüse binip Takamatsu'ya hareket etti. Şikoku'da bir tur atıp sonra Kyuşu'ya geçecekti.

Takamatsu istasyonunun yakınlarında bir otelde üç gün

geçirdi. Amaçsızca şehirde gezindi, birkaç kez sinemaya gitti. Öğle saatlerinde bomboş oluyordu sinemalar, izlediği filmler ise çok sıkıcıydı. Gün batımında otel odasına dönüp televizyon izliyordu. Teyzesinin önerisine uyup eğitici programlar seçip seyretti. Ancak işe yarar bir bilgi edinemedi. Takamatsu'da geçirdiği ikinci gün perşembeydi; 24 saat açık marketten bir kartpostal satın aldı, üzerine teyzesinin adresini yazıp pul yapıştırdı. Kamita'nın dediği üzere başka bir şey yazmadı karta.

Üçüncü günün akşamı bir hayat kadınıyla birlikte oldu. Telefon numarasını taksi şoföründen almıştı. Yirmi yaşlarında genç bir kadındı, ince, güzel bir vücudu vardı. Ancak baştan sona tatsız bir seks olmuştu. Cinsel ihtiyacını gidermek bir yana daha da artmıştı şehveti.

"İyi düşünün lütfen" demişti Kamita, "bu üzerine düşünülmesi gereken ciddi bir sorun." Ancak ne kadar düşünürse düşünsün, sorunun ne olduğunu bulamıyordu.

Yağmurlu bir akşamdı. Şiddetli değildi ama dinmek bilmeyen güz yağmurlarından biriydi. Tekrarı bol, sıkıcı itiraflar gibi, sonu gelmiyordu. Ne zaman yağmaya başladığını hatırlamıyordu bile Kino. Yağmurun getirdiği, serin ve nemli bir güçsüzlük duygusuydu yalnızca. Şemsiyesini alıp dışarı çıkarak bir yerlerde akşam yemeği yemek bile gelmiyordu içinden. Hiçbir şey yemese de olurdu bu akşam. Yatağın başucuna denk gelen pencerenin camından ince yağmur damlaları süzülüyor, birbirine yetişen yağmur damlaları yeni şekiller oluşturuyordu. Kino, camda oluşan şekillerdeki küçük değişiklikleri zihninde durduramadığı çağrışımlarla gözlemliyordu. O şekillerin ardında karanlık cadde genişleyip gidiyordu. Cep boy şişeden viski doldurdu bardağına, eşit miktarda madensuyu koyarak seyreltip buzsuz içti. Koridordaki buz makinesine kadar gitmeye erinmişti. İçkinin ılıklığı, keyifsizliğini artırdı.

Kino, Kumamoto'da ucuz bir otelde kalıyordu; alçak tavan, dar bir yatak, küçük bir televizyon, ufacık bir küvet, fakir bir buzdolabı. Odadaki her şey öylesine küçüktü ki kendini orada dev gibi hissediyordu neredeyse. Ancak bu dar alandan rahatsızlık duymadan bütün gününü odada geçirdi. Yağmur yağıyordu, yakınlardaki 24 saat açık olan markete gidip gelmek dışında, odadan hiç çıkmadı. Marketten cep boy viski, madensuyu ve çerez alıyordu. Yatağa kıvrılıp kitap okuyor, kitaptan sıkılınca televizyon izliyor, ondan sıkılınca yine kitaba dönüyordu.

Kumamoto'daki üçüncü günüydü. Banka hesabında hâlâ yeterli miktarda parası vardı, istese çok daha iyi bir otelde de kalabilirdi. Ama şimdiki haline bu yerin daha uygun olduğunu düşünüyordu. Böylesine dar bir yerde kalınca, gereksiz şeyler düşünmüyor, ayrıca elini uzattığında her şeye ulaşabiliyordu. Bu durumdan beklenmedik şekilde memnundu. Tek eksiği müzikti. Teddy Wilson, Vic Dickenson, Buck Clayton; bu eski dönem caz müzisyenlerinin parçalarını dinlemek için bazen ölesiye bir istek duyuyordu. Sağlam bir teknik, anlaşılır notaları çalmanın verdiği sade mutluluk, harikulade bir iyimserlik duygusu. Kino'nun şu an tam da ihtiyacı olan, bunun gibi, günümüzde artık yapılmayan türden müzikti. Ancak plak koleksiyonundan ayrı düşmüştü. Işıkları kapattı, sessizdi oda. "Kino"nun kapalı hali, barın içi geldi gözünün önüne. Dar sokak, büyük salkımsöğüt. Kapıda asılı notu görüp geri dönen müşteriler. Kedi ne yapıyordu acaba? Geri gelmiş olsa bile, kapısının kapatıldığını görünce hayal kırıklığı yaşamış olmalıydı. Ve sırrını çözemediği yılanlar hâlâ evin çevresinde sessizce dolaşıyorlar mıydı?

Otelin sekizinci katındaki odasının tam karşısındaki binanın ofis pencereleri görülüyordu. Her haliyle ucuz, yüksek binalardı bunlar. Sabahtan akşamüzerine dek, bu binalarda çalışan insanları odasının camının ardından izleyebi-

liyordu. Bazı pencerelere jaluzi çekildiğinden içerisini sadece kısmen görebiliyor, ne iş yaptıklarını tam olarak anlayamıyordu. Kravatlı erkeklerin girip çıktığı ofislerde kadınlar bilgisayar başında klavye tuşlarına basıyor, telefonları yanıtlıyor, belgeleri düzenliyorlardı. Özellikle ilgi çekici bir manzara değildi. Çalışan insanların yüz ifadeleri de görünüşleri de, aynı şekilde sıradandı. Kino'nun onları uzun saatler boyunca sıkılmadan izlemesinin tek nedeni, yapacak başka bir şeyinin olmayışıydı. Ve Kino'ya asıl sıradışı gelen ya da onu şaşırtan şey, bu insanların yüzlerinde bazen çok mutlu ifadelerin de yer almasıydı. Aralarında ağız dolusu kahkahalar atanlar bile vardı. Bu nasıl olabilirdi? Hiç de cazip görünmeyen bir ofis ortamında tüm gün çalışıp hiç de ilginç olmayan işler (en azından Kino'ya göre) peşinde koşup, nasıl bu kadar mutlu olabiliyorlardı? Onun anlayamayacağı bir sır mı saklıydı bu işte? Böyle düşününce, yüreği daraldı Kino'nun.

Şehir değiştirme zamanı yaklaşmıştı. *Olabildiğince sık yer değiştirin*, demişti Kamita. Ancak Kino, Kumamoto'nun bu dar otel odasından bir türlü ayrılamıyordu. Ne gitmek ne de görmek istediği bir yer vardı. Dünya hiçbir işaretin yer almadığı uçsuz bucaksız bir denizdi sanki; Kino ise rota ve çapasını yitirmiş bir tekne. Kyuşu haritasını açıp nereye gideceğine karar vermeye çalışırken, deniz tutmuş gibi midesi bulandı. Sonra yatağa uzanıp kitap okudu, ara sıra başını kaldırıp karşı binadaki çalışanları gözledi. Bir süre sonra sanki bedeni hafiflemiş, derisi saydamlaşmış gibi hissetti.

Bir gün öncesi pazartesiydi. Kino, otelin hediyelik dükkânından Kumamoto Kalesi manzaralı bir kartpostal almış, üzerine teyzesinin adını ve İzu'daki adresini yazıp pul yapıştırmıştı. Eline aldığı karta uzun süre boş boş bakmıştı. Tam da kartpostallara uygun bir manzaraydı; mavi gök, beyaz bulutlar arasında yükselen görkemli Kumamoto Kalesi. "Diğer adıyla Ginnan Kalesi. Japonya'daki üç ünlü kaleden biri" di-

ye bir açıklama notu yazılıydı. Ne kadar bakarsa baksın, bu kaleyle kendi arasında tek bir bağ kuramamıştı Kino. Sonra ani bir dürtüyle kartın arka tarafını çevirip boş kısma yazmaya başlamıştı.

*"Teyzeciğim, nasılsınız? Beliniz nasıl oldu? Ben **hâlâ** tek başıma oradan oraya seyahat ediyorum. Bazen yarı saydam bir hale gelmişim gibi hissederken buluyorum kendimi. Yeni yakalanmış mürekkepbalığı gibi, iç organlarım saydamlaşmış, bakınca görülecekmiş gibi geliyor. Bunun dışında sağlığım yerinde. Yakın zamanda İzu'da ziyaretinize gelebilmeyi ümit ediyorum. Kino."*

Ona birdenbire bu notu yazdıran neydi, Kino da bilmiyordu. Kamita bunu yapmasını kesinlikle yasaklamıştı oysa; adres dışında karta tek bir şey bile yazmamalıydı. "Sakın unutmayın" demişti Kamita. Ancak Kino artık kendini durduramayacak hale gelmişti. Bir noktada tekrardan buluşmalıydı gerçeklikle. "Böyle yapmazsam ben artık ben olmaktan çıkacağım. Hiçbir yere ait olmayan birine dönüşüp kaybolup gideceğim" diye düşünüyordu. Kino'nun eli neredeyse kendiliğinden kartın dar boşluğuna küçük, kalın harfleri dolduruvermişti. Ve fikrini değiştirmeden hızlıca otelin yakınında bulunan posta kutusuna kartpostalı atıp gelmişti.

Uyandığında yatağın başucundaki dijital saat iki onbeşi gösteriyordu. Birisi kapıyı tıklatıyordu. Kuvvetlice vurmuyordu ama becerikli bir marangozun çivi çakması gibi sade bir tokluk ve ısrar vardı bu seste. Kapıya vuran ***her kimse*** Kino'nun sesi duyduğundan emindi. Bu sesin Kino'yu gece yarısı derin uykusundan, huzurlu dinlenme ortamından çekip çıkardığını, onu zalimce kendine getirmiş olduğunu biliyordu.

Kapının ardında kimin olduğunu tahmin edebiliyordu Ki-

no. Kapının bu şekilde çalınışı, Kino'nun yataktan kalkıp onu açmasını talep ediyordu. Güçlü ve ısrarlı bir şekilde. O kişinin kapıyı dışarıdan açacak gücü vardı kuşkusuz. Ama kapı Kino'nun eliyle içeriden açılmalıydı.

Kino, bu ziyareti her şeyden çok istediğini, aynı zamanda da bu ziyaretin onu her şeyden çok korkuttuğunu bir kez daha anlamıştı. Evet, belirsizlik denilen şey sonuçta iki uç nokta arasındaki boşluğu kucaklamak değil miydi zaten? "İncindin değil mi, az da olsa?" diye sormuştu karısı ona. "Ben de insanım nihayetinde, incitici bir durumda incinirim" diye yanıtlamıştı. Ama bu doğru değildi. En azından yarısı yalandı bunun. *İncinmem gereken zamanda yeterince incinmedim*, diye itiraf etti kendine. "Gerçek ıstırabı hissetmem gereken bir zamanda, duygularımı bastırdım. Şiddetli acı çekmeyi kabul etmemek için, olanlarla gerçekçi biçimde ve doğrudan yüzleşmekten kaçındım. Sonuç olarak da bu şekilde içi boş, cansız bir yürekle yaşıyorum şimdi. Ve zeki yılanlar yüreğimdeki o boş yeri ele geçirip, serinkanlı bir şekilde kalplerini oraya gizlemeye çalışıyorlar."

"Burası sadece benim için değil muhakkak *başkalarının* da kendilerini rahat hissettiği bir yerdi" demişti Kamita. Onun ne kastettiğini şimdi, nihayet anlamıştı Kino.

Kino yorganı başının üstüne çekip gözlerini kapattı. İki eliyle kulaklarını tıkayıp kendi dar dünyasına sığındı. Sonra kendi kendine, "Hiçbir şey görmüyorum, hiçbir şey duymuyorum" dedi. Ancak kapının vurulmasını durduramıyordu bir türlü. Dünyanın öteki ucuna da kaçsa, iki eliyle kulaklarını kapatsa da, yaşadığı sürece, bilinci azıcık da olsa yerinde olduğu sürece bu kapı vurulması sesi onu takip edecekti. Vurulan otelin kapısı değildi; onun yüreğinin kapısı çalınıyordu. Kimse bu sesten kaçıp kurtulamazdı. Sabaha dek –eğer onun için sabahı görme ihtimali hâlâ varsa– uzun bir zaman vardı önünde.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu ama bir an kapı vurulma sesinin kesilmiş olduğunu fark etti. Ayın arka yüzü gibi sessizdi etraf. Buna rağmen Kino, yorganı başının üstüne çekmiş halde kalmaya devam etti, kıpırdamadı. Tedbirsizlik etmek olmazdı. Mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalıştı, sessizlik içinde uğursuz bir işaret yakalamaya çalıştı. Kapının ardındaki kişi o kadar çabuk pes etmiş olamazdı; acelesi yoktu ki. Ay henüz görünmüyordu. Soluklaşmış yıldızlar karaltı halinde süzülüyordu gökyüzünde. Dünya bir süre daha onlara aitti. *Onlar*ın farklı yöntemleri vardı. Talepleri farklı şekiller alabiliyordu. Karanlığın kökleri yer altından uzanabiliyordu istediği yerlere kadar; sabırla bekleyip, zayıf yerini bulunca sert kayayı parçalayabiliyordu.

Tahmin ettiği gibi vurulma sesi yeniden başladı. Ancak bu sefer ses başka yerden geliyordu. Öncekine göre çok daha yakındı, sözün tam anlamıyla kulağının dibindeydi. O her kimse, yatağın başucundaki pencerenin dışındaydı. Binanın sekizinci katına tırmanıp duvara tutunmuş, yüzünü yağmurdan ıslanmış cama dayayıp tak tak vurmaya devam ediyordu; başka türlü olamazdı.

Tıklatma şekli öncekiyle aynıydı. İki kez vuruşun ardından iki kez daha; biraz durup iki kez daha. Bu şekilde sürüp gidiyordu. Ses önce yükseliyor sonra tuhaf biçimde azalıyordu. Heyecanlanmış bir kişinin kalp atış ritmi gibi.

Perde açıktı; cama vuran yağmur damlalarını seyrederek uykuya dalmıştı. Şimdi yorgandan başını çıkarsa karanlık camın ardında göreceği şeyi iyi kötü hayal edebiliyordu Kino. Hayır, hayal etmiyordu. Hayal etme denilen o zihin faaliyetini bırakmalıydı. Ne olursa olsun, *onu* görmemeliydi. İçi ne kadar boş olsa da, şimdi çarpan aslında onun yüreğiydi. Ne kadar cılız da olsa hâlâ orada insan sıcaklığı vardı. Birkaç özel hatıra, sahilde bir kazığa dolanmış deniz yosunları gibi sessiz bir şekilde yüksek dalgaları bekliyordu. Birkaç duygu-

ya asılıp çekse, kopup kanayabilirdi. Yüreğinin yine bilmediği yerlere sürüklenmesine artık izin veremezdi.

"Benim adım Kamita. Tanrı anlamına gelen kami ve tarla anlamına gelen ta ideogramı ile yazılıyor ve Kamita diye okunuyor, Kanda değil. Buraya yakın bir yerde oturuyorum."

"Bunu unutmayacağım" dedi iri olanı.

"İyi fikir. Hatıralar yararlı olabilir" dedi Kamita.

Kamita'nın evin önündeki salkımsöğütle bir bağı vardır belki, diye düşündü Kino. Salkımsöğüt onun ve küçük evin koruyucusuydu. Mantık dışı olsa da bir kez bu düşünce aklına gelince, her şey yerli yerine oturmuştu sanki. Kino, yemyeşil dalları yerlere doğru sarkan salkımsöğüdü getirdi gözünün önüne. Yazın ön bahçeye serin gölgesi düşerdi. Yağmurlu günlerde sayısız gümüşi su damlası, yumuşak yaprakları üzerinde pırıl pırıl parlardı. Rüzgârsız günlerde sessizlik içinde derin düşünceye dalar gibi kımıldamadan durur, rüzgârlı günlerde ise telaşlı, huzursuz bir yürek gibi çırpınırdı dalları. İnce, esnek dallarına becerikli bir şekilde konmayı başaran küçük kuşlar cıvıl cıvıl öter, sonra yine uçup giderlerdi. Kuşlar uçup gittikten sonra dal bir süre daha sağa sola sallanırdı keyifle.

Kino, yorganın altında bir böcek gibi büzülmüş, gözlerini sımsıkı kapatmış, yalnızca salkımsöğüdü düşünüyordu. Onun rengini, şeklini, dallarının salınışını, tek tek canlandırıyordu gözünün önünde. Sonra gün doğsun istedi. Etraf karanlıktan aydınlığa yavaşça geçerken, karga ve küçük kuşlar uyanıp günlük rutin devinimlerine başlayacaklardı; o ise sabırla beklemek zorundaydı. Tek yapabileceği kuşlara güvenmekti. Kanatları ve gagaları olan kuşlara. Onların sesini duyana dek yüreğini boşaltmamalıydı. Yoksa o boşluk, orada oluşan gerçek boşluk, tüm kuşları içine çekiverirdi.

Salkımsöğüt yeterli gelmeyince, kül rengi dişi kediyi getirdi aklına, onun kavrulmuş deniz yosununu nasıl keyifle ye-

diğini hatırladı. Tezgâh taburesinde kendini kitap okumaya kaptırmış Kamita geldi gözünün önüne; koşu parkurunda eziyetli antrenmanlarını sürdüren genç atletlerin görüntüsünü canlandırdı zihninde; Ben Webster'ın "My Romance"deki güzel solosunu hatırladı (çalma sırasında iki kez elinin sürtünme sesi geliyordu, gırç, gıırç diye). *Hatıralar yararlı olabilir*. Sonra saçını kısa kestirmiş, yeni, mavi bir tek parça elbise giymiş haliyle eski karısı geldi aklına. Ne yaşamış olurlarsa olsunlar, eski karısının yeni bir yerde mutlu ve sağlıklı bir yaşam sürmesini diledi. *Vücudunda yara izleri olmasın bana yeter*, diye düşündü. Yüzüne bakarak özür dilemişti Kino'dan ve o da kabul etmişti. Olanları unutmakla kalmayıp aynı zamanda onu artık affetmeliydi.

Ancak zaman hiç de düzgün akmıyordu sanki. İhtirasın kanlı ağırlığı, pişmanlığın paslı çapası, anın olması gereken akışını engelliyordu; bir ok gibi dosdoğru uçup gitmiyordu zaman. Yağmur yağmaya devam ediyordu, saatin rakamları birbirine karışıyor, kuşlar derin uykularına devam ediyor, yüzü olmayan bir postacı sessizce kartpostalları ayırmakla uğraşıyor, karısı güzel biçimli göğüslerini şiddetle havada sallıyor, birisi ısrarla camı tıklatıyordu. Onu derin bir labirente çekmeye çalışır gibi, düzenliydi bu vuruş. Tık tık, sonra yine tık tık. "Gözünü kaçırmadan doğrudan bak bana" diye fısıldadı bir ses kulağına, "ben senin yüreğinim."

Yaz rüzgârıyla salınmaya devam ediyordu salkımsöğüdün dalları. Kino'nun içindeki küçük, karanlık bir odada, sıcak bir el onun eline doğru uzanmış, onu tutmaya çalışıyordu. Kino, gözlerini sımsıkı kapatmış, o tenin sıcaklığını, yumuşak varlığını hissediyordu. Bu, onun çok uzun zamandır unuttuğu bir şeydi. *Elbette incindim ben, hem de çok incindim*. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Karanlık, sessiz bir odada.

Bu sırada dünya durmaksızın yağan yağmurun serinliğiyle ürperiyordu.

Âşık Samsa

Gözünü açtığında, Gregor Samsa'ya dönüştüğünü anladı.

Yatakta sırtüstü uzanmış, odanın tavanına bakıyordu. Gözü odanın loşluğuna alışıncaya dek biraz zaman geçmesi gerekti. Görebildiği kadarıyla bu, her yerde bulunabilecek türden, sıradan bir tavandı. Yeni boyandığında beyaz ya da açık krem renginde olmalıydı. Ancak zamanla toz ve kirden, artık bozulmaya yüz tutmuş sütü andıran bir renk almıştı. Üzerinde bir süs olmadığı gibi, "İşte bu!" denecek karakteristik bir özelliği de yoktu. Ne bir şeye vurgu yapıyordu, ne de bir mesajı vardı. Bir tavan olarak yapısal görevini yerine getirmenin ötesinde bir iddiası yoktu.

Odanın bir yanındaki duvarda (onun solunda) yüksek bir pencere vardı, ancak bu pencere içeriden kapatılmıştı. Önceden orada bulunan perde çıkarılmış, çerçeve üzerine boydan boya kalın tahtalar çakılmıştı. Tahtalar arasında –bilinçli olarak mı böyle yapılmıştı, belli değildi– birkaç santimetrelik aralıklar yer alıyor, bu aralıklardan sabah güneşi odanın içine sızıp, yerde parlak, birbirine koşut çizgiler oluşturuyordu. Pencere neden böyle sımsıkı kapatılmıştı, bilmiyordu. Bu odaya birinin girmesini önlemek için mi? Ya da buradan birisinin çıkmasına engel olmak için mi (bu birisi acaba kendisi miydi)? Yoksa büyük bir fırtına ya da kasırga mı yaklaşıyordu?

Hâlâ sırtüstü yatar vaziyette başını hareket ettirerek odayı inceledi.

Odada, üzerinde yattığı yatak dışında, mobilya olarak ad-

landırılacak tek bir parça eşya yoktu. Ne bir sandık, ne bir çekmeceli dolap, ne bir masa, ne de bir sandalye. Duvarda ne bir resim, ne saat, ne de ayna asılıydı. Aydınlatma için bir şey de görünmüyordu. Görebildiği kadarıyla, yerde de ne bir kilim, ne de halı seriliydi, sadece bomboş ahşap bir zemin vardı. Duvarlar, solmuş duvar kâğıdıyla kaplıydı, üzerinde ince desenler vardı ama zayıf ışık altında –belki normal ışıkta da değişen bir şey olmazdı ama– bu desenlerin ne olduğunu anlamak mümkün değildi.

Pencerenin karşısında, onun sağına denk gelen duvar tarafında bir kapı vardı. Kapının üstünde de yer yer rengi atmış, sarı metal bir kapı tokmağı. Bu oda muhtemelen eskiden bir yatak odası olarak kullanılıyordu. Öyle bir havası vardı. Ancak, eskiden orada bulunmuş herkesin izi tamamıyla silinmişti artık. Onun şimdi yattığı yatak, odanın ortasına öylece bırakılmıştı. Ama yatağa nevresim takımı geçirilmiş değildi. Çarşaf yoktu, yorgan ve yastık da. Eski püskü bir çıplak döşek konmuştu sadece.

Burasının neresi olduğu, bundan sonra ne yapması gerektiği konusunda Samsa'nın hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, onun Gregor Samsa adında bir *insanoğluna* dönüştüğüydü. *Bunu* nasıl olup da biliyordu? O uyurken birisi kulağına, “Senin adın Gregor Samsa” diye fısıldamış olabilirdi.

Peki, Gregor Samsa'ya dönüşmeden önce, acaba kimdi? Acaba *ne idi*?

Bunu düşünmeye başlayınca bilinci bulanır gibi oldu. Başının içinde karanlık bir sütun gibi bir sivrisinek sürüsü yükseldi sanki. Bu sütun giderek kalınlaşıp koyulaştı, hafif bir vızıltı çıkararak beyninin yumuşak kısmına doğru hareket etti. Bunun üzerine Samsa düşünmeyi bıraktı. Bir şeyi yoğun bir biçimde düşünmek şu anki halinde çok ağır bir yüktü.

Bedenini hareket ettirmeyi bir şekilde öğrenmeliydi. Orada sonsuza dek tembel tembel yatıp, sırtüstü tavanı seyrede-

mezdi. Hem bu pozisyonda son derece savunmasızdı. Kendisine bir saldırı olsa –sözgelimi vahşi kuşlar ona saldırsa– hayatta kalma şansı hiç yoktu. Başlangıç olarak el parmaklarını oynatmaya çalıştı. Sol ve sağ elinde beşerden toplam on uzun parmağı vardı. Her bir parmağında da birkaç eklem yeri bulunuyordu; bu yüzden, hepsini eşzamanlı olarak hareket ettirmek zor bir işti. Dahası, tüm bedeni uyuşmuş gibiydi (sanki ağır, yapışkan bir sıvının içine çekilmişti bedeni), ellerine güç gönderemiyordu.

Yine de, gözlerini kapatıp, dikkatini vererek sabırla yinelediği birkaç başarısız denemenin ardından, her iki elinin parmaklarını giderek daha rahat hareket ettirebilecek duruma geldi. Eklemlerini de, ağır ağır da olsa, hareket ettirmeyi başardı. Parmak uçlarını hareket ettirince, bedenini saran uyuşukluk hissi de azalarak geçti. Ancak sonrasında, bu uyuşukluğun yerini doldurmak ister gibi –sanki dalgaların karanlık, uğursuz kayalıklara çarpması gibi– şiddetli bir ağrı bedenini esir aldı.

Bu ağrının açlık hissi olduğunu anlaması için bir süre geçmesi gerekti. O ana değin tek bir kez bile kapılmadığı, daha doğrusu, en azından böylesini hatırlamadığı, karşı konulmaz bir açlık hissiydi bu. Sanki bir haftadır ağzına tek lokma koymamış gibiydi. Bedeninin ortasında kocaman bir boşluk oluşmuştu adeta. Tüm kemikleri gıcırdıyor, kasları kasılıyor, iç organları seğiriyordu.

Samsa bu acıya daha fazla dayanamayıp, iki dirseğini yatağa dayayarak yavaş yavaş bedeninin üst kısmını doğrulttu. Kalkarken sırtından korkunç *çıtırtılar* geldi. Acaba ne kadar süredir bu yatakta yatmaktaydı? Tüm bedeni, kalkmaya çalışmasına karşı direniyor, mevcut duruşunu değiştirmesine yüksek sesle karşı çıkıyordu sanki. Bu acıya da bir şekilde katlanıp, tüm gücünü kullanarak bedenini hareket ettirdi ve yatak ucuna oturmayı başardı.

Bu ne kadar da çirkin bir bedendi böyle. Çıplak bedenine şöyle bir bakıp, göremediği yerlerine eliyle dokunan Samsa ister istemez böyle düşündü. Çirkin olmakla kalmıyordu, çok da savunmasızdı. Pürüzsüz, beyaz ten (bir miktar kılla kaplıydı sadece), tamamıyla korunmasız yumuşak bir karın, inanılmayacak kadar tuhaf bir şekli olan bir cinsel organ, yalnızca ikişer tane ince, uzun kol ve bacak, mavi ağlar gibi uzanan hassas damarlar, kolayca kırılacak gibi duran oynak, ince ve uzun bir boyun, büyük, oval bir baş. Bu başın tepesini saran sert, uzun kıllar; denizkabuğu gibi sağa sola çıkıntı yapmış kulaklar. Kolayca zarar görebilecek böyle bir bedenle (üzerinde ne onu koruyan bir kabuk, ne de saldırmak için kullanacağı bir silah vardı), bu dünyada yaşamayı nasıl beceriyordu acaba? Neden bir balık olmamıştı? Neden bir günebakan olmamıştı? Balık ya da günebakana dönüşmüş olması daha anlaşılır olurdu. En azından Gregor Samsa olmak yerine, böylesi çok daha anlaşılır olurdu. Bunu düşünmekten alamıyordu kendini.

Bir cesaretle iki bacağını yataktan aşağı sarkıttı, ayak topuğu yere değdi. Boş tahta zemin düşündüğünden daha soğuktu, istemeden soluğunu tuttu. Sarsak hareketlerle oraya buraya çarpa çarpa, nihayet iki bacağı üzerinde ayakta durmayı başardı. Bir eliyle yatağın başını tutup, bir süre o şekilde kaldı. Ancak hareketsiz kalınca bu sefer de başı çok ağırlaşmış gibi geldi ve boynunu tutmakta zorlandı.

Zemin üzerinde ayakta durmaya biraz alışınca, sırada yürümeyi öğrenmek vardı. Ancak iki bacakla yürümek, neredeyse işkenceye yakın bir eziyetti, her hareket şiddetli bir fiziksel acıya neden oluyordu. Sol ve sağ bacağını birbirinin ardından hareket ettirip öne doğru ilerlemek, hangi açıdan bakılırsa bakılsın doğa kurallarına aykırı, akıl almaz bir işti; ayrıca görüş açısının yüksekten ve sabit olmayan bir pozisyonda olması onu korkudan adeta felç etmişti. Kalça kemiği ve diz eklemlerini hareket ettirmeyi öğrenmişti ama dengede

durmak en başından beri çok çetin bir işti. Her adım atışında, yere devrilme korkusuyla dizkapakları titriyor, eliyle duvara tutunmak zorunda kalıyordu.

Bunlara rağmen, ebediyen bu odada kalamazdı. Bir yerlerden yiyecek bir şeyler bulup yemedikçe, bu ıstırap verici açlık gece ve gündüz boyunca onu yiyip bitirecekti.

Duvara tutuna tutuna dengesiz bir halde ilerleyerek kapıya varması uzun bir süre aldı. Ne zaman birimini, ne de onu ölçmeyi biliyordu. Ama bu *herhalde* uzun bir süreydi. Çektiği ıstırabın büyüklüğü bunu ona hissettiriyordu. Hareket ettikçe eklem ve kaslarını kullanmayı azar azar öğrense de hareketleri henüz çok yavaş ve çok beceriksizdi. Destek almadan yürüyemiyordu. Bu durumuyla pekâlâ bir bedensel engelli olarak kabul edilebilirdi.

Kapı tokmağını tutup çekti. Kapı yerinden kımıldamadı bile. İtse de değişen bir şey olmuyordu. Sonra tokmağı sağa döndürüp yeniden çekti. Bu kez kapı bir gıcırtıyla içeriye doğru açıldı. Kilitli değildi. Kapı aralığından başını biraz dışarı çıkardı. Koridorda kimse yoktu. Etraf derin bir deniz dibi kadar sessizdi. Koridora ilk adımını sol ayağıyla attı, bir eliyle kapıya tutunarak bedeninin üst kısmını dışarı çıkardı, daha sonra da sağ ayağıyla adım attı. Ardından, elleriyle duvara tutuna tutuna, çıplak ayaklarla koridor boyunca ilerledi.

Koridorda, onun çıktığı odanın kapısı da dahil olmak üzere toplam dört kapı vardı. Hepsi de aynı görünen, koyu renkli ahşap kapılardı bunlar. Acaba arkalarında ne vardı? Birileri var mıydı kapıların arkasında? Kapıları açıp içeriye bakmak için büyük bir istek duyuyordu. Böyle yaparsa, içine düştüğü bu akıl almaz, gizemli durum da biraz olsun aydınlanırdı belki. Ya da en azından mantıklı bir ipucu yakalardı. Ancak o odaların önünden hiç ses çıkarmamaya özen göstererek geçip gitti. Merakını gidermeden önce aç karnını doyurmalıydı. Be-

denini ele geçiren bu şiddetli boşluğu bir an önce gerçek bir şeyle doldurmalıydı.

O *gerçek bir şeyi* elde etmek için nereye yönelmesi gerektiğini Samsa biliyordu artık.

Şu kokuyu takip edeceğim, diye düşünüyordu havayı koklarken. Sıcak yemek kokusuydu bu. Pişirilmiş yemeğin kokusu, ufacık zerreler halinde havada sessizce süzülüyordu. Bu zerreler burnundaki mukozayı delicesine uyarıyordu. Koku alma duyusunun topladığı bilgi bir anda beyne iletiliyor, bunun sonucunda güçlü bir önsezi ve şiddetli bir arzu, deneyimli bir işkenceci gibi bağırsaklarını yavaşça buruyordu. Ağzının içi tükürükle doluyordu.

Ne var ki bu kokunun geldiği yere varmak için öncelikle merdivenden inmesi gerekiyordu. Düz bir zeminde yürümek bile onun için çok zahmetli bir işti oysaki. Tümü on yedi basamaktan oluşan dik merdivenden inmek kâbusun ta kendisiydi. Trabzanı iki eliyle kavrayarak alt kata yöneldi. Her basamakta ince ayak bileğine vücudunun tüm ağırlığı yüklendiği için, dengesini doğru dürüst sağlayamayıp, defalarca aşağıya yuvarlanacak gibi oldu. Doğal olmayan bu duruşlarda, tüm kemikleri ve kasları çığlık atıyordu.

Merdivenden inerken Samsa balık ve günebakan olmayı düşündü. Balık ya da günebakan olmuş olsaydı, muhtemelen bu merdivenden inmesi veya çıkması gerekmeyecek, huzur içinde geçirebilecekti tüm yaşamını. Buna rağmen neden doğal olmayan bir şekilde, son derece tehlikeli işlere kalkışmak zorunda kalıyordu? Aklı almıyordu.

On yedi basamağın hepsini inip en aşağıya ulaşınca, Samsa duruşunu düzeltti, kalan enerjisini toplayıp kokunun geldiği tarafa yöneldi. Yüksek tavanlı giriş holünü geçip, açık kapıdan mutfağa girdi. Mutfaktaki büyük, oval masanın üzerine, içinde yiyecekler bulunan tabaklar sıralanmıştı. Masanın çevresinde beş sandalye vardı ama ortalıkta hiç kimse gö-

rünmüyordu. Tabaklardan belli belirsiz beyaz bir buhar yükseliyordu. Masanın ortasında, içinde zambaklar olan camdan bir vazo vardı, beyaz peçeteler de konmuştu ama kullanılmış olduklarına dair bir iz yoktu. Kahvaltı hazırlanmış, ev ahalisi tam yemeye başlayacakları sırada birden beklenmedik bir şey olmuş, herkes sofradan kalktığı gibi ortadan kayboluvermişti sanki – böyle bir görüntü kalmıştı geride. Ayrıca bütün bunların üzerinden pek fazla zaman da geçmemişti.

Peki ne olmuştu acaba? İnsanlar nereye gitmişlerdi? Ya da nereye götürülmüşlerdi? Kahvaltı için geri gelecekler miydi buraya?

Ancak Samsa'nın bunlar üzerine düşünecek vakti yoktu. En yakın sandalyeye çöktü; ne bıçak kullandı, ne de kaşık, çatal ve peçete; masada bulunan yiyecekleri birbiri ardına eliyle yedi. Tereyağı ve reçel sürmeden ekmeği bölerek ağzına attı, haşlanmış kalın bir sosisi bütün olarak yalayıp yuttu, haşlanmış yumurtaları neredeyse kabuğunu soymadan mideye indirdi, sebze turşularını eliyle tutup yedi. Sıcak patates püresini parmaklarıyla alıp alıp ağzına attı. Bütün yiyecekleri ayna anda çiğniyor, ağzında kalanları ise suyla mideye indiriyordu. Tatlarının nasıl olduğunu hiç ayırt edemiyordu. Lezzetli miydiler lezzetsiz mi, acı mıydılar ekşi mi, bunların da farkında değildi. Bir şekilde bedenindeki boşluğu doldurmak, tek önceliği buydu. Sanki zamanla yarışır gibi, kendini kaybetmiş bir halde yedi; eline bulaşanları yalarken az kalsın parmağını ısıracaktı. Büyük bir tabak yere düşüp un ufak oldu ama o bunun farkına bile varmadı.

Yemek masası içler acısı bir haldeydi. Sanki pencere açık kalmış da içeriye bir karga sürüsü girmiş, birbirleriyle kapışarak masadakileri yerken etrafı batırmış, sonra da uçup gitmişlerdi. Samsa yiyebildiği kadar yedikten sonra soluklanırken, artık masada tek bir yiyecek bile kalmamıştı. Elinin değmediği tek şey, vazodaki zambaklardı. Eğer bu kadar çok

yiyecek hazırlanmış olmasaydı, zambaklardan da geriye bir şey kalmayabilirdi. Samsa'nın karnı o denli acıkmıştı.

Yemek masasında uzun bir süre sersemlemiş halde kalakaldı Samsa. İki elini masanın üzerine koymuş, ağır ağır nefes alıp veriyor; gözleri yarı açık halde, masanın ortasına yerleştirilmiş beyaz zambaklara bakıyordu. Deniz kıyısında dalgaların yükselmesi gibi, yavaştan bir doygunluk hissi geldi. Bedenindeki boşluk gitgide dolmuş, boşluğun alanı daralmış gibi bir histi bu.

Sonra metal demliği eline aldı, içinden beyaz porselen kupaya kahve doldurdu. Kahvenin keskin, acı kokusu ona bir şeyler anımsattı. Doğrudan bir anı değildi bu. Son derece dolaylı, birçok katmanı olan bir anıydı. Şu anda deneyimlediği şeye, bir anı olarak gelecekten bakıyormuş gibiydi, öylesine tuhaf bir zaman ikiliği yaşıyordu. Deneyim ile anı kapalı bir döngünün içinde gidip geliyordu. Kahveye bolca krema ekleyip parmağıyla karıştırdıktan sonra içti. Kahve oldukça ılımıştı. Kahveyi yudumladı, biraz ağzında tutarak dikkatli bir şekilde boğazından aşağıya doğru akıttı. Kahve içmek, gerginliğini biraz azaltmıştı.

Ansızın bir üşüme geldi. Vücudu zangır zangır titriyordu. O zamana değin açlık hissi çok güçlü olduğundan, başka bir bedensel duyuma dikkat etme fırsatı olmamıştı. Nihayet karnı doyunca birden sabahın soğuğunu hissetti. Şöminedeki ateş sönmüştü, içerisi soğuktu. Üstelik o da çırılçıplaktı.

Üzerine bir şeyler giymek zorunda olduğunu *anladı* Samsa. Bu haliyle çok üşüyordu. Hem insanların karşısına çıplak çıkması da uygun olmazdı. Her an birisi kapıda belirebilirdi. Az öncesine dek burada olan kişiler –kahvaltı etmek üzere orada bulunan kişiler– yakında dönebilirlerdi. Onlar geldiğinde bu halde olursa, muhtemelen bir sorun çıkardı.

Nasılsa anlıyordu bunları. Tahmin değildi, kavrayış da de-

ğildi, *biliyordu* işte, hepsi buydu. Bu bilme halinin nereden, nasıl bir yolla geldiğini anlamıyordu Samsa. Bu da döngü içindeki anıların bir parçası olabilirdi pekâlâ.

Samsa sandalyeden kalktı, yemek odasından çıkıp hole geçti. Sersemlik hâlâ geçmemişti, zaman alsa da artık bir şeye tutunmadan iki bacağı üzerinde durabiliyor, yürüyebiliyordu. Koridor girişinde demirden şemsiyelik, içinde şemsiyelerle birlikte birkaç tane de baston vardı. İçlerinden siyah, meşe ağacından yapılmış olanını seçip aldı, onu yürürken destek almak için kullanacaktı. Bastonu kavrarken duyumsadığı sağlamlık hissi, onu rahatlatıp cesaretlendirdi; kuşların saldırısına uğrasa silah olarak da kullanabilirdi. Pencere önünde dikilip, beyaz dantel tülün aralığından dışarıyı izledi.

Evin önünden bir cadde geçiyordu. Öyle geniş bir cadde değildi. Pek fazla insan da görünmüyordu. Bazen hızlı adımlarla geçen insanların hepsi giysiliydi. Çeşitli renklerde, türlü stillerde giysilerdi bunlar. Geçenlerin çoğunluğu erkekti ama bir iki kadın da vardı aralarında. Erkek ve kadınların giysileri farklıydı. Ayaklarına sert deriden yapılmış ayakkabılar giymişlerdi. Parlatılmış çizme giyenler de vardı. Bu ayakkabıların tabanları arnavutkaldırımının üzerinde aceleci ve tok sesler çıkarıyordu. Herkes başına şapka takmıştı. Hepsi de sanki normal bir şeymiş gibi, iki bacağı üzerinde yürüyordu. Hiç kimse cinsel organını açıkta bırakmamıştı. Samsa, koridordaki büyük boy aynasının önünde durdu, caddeden geçen kişilerinki ile kendi bedenini kıyasladı. Aynada gördüğü sefil ve zayıf bir adamdı. Göbeğine et suyu ve sos bulaşmış, kasık kıllarına ekmek kırıntıları pamuk topakları gibi takılıp kalmıştı. Bunları eliyle süpürdü.

Üzerime bir şeyler giymeliyim, diye düşündü bir kez daha.

Sonra yine caddeye baktı, kuşları aradı gözleri. Tek bir kuş bile yoktu etrafta.

Giriş katında koridor, yemek odası, mutfak ve oturma oda-

sı vardı. Ancak görünürde hiç kıyafet yoktu. Demek ki bu katta giyinip soyunmak için bir yer bulunmuyordu. Kıyafetler üst katta bir yerde toplu halde duruyor olmalıydı.

Bir kez daha gücünü toplayıp merdivenden yukarıya çıktı. Hiç beklemediği bir şeydi ama merdivenden çıkmak inmekten daha kolay olmuştu. Tırabzana tutunup, hiç korku ve acı hissetmeden, arada soluklanmak için durarak, on yedi basamağı görece kısa bir zamanda çıkabildi.

Şansı yaver mi gidiyordu ne, üst kattaki kapıların hiçbiri kilitli değildi. Kapıların tokmaklarını sağa döndürüp itince içeriye doğru açıldılar. Üst katta toplam dört oda vardı, gözünü açtığı o soğuk oda haricinde hepsi de rahat bir şekilde döşenmişti. Temiz nevresim takımı geçirilmiş yataklar, çekmeceli dolaplar, yazı masaları ve lambalar vardı, karmaşık desenli kilimler de serilmişti. Odalar derli topluydu ve temizlik de yapılmıştı. Kitaplıklardaki kitaplar güzelce dizilmiş, duvara çerçeveli yağlıboya manzara resimleri asılmıştı. Hepsi de beyaz kayalıkların olduğu sahil resimleriydi. Resimlerde koyu mavi gökyüzünde pamuk şekeri gibi beyaz bulutlar vardı. Odalarda da cam vazoda taze zambaklar. Hiçbir odanın penceresi kaba tahtalarda kapatılmış değildi. Dantel tül çekili pencerelerden bol güneş ışığı bir lütuf gibi usulca içeri giriyordu. Yatakların her birindeki izlerden, az öncesine dek orada birilerinin yatmış olduğu anlaşılıyordu. Büyük, beyaz yastıklarda hâlâ başların bıraktığı çukurlar duruyordu.

En büyük odadaki elbise dolabının içinde bedenine uygun bir sabahlık buldu. Bununla bir şekilde vücudunu örtebilirdi. Bunun dışındaki kıyafetleri nasıl giyeceğini bilmiyor, nasıl bir kombinasyonla giyilmeliydiler, çok karışık geliyordu. Çok düğme vardı, neresi arka neresi ön, hangi taraf üst hangi taraf alt, bilmiyordu. İç çamaşırlarından da onun bedenine göre olan hangileriydi, ayırt edemiyordu. Giysiler hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Buna karşın sabahlık son

derece basit ve kullanışlıydı, pek süslü de olmadığından o bile bunu üzerine kolayca geçirebilirdi. Hafif, yumuşak kumaştan yapıldığından tenine teması da iyi geliyordu. Koyu maviydi rengi. Sabahlıkla takım olan aynı renkteki terlikleri de geçirdi ayağına.

Çıplak bedeninin üzerine sabahlığı geçirdi, pek çok denemenin ardından sabahlığın kuşağını önden bağlamayı başardı. Üzerinde sabahlık, ayağında terlikle aynanın önünde durdu. Bu hali, en azından beyaz teniyle ortada dolaşmaktan çok daha iyiydi. Etraftaki insanların nasıl giyindiklerini daha detaylı gözlemlerse, kıyafetlerin nasıl giyilmesi gerektiğini de birer birer öğrenecekti. O zamana dek sabahlıkla idare etmeliydi. Kendisini yeteri kadar ısıttığını söyleyemese de, evin içinde olduğu sürece soğuğa az çok dayanabilirdi. Hepsinden önemlisi, yumuşak ve çıplak derisinin, kuşların saldırısına savunmasız bir şekilde açıkta kalmıyor olması, Samsa'nın yüreğini ferahlatıyordu.

Kapı zili çaldığında, en büyük odadaki yatakta (bu evdeki en büyük yataktı), yorganın altında uyukluyordu. Kuştüyü yorganın altı sıcacıktı, sanki bir yumurtanın içinde olmak gibi de rahattı. Rüya görüyordu. Nasıl bir rüya gördüğünü hatırlamıyordu. Kendisini iyi hissettiren, içine ferahlık veren bir rüyaydı. Ancak o sırada zil sesi bütün evde yankılanınca, Samsa da rüyasından soğuk gerçekliğe fırlatılmış oldu.

Yataktan kalkıp, sabahlığının kuşağını yeniden bağladı; koyu mavi terliklerini ayağına geçirip, siyah meşe bastonu eline aldı ve tırabzana tutuna tutuna merdivenden aşağı yavaşça indi. Merdivenden inerken artık önceki kadar zorlanmıyordu. Ancak yuvarlanıp düşme tehlikesi hâlâ vardı. Dikkatsizlik edemezdi. Her bir basamağa dikkatle basarak, ayak ucuna baka baka, alt kata indi. O sırada kapı zili aralıksız, kulaklarını tırmalayarak çalmaya devam ediyordu. Kapıdaki

kişi sabırsız biriydi demek; aynı zamanda da ısrarcı. Nihayet merdivenin en alt basamağına ulaştığında, sol elinde bastonu tutarak sokak kapısını açtı. Kapı tokmağını sağa çevirip kapıyı içeriye doğru çekince açılmıştı kapı.

Kapıda küçük bir kız duruyordu. Çok küçük bir kızdı bu. Nasıl olmuş da yetişmişti boyu kapı ziline? Ancak iyice bakınca, kızın aslında hiç de küçük olmadığını gördü. Sırtında bir tümsek olduğundan, öne doğru eğik halde duruyordu. Bu yüzden gözüne küçük görünmüştü. Ama bedeni küçük değildi. Saçını paket lastiğiyle arkadan toplamış, saçlarının yüzüne dökülmesini önlemişti. Saçı koyu kestane rengindeydi ve çok gürdü. Ayak bileklerini örtecek kadar uzun, bol bir etek giymiş, üzerine ise eskimiş yün bir ceket geçirmişti. Boynuna çizgili, pamuktan bir fular dolamıştı. Başında şapka yoktu. Ayakkabıları yukarıya kadar bağcıklıydı, yirmili yaşlarının başında olmalıydı. Hâlâ küçük bir kız gibi görünüyordu. Gözleri kocaman, burnu küçük, dudakları ince ve hilal gibi yanlara kıvrılmıştı. Kara ve düz kaşları, ona şüpheci bir ifade veriyordu.

"Samsa'ların evi mi?" diye sordu, başını Samsa'nın yüzüne doğru kaldırarak. Sonra tüm bedeni sarsıldı. Şiddetli bir depremle sarsılan bir kara parçası gibi.

Samsa, kısa bir tereddüdün ardından cesaretini toplayıp, "Evet, burası" diye yanıtladı. Kendisi Gregor Samsa olduğuna göre, burası da Samsa'ların evi olmalıydı. Böyle demesi yanlış olmazdı.

Ancak, kız bu cevaptan hoşnut olmamış gibiydi. Suratı asıldı. Sanki Samsa'nın cevabında bir kararsızlık hissetmişti.

"*Gerçekten* Samsa'ların evi burası, değil mi?" dedi sert bir şekilde, deneyimli bir bekçinin pejmürde görünümlü yabancı bir ziyaretçiyi sorgulaması gibi.

"Ben Gregor Samsa'yım" diye yanıtladı Samsa, olabildiğince sakin bir tavırla. Bu, şüphe götürmeyen bir gerçekti.

"Öyle olsa iyi olur" dedi kız. Sonra ayağının dibindeki bü-

yük, siyah kumaş çantayı eline aldı, çanta hayli ağır görünüyordu. Uzun yıllardır kullanılıyor gibiydi, yer yer yıpranmıştı. Muhtemelen daha önce de başka birilerine aitti çanta. "O halde girip bir bakayım."

Kız karşılık beklemeden eve daldı. Samsa, ardından kapıyı kapattı. Kız orada öylece dikilip, sabahlık ve terlikli Samsa'yı şüpheli gözlerle baştan aşağı süzdü. Sonra soğuk bir ses tonuyla konuştu:

"Uykunuzu böldüm sanırım."

"Hayır, sorun değil" dedi Samsa. Karşısındakinin yüzünde beliren hoşnutsuz ifadeden, üzerindekilerin bu duruma uygun düşmediğini anladı.

"Kıyafetim için beni bağışlayın, bazı şeyler oldu da..." diyerek özür diledi.

Kız bunun üzerine bir şey demedi, dudaklarını birbirine bastırdı. "O halde?"

"O halde?" diye karşılık verdi Samsa.

"O halde, sorun çıkaran kilit nerede?"

"Kilit mi?"

"Şu kırılmış kilit hani" dedi kız, kızgınlığını sesine yansıtmamaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu sanki. "Gelip, kırılan kilidi tamir etmemi istemiştiniz ya."

"Haa" dedi Samsa, "kırık kilit, değil mi?"

Samsa var gücüyle zihnini çalıştırdı. Ancak düşüncelerini bir noktaya odaklayınca, başının içinde kapkara bir sivrisinek sütunu yükseliyormuş gibi oldu yine.

"Kırık kilit hakkında bir şey söylenmedi bana ama" dedi Samsa, "muhtemelen üst kattaki kapılardan birinin kilidi olmalı."

Kız başını eğip, Samsa'nın yüzüne ters ters baktı. "Muhtemelen mi?" Sesindeki soğukluk daha da artmıştı. Tek kaşını kaldırıp sordu: "Hangisi?"

Yüzünün kızardığını hissetti Samsa. Kırık kilit hakkında

hiçbir bilgisi olmadığından dolayı utanmıştı. Konuşmak için boğazını temizledi ama bir şey diyemedi.

"Bay Samsa, anneniz ve babanız evde değiller mi? Benim onlarla konuşmam daha iyi olacak gibi görünüyor."

"Bir iş için dışarı çıkmış gibiler" dedi Samsa.

"Dışarıdalar mı?" diye sordu, memnuniyetsizce kız. "Bütün bunlar *yaşanırken* ne işleri olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Sabah uyandığımda, evde kimseler yoktu" dedi Samsa.

"Hay aksi" dedi kız. Sonra uzun uzun içini çekti. "Tamir için sabah bu saatte gelmemi istemişlerdi oysa."

"Özür dilerim."

Kız bir süre dudaklarını büzdü. Kaldırdığı kaşını usulca indirdi, Samsa'nm sol elinde tuttuğu siyah bastona baktı. "Bacaklarınızda sorun mu var Gregor Bey?"

"Evet, biraz" diye lafı geveledi Samsa.

Kız yeniden sarsılıp silkinir gibi bir hareket yaptı. Bu hareket ne anlamıa geliyor, ne amaca hizmet ediyordu, Samsa bunu bilmiyordu. Ancak Samsa, kızın bu acayip beden hareketi karşısında, içgüdüsel bir istek duymaktan alamadı kendini.

Kız, pes etmiş gibi bir ifadeyle, "Yapacak bir şey yok. O halde, üst kattaki kapı kilitlerine bir bakayım. Böylesine bir kargaşanın içinde, caddede yürüyüp köprüden geçerek buraya kadar geldim nasıl olsa. Hayatımı riske atarak. Hiçbir şey yapmadan, 'Aa, öyle mi? Evde yoklar demek. Peki o zaman, hoşça kalın' diyerek dönmek de olmaz. Öyle değil mi ama?"

Böylesine bir kargaşanın içinde? Samsa, kızın neden bahsettiğini bir türlü algılayamıyordu. Acaba ne gibi kötü şeyler oluyordu dışarıda? Ama bu konuda hiç soru sormadı. Bilgisizliğini daha fazla göstermese iyi olurdu.

Kız iki büklüm halde, sağ eline ağır, siyah çantayı alıp, sanki sürünen bir böcek gibi merdivenden yukarı çıktı. Samsa ise tırabzana tutuna tutuna onun ardından gitti. Kızın yü-

rüyüşü onda, özlediği, sempatik bir şeyleri çağrıştırıyordu.

Kız, üst katın koridorunda dört odanın kapısına da şöyle bir baktı. "Kilidi kırık olan *muhtemelen* bu kapılardan *biri*, öyle mi?"

Samsa'nın yüzü yine kızardı. "Öyle. Bunlardan biri" diye yanıtladı. Sonra da çekinerek ekledi: "Şey, sağ en dipteki oda olabilir gibi geliyor bana ama." Kastettiği, bu sabah Samsa'nm gözünü açtığı, hiçbir mobilyanın bulunmadığı boş odanın kapısıydı.

"*Olabilir*" dedi kız, sönmüş şenlik ateşini çağrıştıran duygusuz bir ses tonuyla. "*Muhtemelen.*" Sonra dönüp, Samsa'nın yüzünü inceledi.

"Bir şekilde" dedi Samsa.

"Sayın Gregor Samsa, sizinle sohbet etmek çok keyifliymiş. Geniş bir sözcük hazneniz olduğu gibi, ifadelerinize de diyecek yok" dedi kuru bir sesle. Sonra yine içini çekti ve ses tonunu değiştirdi:

"Tamam. *Bir şekilde*, sağ en dipteki kapıya bakalım önce."

Kız, kapının önüne gidip tokmağı çevirdi. Sonra kapıyı itti. Kapı açıldı. Oda, aynı Samsa'nın bıraktığı gibiydi. Eşya olarak sadece yatak vardı; odanın tam ortasında, okyanusun ortasındaki yalnız bir ada gibi duruyordu. Yatakta sadece, pek de temiz olduğu söylenemeyecek çıplak bir döşek vardı. Döşeğin üzerinde o, Gregor Samsa olarak gözünü açmıştı. Bu bir rüya değildi. Zemin soğuk ve boştu. Pencereye sımsıkı tahtalar çakılmıştı. Ancak kız bunları görse de şaşırmış gibi bir ifade takınmadı. Buna benzer şeylere her gün her yerde rastlıyormuş gibi bir hali vardı.

Kız çömeldi ve siyah çantasını açıp, içinden krem renkli bir fanila çıkardı, yere serdi. Seçtiği birkaç parça aleti, sırayla bezin üzerine dizdi. Deneyimli bir işkencecinin, zavallı bir kurbanın önünde, uğursuz aletlerini dikkatlice hazırlaması gibi.

Önce orta kalınlıkta bir tel aldı eline, bunu anahtar deliği-

ne soktu, ustalıkla değişik yönlere çevirdi. Bu sırada gözlerini kısmış, işine odaklanmıştı. Kulak kesilmişti. Sonra daha ince bir tel alıp, aynı hareketi yineledi. Yüzü ciddileşti, dudaklarını çarpıtıp büzdü; acımasız bir Çin kılıcına benzemişti dudaklarının şekli. Büyük bir el feneri aldı ve ciddi bir ifadeyle kilidi daha detaylı inceledi.

"Baksanıza, bu kilidin anahtarı var mı acaba?" diye sordu kız Samsa'ya.

"Anahtarın nerede olduğunu bilmiyorum" diye dürüstçe yanıtladı Samsa.

"Öyle mi Sayın Gregor Samsa? Bazen beni öldürüyorsunuz!" dedi kız, tavana doğru bakarak.

Ancak Samsa'ya daha fazla ilgi göstermedi, fanilanın üzerine sıraladığı aletler arasından bu kez bir tornavida seçti ve vidaya zarar vermemek için yavaşça ve dikkatlice kilidi sökmeye koyuldu. İşine birkaç kez ara verdi ve daha önce yaptığı gibi, sarsılıp silkindi.

Bu *sarsılıp silkinmeyi* onun arkasından gözleyen Samsa'nın bedeninde tuhaf bir tepki oluşmaya başladı. Tüm bedeninin hafif hafif ısınmaya başladığını, burun deliklerinin büyüdüğünü hissetti. Ağzının içi kurumuştu, tükürüğünü yutarken kulağının içinden yüksek bir ses duydu. Kulakmemesi kaşınıyordu nedense. Ve o ana dek serbestçe sarkıp sallanan cinsel organı, sertleşip kalınlaşmaya, uzamaya, gittikçe yukarıya doğru kalkmaya başladı. Kalktıkça da sabahlığın önü kabardı. Bunun anlamı neydi ki? Samsa'nın hiçbir fikri yoktu.

Kız, kapıdan söktüğü kilidi pencere kenarına götürdü, tahtaların arasından sızan gün ışığı altında onu detaylıca inceledi. Suratı asık, dudakları büzülmüş halde, ince telle kilidin içini karıştırarak, güçlüce sarsarak çıkan sesi dinledi. Sonra derin bir nefes aldı ve Samsa'ya döndü.

"İçi resmen kırılmış" dedi kız. "Aynen dediğiniz gibi çıktı Bay Samsa. Buymuş arızalı olan."

"İyi öyleyse" dedi Samsa.

"O kadar da iyi değil" dedi kız. "Bu kilidi hemen burada tamir edemem. Özel yapım bu. Eve götürüp, babama ya da ağabeylerime göstermekten başka çarem yok. Onlar tamir edebilir. Ama benim elimden gelmez. Ben henüz çırağım, çok basit kilitler dışındakileri tamir edemiyorum."

"Anlıyorum" dedi Samsa. Demek bu kızın babası ve birkaç ağabeyi vardı. Ve hepsi de kilit ustasıydı.

"Aslında babam ya da ağabeylerimden biri buraya gelecekti, ama baksanıza, bildiğiniz gibi bu *kargaşa* meydana geldi. Bu yüzden kendilerinin yerine beni gönderdiler. Ne de olsa dışarıda kontrol noktalarından geçmek gerekiyor."

Sonra derin bir nefes aldı kız.

"Ama ne olmuş da kilit bu şekilde kırılmış acaba? Kimin yaptığını bilmiyorum ama özel bir alet yardımıyla kilidin içeriden oyulmuş olması dışında bir şey gelmiyor aklıma."

Sonra kızın yine tüm bedeni sarsıldı. O bedenini sarsınca, iki kolu sanki özel bir yüzme tekniği uygulayan yüzücülerinki gibi dönüyordu. Ve bu hareket her nedense Samsa'yı cezbedip heyecanlandırıyordu.

Samsa cesaretini toplayıp, "Bir şey sorabilir miyim?" dedi kıza.

"Soru mu?" diye şüpheli bir bakışla yanıtladı kız. "Ne soracaksınız bilemiyorum ama sorun bakalım."

"Böyle sarsılıp durmanızın sebebi nedir?"

Kız, ağzını hafifçe açıp Samsa'nın yüzüne baktı. "Sarsılmak mı?" Sonra bir süre bunun üzerine düşündü. "Bunu mu soruyorsunuz?" dedi kız, o sarsılıp silkinme hareketini yapıp göstererek.

"Evet" dedi Samsa.

Kız bir süre sert sert Samsa'ya baktı. Sonra sıkkın bir ifadeyle, "Sutyen tam olarak vücuduma uymadı. Bu yüzden işte" dedi.

"Sutyen mi?" diye sordu Samsa. Bu sözcük onun hafızasında hiçbir şey canlandırmadı.

"Evet, sutyen! Ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye yanıtladı kız, tükürür gibi. "Yoksa kambur kadınların sutyen takmasını tuhaf mı buluyorsunuz? Bizim sutyen takmamızın küstahlık olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kambur mu?" dedi Samsa. Bu sözcük de onun bilincinin boşluğunda emilip gitti. Samsa'nın onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu.

"Hayır, böyle bir şeyi aklıma bile getirmedim" diye kendini savundu kısık bir sesle.

"Bana baksanıza, benim de iki göğsüm var, elbette ki onları sutyenle desteklemek durumundayım. İnek değilim ki, yürürken sallanmalarını isteyeyim."

"Elbette" diye onayladı Samsa, aslında hiçbir şey anlamadan.

"Ama vücudum bu biçimde olduğundan, sutyen tam oturmuyor. Normal kadınlarınkinden biraz farklı ya benim bedenim. O yüzden arada bir böyle bedenimi sarsıp sutyeni yerine oturtmam gerekiyor. Bir kadın olarak yaşamak, sizin düşündüğünüzden çok daha zor bir şey. Birçok zor tarafı var. Bu yüzden mi öyle arkamdan izleyip duruyorsunuz beni? Çok mu ilginç buldunuz?"

"Yoo, hiç de değil. Sadece, neden böyle sarsılıp silkiniyor acaba diye merak ettim bir an, o yüzden."

Sutyenin, göğüsleri destekleyen bir gereç olduğunu, kamburluğun ona özgü fiziksel bir durum olduğunu tahmin etti Samsa.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" dedi kız.

"Dalga geçtiğim falan yok."

Kız başını eğip Samsa'ya baktı. Onun kendisiyle dalga geçmediğini anladı. Kötü bir niyeti olmadığını da. *Muhtemelen*

biraz aklı kıt, diye düşündü. *İyi yetiştirilmiş biri, yakışıklı da sayılır. Aşağı yukarı otuz yaşında. Fazlaca zayıf, kulakları büyük, yüzü de solgun ama nazik biri.*

Sonra kız, Samsa'nın giydiği sabahlığın alt kısmının dik bir açıyla kalkmış olduğunu fark etti.

"Bu ne böyle?" diye son derece soğuk bir ses tonuyla sordu. "Neyin nesi bu *kabarıklık*?"

Samsa, sabahlığın önündeki kalın kabarıklığa baktı. Karşısındakinin konuşma tarzından, insanların önüne bu halde çıkmanın uygun bir görüntü sergilemediği sonucuna vardı.

"Anladım! Siz, kambur bir kızı becermek nasıl bir şey, bunu merak ediyorsunuz değil mi?" diye bağırarak sordu kız.

"Becermek mi?" dedi Samsa. Bu sözcüğe de bir anlam verememişti.

"Sırtım öne doğru eğik olduğundan, arkadan girmenin çok uygun olacağını düşünüyorsunuz değil mi?" dedi kız. "Böyle sapıkça şeyleri düşünen heriflerden dünyada çok var. Ve bu kişiler, benim gibi birinin onlara kolayca kendini teslim edeceğini düşünüyorlar. Ama size kötü bir haberim var, düşündüğünüz kadar kolay lokma değiliz."

"Anlamıyorum ki" dedi Samsa, "size kendinizi kötü hissettirecek bir şey yaptıysam affedin. Özür dilerim. Affedin lütfen. Kötü bir niyetim yoktu. Bir süredir hastaydım ben, pek çok şeyi hâlâ tam anımsayamıyorum."

Kız yine derin bir iç çekti. "Öyle mi? Eh peki öyleyse, anlaşıldı" dedi. "Senin aklın biraz *kıt*, öyle değil mi? Ama penisin gayet sağlıklı. Elden ne gelir."

"Affedersin" diye özür diledi Samsa.

"Sorun değil, tamam" diye yanıtladı kız insafa gelip. "Benim dört ağabeyim var, pek edepli de değillerdir, küçüklüğümden beri bana gösterirlerdi. Sözde şaka diye. Kötü karakterli herifler işte. Bu yüzden alışkınım, uydurmuyorum."

Sonra çömelip yere dizdiği aletleri teker teker topladı, kı-

rık kilidi krem rengi fanilaya sardı, aletlerle birlikte itinayla siyah çantanın içine koydu. Ardından, çantayı eline alıp doğruldu.

"Bu kilidi eve götürüyorum. Annenle babana şöyle de; bu kilit ya bizim evde tamir edilecek ya da tamamen yenisiyle değişecek. Ama şu sıralar yenisini temin etmek zor olabilir. Annenler geldiğinde aynen böyle de. Anladın mı? Hatırlayabilecek misin?"

"Hatırlayabilirim" dedi Samsa.

Kız önde, onun arkasında Samsa, merdivenden ağır ağır indiler. İkisinin merdivenden inerkenki görüntüleri, birbirine tamamıyla zıttı. Biri sanki dört ayağı üstünde yürür gibiydi, diğeri ise hiç doğal olmayan bir pozisyonda arkaya doğru kaykılmıştı, buna rağmen her ikisi de eşit hızla aşağıya iniyorlardı. O sırada Samsa "kabarıklığı" indirmek için uğraşsa da, eski haline bir türlü döndüremedi. Özellikle de kızın yürüyüşünü arkadan izlerken kalbi tok bir ses çıkarıyordu. Oradan pompalanan güçlü, sıcak, taze kan o "kabarıklığı" ısrarla koruyordu.

"Demin de demiştim, aslında buraya babam ya da ağabeylerimden birisi gelecekti" dedi kız sokak kapısında. "Ama sokaklar eli silahlı askerlerden geçilmiyor, her yerde tanklar var. Özellikle de köprüde kontrol noktası kurmuşlar, bir sürü insan alınıp bir yerlere götürülüyor. Bundan dolayı bizim evin erkekleri dışarı çıkamadılar. Bir kez fark edilip götürülürlerse, ne zaman geri gelecekleri bilinmez çünkü. Çok tehlikeli ama elden bir şey gelmiyor. Bu yüzden de ben geldim. Tek başıma Prag caddelerinden geçtim. Kimse beni umursamaz çünkü. İşte ben de bazen işe yarayabiliyorum böyle."

"Tank?" diye tekrarladı Samsa, belli belirsiz bir sesle.

"Bir sürü hem de. Top ve makineli tüfekleri de var" diyen kız, Samsa'nın sabahlığının önündeki *kabarıklığa* işaret ederek, "senin topun da etkileyici ama bu sözünü ettiğim çok da-

ha büyük, sert ve öldürücü" dedi. "Dilerim ailendeki herkes sağ salim döner eve. Nereye gittiklerini aslında sen de bilmiyorsun, değil mi?"

Samsa başını sağa sola salladı. Nereye gittiklerini bilmiyordu.

"Seni yine görebilir miyim?" diye sordu Samsa, cesaretini toplayarak.

Kız yavaşça boynunu büktü ve onun suratına şüpheyle baktı. "Sen benimle yine görüşmek mi istiyorsun?"

"Evet, seninle bir daha görüşmek istiyorum."

"Şeyin böyle kalkmış halde mi?"

Samsa, o kabarıklığa bir kez daha baktı. "Nasıl anlatacağımı bilemiyorum ama bunun benim duygularımla bir ilgisinin olduğunu sanmıyorum. Bu sanırım kalbimle ilgili bir sorundan dolayı böyle."

"Hımın" dedi kız ilgiyle. "*Kalbinle ilgili bir sorun*, öyle demek. Çok ilginç bir yaklaşım bu. İlk kez böyle bir şey duyuyorum."

"Elimde olan bir şey değil."

"Yani düzüşmekle ilgisi yok?"

"Düzüşmeyi aklıma bile getirmedim. İnan bana."

"Penisinin böyle sertleşip büyümesi, düzüşme ile ilgili değil ama kalbinle ilgili bir sorundan dolayı. Demek istediğin bu mu yani?"

Samsa, başıyla onayladı.

"Tanrı'nın önünde yemin eder misin?" diye sordu kız.

"Tanrı?" dedi Samsa. Bu sözcüğü de duyduğunu hatırlamıyordu. Bir süre susup kaldı.

Kız başını salladı usulca. Sonra yine vücudunu sarsılıp silkinerek sutyenini düzeltti. "Tamam, peki, vazgeçtim Tanrı önünde yemin etmenden. Tanrı birkaç gün önce Prag'dan ayrıldı zaten. Önemli bir işi falan çıkmış olmalı. Bu yüzden unutalım Tanrı'yı."

"Seni yine görebilecek miyim peki?" diye yineledi Samsa.

Kız bir kaşını kaldırdı. Sonra yüzünde, sisler içinde bir manzaraya bakar gibi bir ifade oluştu.

"Beni yeniden görmek istediğini mi söylüyorsun?"

Samsa bir şey demeden başıyla onayladı.

"Görüşünce ne yapacağız?"

"Seninle sohbet etmek istiyorum."

"Hangi konuda?" diye sordu kız.

"Çeşitli konular hakkında, bir sürü şey üzerine."

"Sadece sohbet mi?"

"Sana sormak istediğim o kadar çok şey var ki" dedi Samsa.

"Neyle ilgili?"

"Bu dünyanın halleriyle ilgili. Seninle ilgili. Benimle ilgili."

Kız, bunun üzerine biraz düşündü. "Sadece *şeyini* orama sokmak istediğin için değil yani?"

"Öyle değil" dedi Samsa, "sadece, seninle konuşmam gereken çok şey varmış gibi hissediyorum. Tanklar hakkında, Tanrı hakkında, sutyen hakkında, kilit hakkında."

İkisinin arasında yine bir sessizlik oldu. Birisinin evin önünden el arabasını sürüyerek geçtiğini duydular. Bunaltıcı, uğursuz bir sesti bu.

"Bilemiyorum ki" dedi kız, boynunu usulca bükerek. Ama ses tonu eskisi kadar soğuk değildi artık. "Sen benim için fazla iyi yetişmiş birisin. Annenle baban, değerli çocuklarının benim gibi bir kızla görüşmesini iyi karşılamayacaklardır. Dahası şimdi bu şehir yabancı tank ve askerlerle dolup taşıyor. Bundan sonra ne olur, neler yaşanır, kimse bilmiyor."

Bundan sonra ne olur, bunu elbette Samsa da bilmiyordu. Gelecek bir yana, şimdi neler oluyor, geçmişte neler olmuş, o bunları da bilmiyordu. Bir giysi nasıl giyilir, onu bile bilmiyordu.

"Her neyse, birkaç gün sonra yine evinize uğrayacağım. Kilidi getireceğim ya. Tamir edilebilirse, öyle getiririm; edi-

lemezse bozuk haliyle. Bunun için ücret alacağım elbette. O zaman geldiğimde sen de burada olursan, birbirimizi yine görürüz. Dünyanın halleri hakkında rahatça konuşabilir miyiz, emin değilim ama. Her halükârda, annenle babanın yanında önündeki kabarıklığı gizlemen iyi olur. Normal insanların dünyasında şeyini apaçık sergilemen pek övünülecek bir şey değildir çünkü."

Samsa başıyla onayladı. Nasıl yapıp da şeyini insanların görmeyeceği şekilde gizleyebileceğini bilmiyordu ama bunu sonra düşünebilirdi.

"Garip, değil mi?" dedi kız düşünceli bir şekilde. "Dünya yerle bir edilirken, kilidin kırılmış olmasını dert eden, üstüne üstlük onu tamir etmeyi kendine görev edinen insanlar var. Düşününce bu tuhaf bir şey. Sen de benim gibi düşünmüyor musun? Ama belki de böylesi daha iyidir, aksine doğru olan budur. Dünya yerle bir edilirken bile, insanlar bu tür ince işleri görev bilip, vazgeçmeden emek veriyor böylece de akıl sağlıklarını koruyabiliyorlardır belki de."

Kız yine boynunu büktü ve Samsa'nın yüzüne baktı. Birden bir kaşını kaldırdı, sonra ağzını açtı: "Bu arada, gereksiz bir şey belki ama, yukarıdaki oda bugüne dek ne için kullanılıyordu? İçinde tek bir mobilya bile bulunmayan bir odanın kapısının kilidinin kırılmış olmasını ve oraya sağlam bir kilit takmayı annenle baban neden bu kadar önemsiyorlar acaba? Ya pencereye öyle sağlam tahtalar çakılmış olmasına ne demeli? O odaya bir şey mi hapsetmişlerdi, ne dersin?"

Samsa sustu kaldı. Biri ya da *bir şey* o odaya hapsedilmişse, bu kendisinden başkası değildi. Peki ama acaba neden o odaya hapsedilmesi gerekmişti?

"Neyse, sana bunları sormamın bir anlamı olmasa gerek" dedi kız. "Ben artık gideyim. Gecikirsem bizimkiler meraklanır. Sağ salim eve varsın, askerler zavallı kambur kızı gözden kaçırsın, içlerinde sapıkça düzüşmeyi sevenler olmasın

diye dua et, benim için. Bu şehrin becerilmiş olması yeter de artar bile."

Dua etmek, dedi Samsa. Sapık düzüşmenin ne olduğu, dua etmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonra kız yine iki büklüm halde, ağır görünen siyah çantasını eline alıp kapıdan dışarı çıktı.

"Seni tekrar görebilecek miyim?" diye son kez sordu Samsa.

"Birini görmeyi çok istersen, o kişiyi mutlaka yine görürsün" dedi kız. Bu kez sesinde birazcık sıcaklık vardı.

"Kuşlara dikkat et" diye seslendi Gregor Samsa, onun bükülmüş sırtının arkasından.

Kız dönüp başıyla onayladı. Dudağının bir ucu kıvrık duruyordu, sanki gülümsüyormuş gibiydi.

Anahtar ustası kız, iki büklüm vaziyette, arnavutkaldırımlı caddeden yürüyüp gözden kayboldu. Samsa, perde aralığından baktı. Kızın yürüyüşü garipti ama hızlıydı da. Hareketleri Samsa'nın gözüne çok çekici göründü. Sanki fırıldak böceği suyun üzerinde karaya doğru süzülüyor gibiydi. Bu yürüme şekli nasıl bakılırsa bakılsın, iki bacak üstünde dengesiz bir şekilde yürümekten çok daha doğal ve akla yatkındı.

Kız gözden kayboldu, bir süre sonra Samsa'nın cinsel organı da sertliğini kaybetti ve küçüldü. Muazzam *kabarıklık* göz açıp kapayıncaya değin indi. Şimdi bacakları arasında sakin ve tehlikesiz bir şekilde, masum bir meyve gibi sarkıyordu organı. Erbezleri torbalarının içinde dinleniyordu. Sabahlığının kuşağını düzeltti, yemek odasındaki sandalyeye oturdu, soğumuş kahvenin kalanını içti.

Burada yaşayan insanlar bir yere gitmişlerdi. Nasıl insanlardı bilmiyordu ama muhtemelen onun ailesiydi bu insanlar. Bir nedenle aniden evden çıkıp gitmişler ve bir daha geri dönmemişlerdi. Dünya yerle bir olmaktaydı – bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu Gregor Samsa. Tahmin bile edemi-

yordu. Yabancı askerler, kontrol noktası, tanklar... her şey bir gizemle sarmalanmıştı.

Bildiği tek şey, kalbinde o kambur kızı yeniden görme isteğinin olduğuydu. *Çok* istiyordu görüşmeyi. Baş başa, yüreğindekileri konuşmak istiyordu. Onunla azar azar çözmek istiyordu bu dünyanın gizemlerini. Onun sarsılıp silkinerek sutyenini düzeltmesini farklı açılardan seyretmek istiyordu. Mümkün olursa da onun bedeninde ellerini gezdirmek istiyordu. Tenini, sıcaklığını parmak uçlarında hissetmek istiyordu. Ve dünyadaki merdivenleri onunla birlikte inip çıkmak istiyordu.

Onu düşünüp bedenini hatırlayınca, kalbinde bir sıcaklık hissetti. O zaman bir balık ya da günebakan olmadığı için sevinç duydu. İki ayak üzerinde yürümek, giysi giymek, bıçak ve çatal kullanarak yemek yemek, mutlaka çok güç işlerdi. Bu dünyada öğrenmesi gereken çok fazla şey vardı. Ancak eğer insan değil de balık ya da günebakan olmuş olsaydı, böylesine garip bir yürek sıcaklığını asla duyumsayamazdı. Öyle hissetti.

Samsa, olduğu yerde uzun bir süre gözlerini yumdu. İçindeki sıcaklığın, sanki bu sıcaklık bir şenlik ateşiymiş gibi, tek başına sessizce keyfini sürdü. Sonra kararlı bir şekilde ayağa kalktı, siyah bastonu eline alıp merdivene yöneldi. Tekrar üst kata çıktı, giysilerin nasıl doğru giyileceğini öğrenecekti. Bu onun yapması gereken bir şeydi.

Dünya onun öğrenmesini beklemekteydi.

Kadınsız Erkekler

Çalan telefonla uyandığımda saat gece yarısı biri geçiyor. Sanki birisi, o acımasız bağlantı gerecini kullanarak dünyayı yok etmeye çalışıyormuş gibi şiddetli bir ses işitiliyor. İnsanlığın bir bireyi olarak bunu durdurmam gerek diye düşünüyorum; hemen yataktan kalkıp oturma odasına geçip ahizeyi kaldırıyorum.

Bir erkek alçak sesle bana bir haber veriyor; bir kadın bu dünyadan göçmüş. Sesin sahibi kadının eşi. En azından o öyle olduğunu söyledi. Karısı geçen hafta çarşamba günü canına kıymış. O da, ne olursa olsun bana bu haberi vermesi gerektiğini düşünmüş. *Ne olursa olsun.* Ses tonunda, duyabildiğim kadarıyla, duygudan eser yoktu. Sanki telgraf için yazılmış bir metni okuyor gibiydi. Sözcükler art arda, duraklamaksızın çıkıyordu ağzından. Sade bir duyuru. Süsten yoksun gerçeklik. Nokta.

Peki onun söylediklerine karşılık ben ne demiştim acaba? Dudaklarımdan bir şeyler dökülmüştü ama tam olarak ne dediğimi anımsamıyorum. Her ne ise, sonrasında bir süre sessizlik oldu. Sanki ikimiz birdenbire caddenin ortasında açılıvermiş geniş ve derin bir çukurun iki ucundan aşağıya bakıyormuşuz gibi bir sessizlik. Derken o başka bir şey söylemeden kapattı telefonu, narin bir sanat eserini yere nazikçe bırakır gibi. Kalakaldım bir süre, elimde ahize, üzerimde beyaz tişört ve altımda mavi *boxer* şortla.

Beni nereden tanıyordu? Acaba o, kocasına adımı verirken "eski sevgilim" mi demişti? Bunu neden yapsındı ki? Peki ya telefon numaramı bilmesine ne demeli? (Rehberde kayıtlı değildi numaram.) Her şeyden önce, *neden beni aramıştı* acaba? Neden özellikle bana karısının öldüğünü bildirmek durumundaydı? Karısının vasiyetinde bu yönde bir istek olamazdı. Onunla birlikteliğimizin üzerinden çok uzun yıllar geçmişti çünkü. Ayrıldıktan sonra da yüz yüze görüşmek bir yana telefonda bile konuşmamıştık.

Aslında tüm bunların hiçbir önemi yoktu. Asıl sorun, kocasının bana hiçbir açıklamada bulunmamış olmasıydı. Adam, karısının intihar ettiğini bana bildirmek zorunda olduğunu hissederek bir şekilde telefon numaramı bulmuştu. Ancak bana ayrıntılardan söz etme gereği duymamıştı. Beni, bilmekle bilmemek arasında, belirsizlik içinde bırakmak istemiş olmalıydı. Neden acaba? Bana bir şey mi düşündürmek istiyordu?

Ne düşünmemi istiyordu ki?

Bilmiyordum. Düşündükçe soru işaretlerinin sayısı daha da artıyordu sadece; bir çocuğun defterine gelişigüzel art arda ıstampayla resim basması gibi.

İşte bu yüzden onun neden intihar ettiği, yaşamına nasıl son verdiği hakkında şimdi bile bir fikrim yok. Araştırmamın da bir yolu yok. Nerede oturduğunu bilmek şöyle dursun onun evlenmiş olduğundan bile haberim yoktu. Dolayısıyla yeni soyadını da bilmiyordum (adam telefonda adını söylememişti). Acaba ne kadar zamandır evliydiler? Çocuğu (ya da çocukları) var mıydı?

Kocasının telefonda söylediklerinin doğruluğunu tereddütsüz kabul etmiştim. Şüphe uyandıracak bir durum yoktu. Benimle ayrıldıktan sonra yaşamına devam etmiş, (muhtemelen) bir adama âşık olup onunla evlenmiş ve geçen hafta çarşamba günü bir sebepten dolayı bir şekilde yaşamına son vermişti. Adamın sesinde ölülerin dünyasıyla derinden bağ-

lantılı bir şeyler vardı. Gecenin sükûnetinde işitebilmiştim o canlı bağı. Sımsıkı çekilmiş ipin gerginliğini, o keskin parlaklığı görebilmiştim. Bu anlamda –bir kastı olup olmadığı bir tarafa– gece yarısı saat biri biraz geçe telefon etmesi, adam için doğru bir seçimdi. Öğleden sonra saat birde aramış olsa, bu denli etkisi olmazdı. Nihayet ahizeyi elimden bırakıp yatağa döndüğümde eşim uyanmıştı.

"Telefon kimdendi? Biri mi ölmüş?" diye sordu.

"Kimsenin öldüğü yok. Yanlış numara" diye yanıtladım onu, son derece uykulu, ağır bir sesle.

Karım dediğime kanmadı kuşkusuz. Benim sesime de ölünün izi sinmişti çünkü. Yeni ölenin neden olduğu titreşim, güçlü bir bulaşıcılık taşır, ince bir telefon hattından geçerek sözcüklerde sese dönüşür ve tüm dünyayı bu titreşime uydurur. Fakat karım başka bir şey söylemedi. Işığı kapatıp yatağımıza uzandık, karanlıktaki sükûnete kulak vererek ayrı ayrı düşüncelere daldık.

O kadın bugüne değin ilişkide bulunduğum kadınlar içinde, kendi eliyle ölüme gitmeyi seçen üçüncü kişiydi. Düşününce, aslında uzun uzun düşünmeye de gerek yok ama, bu ciddi bir rakamdı. Benim için inanması güçtü çünkü çok sayıda kadınla birlikte olmamıştım. Neden bu kadınlar daha gencecikken, art arda son vermişlerdi yaşamlarına, neden son vermek *zorunda kalmışlardı*, hiç anlamıyorum. Benim yüzümden değildir umarım. Bunun bir parçası olmayı istemem, beni şahit olarak ya da kayıt memuru gibi düşünmelerini de. Gerçekten istemem bunu. Ve nasıl desem ki, o, yani üçüncü kadın (adını bilmeyince ondan söz etmek güç oluyor, bu yüzden ona geçici olarak M diyeceğim) nasıl düşünürsem düşüneyim, kesinlikle intihar edecek karakterde biri değildi. Dahası, M her zaman dünyanın güçlü kuvvetli denizcileri tarafından korunmuş, gözetilmiş olmalıydı.

M nasıl bir kadındı, onunla ne zaman, nerede tanıştık, neler yaptık, bunlar hakkında somut şeyler söyleyemem. Hoş görün lütfen, durum açığa çıkarsa, gerçek anlamda pek çok sıkıntı yaşanabilir. Akrabalarından (henüz) hayatta olanlar rahatsızlık duyabilir. Bu yüzden ben burada, "Bir zamanlar onunla çok yakın bir ilişki yaşamıştık ama bir gün bir sebepten dolayı ayrıldık" dışında bir şey yazamam.

Diyelim ki M ile on dört yaşındayken tanıştım. Aslında öyle değil ama burada öyle olduğunu düşüneceğim. On dört yaşında ortaokulda karşılaşmıştık. "Biyoloji" dersinde olduğumuzdan eminim. Ammonit miydi, koelakant mı, hangisiydi emin olamasam da konu fosillerdi şüphesiz. O, yan sıraya oturmuştu. Ben, "Silgimi unutmuşum, fazla varsa ödünç verir misin?" diye sorunca, silgisini ikiye bölüp bir parçasını bana vermişti. Ben de işte tam o anda sözün tam anlamıyla ona ilk görüşte âşık olmuştum. O güne değin gördüğüm kızlar arasında en güzeliydi. En azından o zaman için öyleydi. Aslında ben M'yi öyle düşünmek istiyorum. İlk karşılaşmamız ortaokulda bir derste olmuştu. Ammonit midir, koelakant mıdır, her ne ise onun sayesinde usulca, karşı konulamaz bir şekilde, bir araya gelmiştik. Bu şekilde düşününce, her şey daha inandırıcı oluyor çünkü.

On dördümde, son derece sağlıklıydım; ılık batı rüzgârı her estiğinde ereksiyon olmaya uygun bir yaştaydım. Ancak M'den hiç tahrik olmadım. Batı rüzgârının önünü kesiyordu çünkü. Hayır, sadece batı rüzgârının değil, her yönden esen rüzgârların önünü kesecek kadar harikulade biriydi o. Bu denli harikulade bir kızın önünde iğrenç bir şekilde ereksiyon olmam mümkün müydü hiç? Bana bu duyguyu yaşatan bir kıza hayatımda ilk kez rastlıyordum.

M ile ilk böyle karşılaştığımızı *hissediyorum*. Aslında pek de öyle değildi ama öyleymiş gibi düşününce olaylar birbirine daha iyi uyuyor. Ben on dört yaşındaydım, o da on dört yaşın-

daydı. Bu bizim için gerçekten uygun bir karşılaşma yaşıydı. Biz *aslında* bu şekilde tanışmalıydık.

Ancak M, birdenbire ortadan kayboldu. Nereye gitmiş olabilirdi? Artık onu göremiyordum. Bir şeyler olmuştu; ben başka bir yöne bakarken, o çekip bir yerlere gitmişti. Az öncesine kadar gözümün önündeyken, tekrar baktığımda, orada değildi. Olasılıkla açıkgöz bir denizciye kapılıp, Marsilya ya da Fildişi Sahilleri gibi bir yerlere götürülmüştü. Benim gönül kırgınlığım onların gittiği denizden, dev mürekkepbalıklarının, deniz ejderlerinin bulunduğu denizlerden daha derindi. Kendimden büsbütün nefret eder olmuştum. Hiçbir şeye inanamaz hale gelmiştim. Bu nasıl olurdu!? M'yi o kadar sever, ona o kadar çok önem verip o kadar ihtiyaç duyarken, nasıl olmuştu da başımı başka bir yöne çevirebilmiştim ben?

Diğer bir deyişle, M, o günden sonra başka başka yerlerde bulunuyor, başka başka yerlerde görülüyor. O, birçok yere, birçok zamana ve birçok insana karışmış halde. Bunu anlayabiliyorum. Bana verdiği yarım silgiyi poşete koyup özenle saklamıştım, adeta bir tılsım gibi. Yön gösteren bir pusula gibi. Eğer o yarım silgi cebimde olursa, bu dünyanın bir yerlerinde, bir gün M'yi mutlaka bulabilirdim; buna inanıyordum. O, denizcilerin bildik tatlı sözlerine kanıp, büyük bir gemiye bindirilip uzak diyarlara götürülmüştü. O hep bir şeylere inanmak isteyen biriydi çünkü. Yepyeni silgisini hiç düşünmeden ikiye bölüp yarısını veren kişiydi o.

Ben birçok yerden, birçok insandan onunla ilgili az çok bilgi kırıntıları elde etmeye çalışıyorum. Elbette bu yaptığım sadece kırıntıları toplamaktan ibaret kalıyor. Ne kadar çok toplarsan topla, kırıntı kırıntıdır sonuçta. Onun özü hep bir serapmış gibi kaçıp gidiyor benden. Ve ufuğun sınırı yok, karada da denizde de. Onun peşinden gidiyorum; Mumbai'ye, Cape Town'a, Reykjavik'e ve sonra Bahamalar'a. Her liman

şehrini dolaşıyorum. Ama ben tam onun bulunduğu yere vardığımda, o artık orada olmuyor. Sıcaklığı azıcık da olsa hissediliyor dağınık yatakta. Boynuna doladığı burgaç desenli fular, sandalyenin sırtına asılı kalmış. Okumakta olduğu kitap masanın üzerinde, sayfaları açık halde yüzüstü bırakılmış. Lavaboda henüz kurumamış jartiyeri asılı. Ama o yok. Dünyanın en açıkgöz denizcileri benim varlığımın kokusunu alıp bir anda ortadan kayboluyorlar. Tabii ki ben o sırada artık on dört yaşında değilim. Bedenim bronzlaşmış ve daha sert biriyim. Sakalım gür, hem artık metafor ile teşbihi birbirinden ayırabilecek durumdayım. Ama benim bir parçam hâlâ hiç değişmedi, on dört yaşında kaldı. Sonsuza dek on dört yaşında kalacak halimle, nazik batı rüzgârı cinsel organıma hafifçe temas ederken sabırla bekliyorum. Bu batı rüzgârının estiği yerde mutlaka M de olmalı.

Bence M böyle biriydi.

O, bir tek yerde rahat edebilen bir kadın değildi.

Ne var ki, kendi eliyle yaşamına son verecek biri de değildi.

Burada ne demeye çalışıyorum acaba, aslında kendim de bilmiyorum. Galiba gerçek olmayan şeyleri yazmaya uğraşıyorum. Ama gerçek olmayan şeyleri yazmak, ayın arka yüzünde buluşmak için birisiyle sözleşmeye benziyor. Etraf zifiri karanlık ve ortada görünür hiçbir işaret yok. Dahası engin mi engin bir yer. Söylemeye çalıştığım şey, bir şekilde M'nin benim on dört yaşındayken *âşık olduğum kişi olması gerektiği*. Ne var ki, gerçekte benim ona âşık olmam çok daha sonrasındaydı ve ona âşık olduğumda o (ne yazık ki) artık on dört yaşında değildi. Biz yanlış zamanda birlikte olmuştuk. Buluşma gününü karıştırır gibi; saat ve yer uyuyordu ama günü farklıydı.

Ancak M'nin içinde on dört yaşındaki o kız çocuğu hâlâ yaşamaktaydı. O kız çocuğu bir bütün olarak –kesinlikle sadece bir parçası değil– onun içindeydi. Dikkatli bakınca M'nin

içindeki bir görünüp bir kaybolan o kız çocuğunu açıkça görebilmiştim. Benimle çıktığı sırada, benim yüreğime hem büyümüş hem de bir kız çocuğu haliyle girmişti. O kendi ne zaman isterse hep böyle gidip geldi ve ben de onu bu haliyle seviyordum. Sımsıkı sımsıkı sarılıyordum ona, neredeyse canını yakacak kadar aşırı bir güçle. Ama elimde değildi, yapmadan duramıyordum; bir yere gitmesin istiyordum.

Yine de onu bir kez daha kaybedeceğim zaman gelmişti. Nasıl gelmesindi? Dünyanın tüm denizcilerinin gözü ondaydı. Onu tek başıma korumam mümkün değildi. Herkesin bir anlığına da olsa gözlerini başka tarafa çevirdiği olur. Uyumak zorundasınızdır, tuvalete gitmek zorundasınızdır; küveti yıkamanız gerekir. Soğan doğrar, fasulye ayıklarsınız. Araba lastiğinin havasını kontrol etmek gerekir. Bunun gibi durumlarda onunla ayrı düşüyorduk. Daha doğrusu o beni bırakıp gitmişti. Bu işe denizcilerin gölgesi düşmüştü kuşkusuz. Bina duvarına düzgünce yayılan koyu, kendi kendini kontrol eden bir gölgeydi bu. Küvet temizlemek, soğan doğramak veya lastiğin havasını kontrol etmek gibi günlük işler, denizcilerin koyu gölgelerini dağıtıyordu, tıpkı yere düşerek etrafa saçılan raptiyeler gibi dağılıyordu gölge.

O gidince ne kadar ıstırap çektiğimi, ne kadar dibe battığımı kim bilebilir? Elbette, kimsenin bilmesi mümkün değil, ben bile hatırlamakta zorlanıyorum. Ne kadar acı çekmiştim? Yüreğim ne kadar sızlamıştı? Üzüntüyü kolayca, doğru biçimde ölçebilecek bir cihaz olsaydı dünyada keşke. O zaman üzüntüyü rakamlarla ifade ederek sonra hatırlamak üzere bir kenara kaydedebilirdik. Bu cihaz avuç içine sığacak büyüklükte olsa, daha ne isterdim. Araba lastiğinin havasını her kontrol ettiğimde, bunu düşünürken buluyorum kendimi.

Ve o öldü. Gece yarısı gelen telefonda alıyorum bu haberi. Yeri, yöntemi, sebebi, gayesi, bunlar benim için tam bir sırdı; M

yaşamına kendi eliyle son vermeye karar vermiş, bunu gerçekleştirmişti. Sonra bu gerçek dünyadan (muhtemelen) sessizce çekilmişti. Dünyadaki tüm denizciler kurnaz ayartmalara kalkışsalar da, M'yi öbür dünyadan kurtarmak –ya da kaçırmak gibi bir şey– artık imkânsız. Gece yarısı kulak kesilirseniz, siz de denizcilerin uzaktan gelen ağıtlarını duyabilirsiniz.

Onun ölümüyle birlikte ben de on dört yaşındaki halimi sonsuza değin yitirdiğim duygusuna kapılıyorum. Beyzbol takım formasının sırt numarasını ebediyen kaybetmek gibi, benim yaşamımdan da on dört yaşındaki parçam, kökleriyle birlikte sökülüp götürülüyor ve bir yerlerde sağlam bir sandığa konup üzerine karmaşık bir kilit takılarak denizin dibine atılıyor. Artık bir milyar yıl onun kapağı açılmayacaktır. Ammonit ve koelakantlar onu sessizce koruyacaklar. Hoş batı rüzgârının esmesi de artık tamamıyla kesildi. Dünyanın tüm denizcileri onun ölümünden sonra yastalar, dünyanın tüm denizcilerine karşı.

M'nin ölüm haberini aldığımda, kendimi dünyanın en yalnız ikinci erkeği olarak duyumsadım. Dünyanın en yalnız birinci erkeğinin onun kocası olduğuna şüphe yok. Sıramı ona bırakıyorum. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Kaç yaşında olduğu, ne iş yaptığı ya da bir işle uğraşıp uğraşmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Onun hakkında bildiğim yegâne şey sesinin az çıkıyor olması. Ama sesinin az çıkması, onun hakkında hiçbir somut bilgi sağlamıyor bana. O bir denizci mi? Yoksa denizcileri sevmeyen birisi mi? Eğer ikincisi ise o da benim gibilerden demektir. Eğer ilki ise ... Yine de ona sempati duyuyorum. Onun için elimden bir şey gelse keşke.

Ne var ki benim, eski kız arkadaşımın eşine ulaşabilme imkânım yok. Onun ne adını ne de adresini biliyorum. Belki de adını da adresini de çoktan yitirmiştir, ne de olsa o dünyanın en yalnız erkeği. Gezintimin ortasında tekboynuz heykelinin önüne oturup (her zamanki gezinti parkuruma bu tekboynuz heykelinin bulunduğu park da dahildir), fıskiyeden

fışkıran soğuk suyu izleyerek o adamı düşünüyorum sık sık. Dünyanın en yalnız erkeği olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum kendimce. Dünyanın en yalnız ikinci erkeği olmanın ne olduğunu zaten biliyorum. Ama dünyanın en yalnız erkeği olmak nasıl bir şey, işte onu bilmiyorum. Dünyanın en yalnız erkeği olmakla ikinci en yalnız erkeği olmak arasında derin bir uçurum var. Muhtemelen. Sadece derin değil aynı zamanda ürkütücü bir genişlikte. Bu uçurumu bir ucundan diğerine atlayarak geçmek mümkün değil; o kadar geniş ki bir uçtan diğerine uçarken gücü tükenip yarı yolda dibe düşen kuşların cesetlerinden yüksek bir dağ oluşturacak kadar.

Bir gün aniden sen de *kadınsız erkeklerden* olacaksın. O gün en ufak bir uyarı, küçücük bir ipucu vermeden; önsezi olarak hissettirmeden ya da içine doğmadan; kapını çalmadan, öksürerek haber vermeden; hiç beklemediğin bir anda seni bulacak. Bir köşeyi döndüğünde, aslında çoktan oraya *varmış olduğunu* anlayacaksın. Ama geriye dönmek mümkün olmayacak. O köşeyi bir kez dönünce, orası artık senin için mümkün olan tek dünya olacak. O dünyada sen kadınsız *erkeklerden* biri olarak anılacaksın, hep bu soğuk çoğul eki ile.

Kadınsız erkeklerden olmanın ne kadar üzücü, ne kadar yürek sızlatan bir şey olduğunu ancak kadınsız erkekler anlayabilir. Harikulade batı rüzgârını kaybetmeyi. On dört yaşının sonsuza değin –bir milyar yıl ya da sonsuza yakın bir zaman kadar– senden alınmasını. Uzaklardaki denizcilerin melankolik, acıklı şarkılarını dinlemeyi. Ammonit ve koelakantlarla birlikte denizin karanlık dibinde gizlenmeyi. Gece yarısı saat biri biraz geçe birisinin evine telefon etmeyi. Gece yarısı saat biri biraz geçe birisinden telefon gelmesini. Bilmekle bilmemek arasında, tercihine göre seçtiğin bir noktada hiç tanımadığın biriyle buluşmayı. Araba lastiğinin havasını kontrol ederken kuru caddeye gözyaşı dökmeyi.

Her neyse, ben o tekboynuz heykelinin önünde oturup M'nin

kocasının en kısa zamanda kendine gelmesi için dua ediyorum. Gerçekten önemli olanı –bizler onu tesadüfen “öz” olarak anıyorsak da– unutmaması, ama onunla bağlantılı diğer yaşanmışlıkları bir an önce unutabilmesi için dua ediyorum. Hatta olanları unuttuğunu unutuverse, ne güzel olur. Bunu yürekten diliyorum. Dünyanın ikinci en yalnız erkeğinin, dünyanın en yalnız (ve hiç karşılaşmadığı) erkeğine sempati besleyip onun için dua ediyor olması; bu büyük bir şey değil mi?

O neden özellikle bana telefon etti acaba? Onu yargıladığım sanılmasın; sadece, basitçe –ya da şöyle söylemem daha uygun olabilir– temelde bu şüpheyi hâlâ içimde taşıyorum. Beni nereden biliyordu? Neden umursamıştı beni? Muhtemelen basit bir cevabı vardı bunların. M benim hakkımda, benimle ilgili *her şeyi,* eşine anlattığı içindi. Bundan başka bir neden düşünemiyorum. Benimle ilgili ona neler söylediğini tahmin bile edemiyorum. Geçmişteki sevgilisi olarak (kocasının yüzüne bakarak) söyleme zorunluluğu hissettiği ne gibi bir değer, ne gibi bir anlam yüklemişti acaba bana? Bu durumun onun ölümüyle ciddi bir ilişkisi var mıydı peki? Varlığım onun ölümünü bir şekilde etkilemiş miydi? Şu da olabilir, M belki de benim cinsel organımın biçiminin ne kadar güzel olduğunu kocasına söylemişti. Öğleden sonra hâlâ yataktayken penisimi beğeniyle izlerdi çünkü, Hint tacındaki efsanevi mücevheri sever gibi avucunun içine alarak. “Şekli harika” derdi. Gerçekten öyle mi, pek bilemiyorum.

Bundan dolayı mı M’nin kocası bana telefon açmıştı? Penisimin şekline gösterdiği saygıdan ötürü, gece yarısı saat biri biraz geçe. Yok daha neler! Böyle bir şey olamaz. Hem benim penisim, şöyle bir bakınca insanın yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı yaratan bir şey. Daha net söylersem, normal bir penis. Hatırladığım kadarıyla, M’nin estetik algısı eskiden beri beni düşündürürdü. Diğer insanlardan oldukça değişik, tuhaf bir değer yargısına sahipti çünkü o.

Sanırım (bunu ancak hayal edebilirim) ortaokuldaki sınıfta bana silgisinin yarısını verdiğini söylemişti kocasına. Bir art niyet olmadığını, kötü bir amaç da taşımadığını, son derece olağan, küçük bir hatıra olduğunu anlatmıştı. Kocasının bunu duyunca onu kıskandığını söylemeye gerek var mı? O zamana değin M bir sürü denizciyle birlikte olmuş olsa da, kendisinin değil benim silginin yarısını almış olmam yüzünden *bitmek bilmeyen* keskin bir kıskançlık duyuyor olmalıydı. Bu da normal bir şey değil miydi zaten? Bir sürü güçlü kuvvetli denizci bunun yanında neydi ki? M ve ben on dört yaşındaydık, ben o zaman batı rüzgârının esmesiyle bile ereksiyon oluveriyordum. Böyle birisiyle silginin yarısını paylaşırsan sonrasında başına kötü şeyler gelebilir. Büyük bir hortumun önüne eski dökük barakaları koymak gibi bir şeydir bu.

Daha sonraları tekboynuz heykelinin önünden her geçişimde, bir süre orada oturup kadınsız erkekler hakkında düşüncelere dalmaya başladım. Neden orası? Neden tekboynuz? Belki de o tekboynuz da kadınsız erkeklerdendi. Neden derseniz, ben bugüne kadar hiç tekboynuz çifti görmedim de ondan. O –kesinlikle *o*– hep bir başına, sivri boynuzunu göğe doğru kaldırmış duruyor. Bizler onu, kadınsız erkeklerin temsilcisi, sırtlandığımız yalnızlığın sembolü yapmalıyız belki de. Bizler tekboynuzu model alan rozetlerimizi göğsümüze ve şapkamıza takıp dünyanın tüm caddelerinden usulca geçmeliyiz belki de. Müziksiz, bayraksız, konfetisiz halde. Sanırım (ben "sanırım" sözcüğünü aşırı kullanıyorum. Sanırım.).

Kadınsız erkeklerden biri olmak çok kolaydır; önce bir kadına tüm kalbinizle âşık olun, sonra o bir yerlere gitsin, hepsi bu. Çoğu durumda (sizin de bildiğiniz gibi) kadını alıp götürenler kurnazlıkta üzerlerine olmayan denizcilerdir. Tatlı dilleriyle kandırdıkları kadınları, onlar daha ne olup bittiğini anlamadan, Marsilya ya da Fildişi Sahilleri'ne götürüverirler. Buna karşın bizim elimizden bir şey gelmez. Bazen de,

denizcilerle hiç ilgisi olmadan, o kadınlar kendi yaşamlarına son verirler. Bu durumda da bizim elimizden bir şey gelmez; hatta denizciler bile bir şey yapamazlar.

Hangi durum olursa olsun, sen bir şekilde kadınsız erkeklerden biri olursun. Göz açıp kapayıncaya dek. Bir kez kadınsız erkeklerden biri olunca, o yalnızlığın rengi tüm tenine derinden işler. Açık renk kilimin üzerine dökülen kırmızı şarap lekesi gibi. Sen ne kadar donanımlı, ev işleri bilgisine sahip olursan ol, o lekeyi çıkarmak çok zahmetli bir iştir. Kilimin rengi zamanla biraz atsa da leke, muhtemelen sen son nefesini verinceye değin orada olduğu gibi duracaktır. O bir leke olarak özellik kazanacak, bazen bir leke olarak toplumsal ifade hakkına bile sahip olacaktır. Sen tenine işleyen rengin hafiften solmasıyla birlikte onun belirsiz sınırlarıyla yaşamaya devam edersin.

Böylesi bir dünyada sesin tınısı da farklıdır. Boğaz kuruması da farklıdır. Saçın uzaması da farklıdır. Starbucks'taki görevlinin hizmeti de farklıdır. Clifford Brown'ın solosu da değişik gelir kulağa. Metronun kapısının açılışı da farklıdır. Omotesando'dan Aoyama ikinci bölgeye kadar yürünen mesafe bile farklı duyumsanır. Sonrasında yeni bir kadınla karşılaşsan ve o kadın ne kadar harikulade bir kadın olsa da (hayır, ne kadar harikulade olursa o kadar çok) sen o andan itibaren o kadınları yitirecek olmayı düşünmeye başlarsın. Denizcileri andıran gölgeler, konuştukları yabancı dilin sesi (Yunanca mı? Estonca mı? Tagalogca mı?) seni rahatsız eder. Dünyadaki egzotik limanların adları seni korkutur. Nedeni ise senin kadınsız erkeklerin ne olduğunu çoktan biliyor olmandır. Sen açık renkli Acem halısısın, yalnızlık ise çıkmayan Bordeaux şarabının lekesi. Yalnızlığın Fransa'dan taşınmış, yaranın acısı Ortadoğu'dan gelmiştir. Kadınsız erkekler için, dünya çok geniş, keskin ve ağır bir karışımdır, tıpkı ayın arka yüzü gibi.

M ile birlikteliğim yaklaşık iki yıl sürmüştü. O kadar da

uzun bir zaman değildi bu. Ama zor geçen iki yıldı. Sadece iki yılcıktı demek de mümkün, iki uzun yıl da. Bu elbette bakış açısına göre değişir. *Birlikte olmuştuk* desem de, ayda sadece iki ya da üç kez bir araya geliyorduk. Onun kendi koşulları, benim de kendi koşullarım vardı. Ve ne yazık ki biz o zaman artık on dört yaşında değildik. Ve koşullar sonunda ayırmıştı bizi, ondan ayrılmamak için ona ne denli güçlü sarılmış olsam da. Denizcilerin koyu karanlık gölgeleri bizi ayırmıştı, yere düşüp dağılan raptiyeler gibi.

M hakkında bugün bile net olarak hatırladığım şey, onun “asansör müziği” sevmesiydi. Asansör müziği dediğim Percy Faith, Mantovani, Raymond Lefèvre, Frank Chacksfield, Bill Vaughn ve onların tarzındaki müziklerdi. O bunlar gibi (bana göre) zararsız müzikleri kaçınılmaz şekilde çok seviyordu. Son derece sürükleyici yaylı çalgılar, keyif veren nefesli çalgılar, sessiz boşlukların bulunduğu metal çalgılar, yüreği adeta okşayan harpın sesi. Kesinlikle bozulmayan büyüleyici melodi. Şekerli pasta tadında güzel bir uyum, gereği kadar yankı veren ses kaydı.

Tek başıma araba kullanırken, rock ya da blues dinlerdim; “Derek and the Dominos,” Otis Redding ve The Doors’un şarkılarını. Ama M yanımdayken bunları *kesinlikle* dinlettirmezdi. Bir düzine kadar asansör müziği kasedini koyduğu kesekâğıdını yanında taşır, art arda dinlerdi onları. Arabayla gezerken, Francis Lai’in “White Lovers”ının sözlerine eşlik ederek dudaklarını oynatırdı sessizce, hafif bir ruj sürdüğü o harikulade, seksi dudaklarını. On bine yakın asansör müziği kasedi vardı. Ve dünyadaki bu zararsız müzikler hakkında engin bir bilgisi. “Asansör Müziği Müzesi” açabilecek kadar.

Seks yaparken de asansör müziği çalardı. Ona sarılırken kim bilir kaç kez Percy Faith’in “A Summer Place” adlı şarkısını dinlemişimdir. Bunu açıkça söylemekten çekiniyorum ama

bugün bile o parçayı dinleyince içimde cinsel istek uyanıyor; soluk alıp verişim sıklaşmaya başlıyor, yüzüme ateş basıyor. Dünyada Percy Faith'in "A Summer Place"inin giriş kısmını dinleyince cinsel arzusu uyanan tek erkek sanırım benim. Yoo, belki onun kocası da aynıdır. Onu da unutmamalıyım. Dünyada Percy Faith'in "A Summer Place"inin giriş kısmını dinleyince cinsel arzusu uyanan erkekler sanırın (beni de sayarsak) iki kişi kadardır. Bu şekilde düzelteyim. Evet, bu hali iyi şimdi.

Boşluk.

"Benim böyle müzikleri sevmem var ya" demişti M bir gün, "aslında bir boşluk sorunu."

"Boşluk sorunu mu?"

"Demek istediğim, bu tür müzikleri dinlerken hiçbir şeyin bulunmadığı çok geniş bir uzamda olduğumu duyumsuyorum. Orası çok geniş ve sınırsız. Ne duvar, ne de tavan var. Orada hiçbir şey düşünmesem de oluyor, hiçbir şey söylemesem, hiçbir şey yapmasam da. Orada bulunuyorum sadece. Gözlerimi kapatıp, yaylıların güzel sesine bırakabiliyorum kendimi. Ne ateşim çıkıyor ne de üşüyorum; regl olmadığım gibi yumurtlama dönemi de söz konusu olmuyor. Orada her şey yalnızca çok güzel, dingin; miskinliğe yer yok. Bundan başka *bir şey* istenmiyor."

"Cennet gibi mi?"

"Evet" diye yamıtladı M, "cennette arka planda Percy Faith'in parçaları çalıyordur muhakkak. Baksana, sırtımı biraz daha okşar mısın?"

"Olur. Elbette" diye yanıtladım.

"Sırt okşamakta çok beceriklisin sen."

Ben ve Percy Faith, ona fark ettirmeden birbirimizin yüzüne bakıyoruz, dudaklarımızda hafif bir gülümsemeyle.

Ben elbette asansör müziklerini de yitiriyorum. Tek başına araba kullandığımda aklıma şu geliyor: Kırmızı ışıkta beklediğim sırada hiç tanımadığım bir kadın aniden bir yerlerden

çıkıp gelerek kapıyı açıyor ve yan koltuğa kuruluyor, bir şey demeden, yüzüme dahi bakmadan. "A Summer Place"in olduğu kasedi arabanın CD çalarına sokmaya çalışıyor zorla. Bunu rüyamda da görüyorum. Tabii ki bu gerçekten olmuyor çünkü her şeyden önce artık bir kasetçalarım yok. Araba kullanırken USB kablosuyla bağladığım iPod'dan müzik dinliyorum, içinde ne Francis Lai ne de 101 Strings kaydı var kuşkusuz; Gorillaz, The Black Eyed Peas ise eksik olmuyor.

Bir kadını yitirmek, böyle bir şey işte. Ve bir zaman geliyor, bir kadını yitirmek, tüm kadınları yitirmek anlamına geliyor. Bizler böyle kadınsız erkeklere dönüşüyoruz. Bizler aynı şekilde Percy Faith, Francis Lai ve 101 Strings'i de yitirmiş oluyoruz, ammonit ve koelakantı da. Söylemeye gerek yok, ben onun büyüleyici sırtını da yitiriyorum. Henry Mancini'nin yönetimindeki orkestranın çaldığı "Moon River"ı dinlerken o yumuşak üç vuruşlu ritme eşlik ederek M'nin sırtını avcumun içiyle durmaksızın okşardım. *Benim Huckleberry arkadaşım. Nehrin bükümünde bekliyoruz...* Ama tüm bunların hepsi yok olup gitti. Geriye kalan eski bir silginin bölünmüş yarısı, uzaklardan duyulan denizcilerin hüzünlü şarkıları. Fıskiyede, başını göğe çevirip yalnızlığa boynuzunu kaldırmış tekboynuz.

M şimdi cennette –ya da ona benzer bir yerde– "A Summer Place"i dinliyor olmalı. O sınırsız, geniş yerde müzikle sarmalanmış olsun dilerim. Jefferson Airplane çalmasa bari (Tanrı o kadar zalim olabilir mi? Umarım değildir). Ve "A Summer Place"in pizzikato tarzında çalınan keman versiyonunu dinleyerek beni hatırlasa ne iyi olur. Ama o kadarını isteyemem. Bensiz olsa da, M'nin orada sonsuza değin asansör müziğiyle mutlu ve huzurlu yaşaması için dua ediyorum.

Kadınsız erkeklerden biri olarak, bunun için tüm yüreğimle dua ediyorum. Dua etmek dışında, elimden bir şey gelmiyor. Şimdilik. Sanırım.

BİR KADINI YİTİRMEK, TÜM KADINLARI YİTİRMEK DEMEK...

Bir gün sen de *kadınsız erkeklerden* olacaksın. O gün en ufak bir uyarı, küçücük bir ipucu vermeden; önsezi olarak hissettirmeden ya da içine doğmadan; kapını çalmadan, hiç beklemediğin bir anda seni bulacak. Bir köşeyi döndüğünde, aslında çoktan oraya varmış olduğunu anlayacaksın. Geriye dönmek mümkün olmayacak. O köşeyi bir kez dönünce, orası artık senin için mümkün olan tek dünya olacak. O dünyada sen kadınsız *erkeklerden* biri olarak anılacaksın. Hep bu soğuk çoğul ekiyle...

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

Bir kadının özlemini çeken, yasını tutan; bir kadın tarafından aldatılmış, terk edilmiş olmanın acısıyla yaşayan, aşkla kendinden vazgeçen erkeklerin öyküleri... Haruki Murakami'den aşka ve kadınlara yazılmış yedi ağıt...

Haruki Murakami, 1949'da Kobe'de doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde, İmkânsızın Şarkısı, Sınırın Güneyinde Güneşin Batısında, Zemberekkuşu'nun Güncesi, Sahilde Kafka, Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu, 1Q84, Koşmasaydım Yazamazdım, Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları* ve *Uyku* isimli kitapları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

DOĞAN KİTAP

ISBN 978-605-09-3097-9

9 786050 930979

sertifika no: 11940

Tavsiye edilen satış fiyatı ₺ 18